

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-31

Косів

«Лисаний Камінь»

2024

ББК 84. 4 УКР6-5
Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 31 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2024. – 432 с. 8 кол.**

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 31» — літературно-музичне видання творчих людей Прикарпаття та митців слова з інших регіонів України, а також українців, які живуть і працюють за кордоном.

Альманах виходить у світ з липня 2001 року по 2024 рік включно за власні кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

ББК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2024
© Видавництво "Писаний Камінь", 2024

ПЕРЕДМОВА

Поетичний світ завжди був дуже розмаїтий і невичерпний. Кожен поет знаходить свого читача й поціновувача – споріднену душу. Але поезія – це творіння, яке народжується від особливого стану душі, дарованого Господом Богом.

В альманасі «Джерельні дзвони» зібралися саме ті люди, які живуть не тільки для себе, але й для інших, які прагнуть залишити добрий слід на цій Богом даній землі, особливо тепер, у час російсько-української війни, коли жорстокими діями ворога зранена наша рідна Українська земля.

Червоною ниткою проходить через твори усіх авторів велике і справжнє почуття честі й патріотизму, яке поєднано з їх синівською любов'ю до рідної землі, до людей, до України. Вони правдиво відображають реалії важкого життя простого народу в умовах війни та корупції і неймовірне лицемірство вищих прошарків світу цього...

Але любов і світлі почуття серця та душі кожного автора перемагають на сторінках альманаху. Неймовірно прекрасна пейзажна лірика, надзвичайно чуттєва любовна тематика, фантастично казкові мрії і надії на щасливе майбутнє – все це можна знайти на сторінці майже кожного автора цієї маленької, але такої багатой своїм духовним змістом, книжечки. Адже у віршованих

рядках вони висловлюють свої сокровенні почуття, а читач відчуває їх, як власні. І в цьому є сила поезії, яка передає будь-який емоційний стан – романтичний, трагічний, філософські міркування чи біль втрати...

Щиро вдячна всім учасникам, видавцям, художнику, прихильникам і читачам альманаху «Джерельні дзвони» за сприяння виходу у світ чергового випуску «ДД-31». Завдяки Вам і для Вас наше видання продовжує свій творчий шлях на літературній ниві Прикарпаття.

З повагою і вдячністю
МАРІЯ БОЄЧКО

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Викладач української мови та літератури Отинійського професійного ліцею енергетичних технологій (ПЛЕТ). Поет і письменник. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№31).

ХИБНІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Подерта куртка, мабуть, він не надто у житті охайний?
(Хоча він спав у куртці і побачив сни лише під ранок),
не попросовані штани, напевно дуже він лінивий?
(Хоча у них він був всю ніч, до того він попав під зливу).
І все ж із рота запах був від алкоголю, сигарети,
(він справді пив, кутив, бо міг цієї ночі точно вмерти).
Мішки тягнули погляд вниз, старим він був не за роками,
а від життя, хоча з ним смерть була найближче, чатувала.
Він не розкаже їй всього, що уночі, на жаль, побачив,
про вбитих друзів, і усіх, хто став без рук і ніг, незрячих...
Хто з ним ділив в окопі хліб, хто рятував його пів року.
Він постоїть хоч трішки тут, якщо вона буде не проти.
У неї висновки свої, він їх не буде простувати,
у нього слів уже нема, хоча думок аж забагато.

Він не помітив ту красу, яку у собі вона мала,
ті очі, погляд, запах, світ, який у душу заховала.
Але дві квітки у руці її він точно добре бачив,
то ж без краси побачив, як на серці важко їй, одначе
він придивлявся,

може все ж там десь сховалась третя квітка?...

Вона ж подумала, що він бажає нею володіти.
Прибув автобус, і вона скоріш забігла всередину.
І на стоянці тій сидів якусь він добру ще годину,
і знову у ліси пішов, у бій, що вчора там точився,
він так хотів в ту мить піти від того всього, але більше
себе б винив за страх оцей, що не залишився із тими,
кого залишилось уже там менше, мабуть, половини...
О як же любить він красу і запах різних йому квітів,
він до війни був садівник,

а скоро літо, скоро літо...

11.05.2023.

ПІСЛЯ БОЮ

Його закінчився вже бій...
Цей бій завершили без нього...
Прижав він зброю у руці,
навіки зникла в тілі втома...
Довкола тиша, дим, і смерть.
Хто вижив — рани прочищають,
біля загиблого усе ж
ще досі тепла кров стікає.
Найкращий друг вклонив чоло,
течуть із бодем його сльози,

це бачать всі, але ніхто
цій втраті вже не допоможе.
Його завершився вже бій...
Смартфон звіщає вхідний виклик,
та побратим у миті ці
не може біль цей заглушити.
Його завершився вже бій,
та не завершився дружині,
яка щомиті у журбі,
тепер вдова, вже й скроні сиві...
Хтось скаже їй про прикру смерть,
і вже від неї все залежить,
свого коханого усе ж
вона чекатиме безмежно.
За день, за тиждень, місяці
вона все зробить задля того,
щоб привезли його, і всі
зустріли Воїна, Героя!
Солдат загинув, з ним і світ,
в якому була і дружина,
раділи діти, батьки, всі,
хто знав цю душу безневинну.
Тепер дружина є вдова,
На пів сирітські стали діти,
батькам тепер життя нема,
їм біль уже цей не подіти.
Лише вони, допоки світ
ще їх не згас, — живуть, працюють,
та ще не знають, що душі
вже їхній радості не буде.

Та все це потім, не тепер.
В цю мить смартфон ще досі грає,
з кишені випав, бо усе ж
дружина так переживає!...
А побратима більший біль
тепер зсередини з'їдає.
Страшний був щойно в нього бій,
та більший ще його чекає...

25.07.2023.

ТИМЧАСОВО НЕДОСТУПНИЙ

Немає плакати вже сил,
чекати, мучитись, страждати...
Загинув її мужній син,
але не може поховати.
Вже сльози сплакала усі,
не може їсти, спати, жити,
Змарніла, сили вже її,
мабуть, не зможуть відновитись.
Сама спочила б, нема сил,
але в оселі є невістка,
в оселі внук такий, як син,
не розуміє дії змісту,
чому матуся є сумна?
Вже не така, як того тижня?
Хоч молода, та все ж вона
якась заплакана. Так вийшло?
Без жартів їжу подає,

без ігор тепер дні минають...
Сидить в кутку і чай свій п'є,
в альбомі фото все гортає,
цілує ті, де тато є,
цілує, сльозами скропляє.
І так всю ніч, і так весь день
в матусі сил, чомусь, немає.
Свекруха бачить це усе,
але невістку не тривожить,
бо та піде, збере усе...
Для чого їм тепер ця розкіш,
яку сім'ї старав їм син?
Тепер кімнати ті пустіють...
Бо ще з минулої весни,
домівку батько їх не гріє...
І не зігріє він уже!
Коханій вже не купить квіти!
Не віджене дитині щем!
Не буде серце мамі гріти!..
Його нема, та він ще там,
Його не можуть ще забрати...
Сивіє молода вдова,
нестерпне горе має мати.
І ще не зовсім малий син,
(якому третій рік минає),
це розуміє все. Все ж він
найперший тата не згадає,
бо так все ж склалося, що він
не дуже з батьком і награвся.
Що в миті думає оці?

Минає другий місяць літа, а стан такий, що вже й писати мені не хочеться нічого. Талант доводиться ховати...
Тому співайте, птахи милі, мені хоч трішки над віконцем!
Ваш спів мені, мов подих вітру,
мов перший промінь зранку сонця.
Ви — ота мить, яка вертає мене в дитинство,
де не було
війни,
безвиході,
страждання...
Це вже забуте, вже минуле...

28.07.2023.

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: філолог. Педагог-організатор Коломийського ліцею імені Михайла Грушевського. Активна культурно-просвітницька діячка рідного краю. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№31).

ПІВОНІЇ

Червневий час. Квітнуть Півонії. Їх не оточують ошатні огорожі, поруч з Ними не ростуть інші сортові квіти. Вони тут, на землі, відбувають просте рослинницьке життя. Їх радують такі незначні, але водночас найважливіші миті їхнього цвітіння. Квіти ніяк не налюбуються тим, що відбувається довкола Них. Вони: червоні, рожеві, білі красуні щодень спостерігають схід і захід сонця. Жовтогаряче ж робить це так по-особливому, що Півоніям ніколи не набридає відвідувати ці ранково-вечірні сеанси літа. Адже це початок їхнього життя і дяка за прожитий день, ота можливість бачити красу, на яку,

буває, у інших квітів бракне часу. Вони, миловидні, інколи як почнуть між собою розмову... Все гадають, що довго відбули на цій землі й у своєму житті окрім того, що довкола відбувається, нічого й не бачили. Так, здається, тільки одноманітність бродить у їхніх зелених, чистих душах. Декому із них щастить бачити щось більше, але плата за таку можливість коштує життя. Цвісти для когось тільки на відведений короткий час, дарувати свою особливу сутність і бути поцінованим, а потім плакати, в'янути, зсихатись і гинути, – і все заради іншого життя. Та це не зовсім їхній вибір. Про таке, на жаль, не запитують. Та й хто з Них знає, як краще: трішки побувати в чіяхось руках улюбленими чи самотніми навіки пропасти? Саме життя, буває, сонця промінь; цвіте, буває, краплями дощу. Та дощ – не завжди тільки сльози, бо після настає веселка.

* * *

Люди, миті... Миті, люди... Одні без одного – нічого, як ліхтарі без світила, як метелики без квітів, як трави без рос, як земля без сонця, як день без ночі, чи світло без темряви.

Фрагменти днів, відрізки часу проходять тінями поміж нас, тремтячим поглядом зупиняються, щоб потім залишити навіки, слова не промовивши... Слова хоч мають відлуння, а ці безмовні, отишені, але глибоко змістовні. Чомусь такі короткі, деяких прив'язати б до себе за руку, щоб відтермінувати, відпросити у Всесвіту

на ще одну додаткову хвиличку, продовжити на велику хвилину хвилю, але... і в цих «але» немає ні кінця, ні краю. Якась безкінечність проминання.

Прості відрізки часу, фрагменти наших днів, і лишень люди і миті. Миті і люди...

* * *

Чується літом. Кожна повітряночка про це говорить, коли долинає голосом пташки й душа наповнюється благодаттю; коли квітів так багато, що мимоволі засаджуєш ними серце; коли сонце засвічує в обличчя, а потім паде на руки колихатись; коли твій крок чує землю, а вона тебе тримає на собі – дає енергію.

Небо кинуло на тебе голубим поглядом. Вдивися, там вічність, яка кожного кличе. Велике мистецтво – зрозуміти життя. Яке швидкоплинне літо...

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області, мешканка селища Отинії. Спеціальність: вихователька ДНЗ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№31).

* * *

Нарешті Березень отямився,
Білявку зимову у танці відпустив,
З-за хмари промінь сонячний пожвавився
І теплий смайлик на щоці лишив.
Граки сезон готельний в парку розпочали:
Усі забронювали номери...
Лелеки втомлені додому повертались,
Вдивлялись спрагло в рідні кольори.
Нарешті вдома, мліють від знемоги,
Край обнімають білими крильми.
— Скажіть, а чи далеко перемога?!
Можливо, бачили ви там з височини.
...Так хочеться, щоб повернулися додому
Батьки і діти, дочки і сини,
Щоб ми струсили всю воєнну втому,
Вдихнули спокій мирної весни.

22.03.2024.

ДІАЛОГ НЕНАРОКОМ

— Привіт, не спиш?
— Не сплю...і не дрімаю,
Хоч подушка м'яка
І тиша навкруги.
Чекаю сон, а він не поспішає,
Зблудив чи сплутав рідні береги?!
Поніс мій спОкій і мою розраду,
Солодку казку і краплину мрій...
— Ти знаєш, не чекай,
Послухай цю пораду:
Якщо нема — цей сон уже не твій.
А ти здивуй себе —
Відкрий назустріч ночі
Своє безсоння з крилами надій —
І в сон минулий більше не захочеш...
Летиш собі. До щастя. Лети собі і млій.

25.02.2024.

АКРОЗАГАДКА «ОДА»

Любий найтепліший друже
І тривог моїх розрадо,
Жадаю ніжитись ще, дуже,
Коли світанок сон мій краде.
Очей зімкнутих насолодо,
Мрій, і турбот, і сліз неvtішних,
Обійми твої — нагорода —
Єство моє в акордах ніжних.

03.05.2024.

ПАСАЖИРКИ

Їх доля звелА на далеких дорогах,
Що кликали з рідного дому в світі.
Такі з виду різні, але біль і тривоги
Змусили двох незнайомок в цей автобус зайти.
Їх місця були поруч, ніби і випадково,
І одна з них блондинка, так — бабуся в літах,
Інша, звісно, брюнетка, така загадкова,
А усмішка, здається, жила на вустах.
Познайомилися, і попливла розмова:
Про війну, про онуків, про красу за вікном...
І, можливо, вони ще зустрінуться знову
Випадково, скажімо, в кафе за столом.
Чи як дві пасажирки, що їдуть додому,
Знов до рідної хати з далеких доріг
Зустрічати одну на усіх ПЕРЕМОГУ,
Одну для країни, для світу, для всіх.

07.07.2023.

ВКОТРЕ...

ВкОтре Січень
пакує валізу,
Час експресом
нагадує — ВСЕ...
Склав мольберт свій,
картини, ескізи,

Випив каву,
як завжди, гляссе...
Морозець —
одинокій ялині:
— Не сумуй
без різдвяних прикрас!
Тобі личить
мережевий іній.
Чуєш,
Вітер насвистує вальс?
Заметіль
так ліниво тупцює,
тільки зорі
гойдаються в такт...
Лютий вже
сноубордом правцює —
Він зупинить
цей млявий антракт.
З рюкзаком —
і без жодних ілюзій:
про чуття
домовляйтесь дарма...
Та загубить
він спокій у лузі,
Коли в очі
загляне Весна...

22.01.2024.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ

Втомились дзвони кликати на площі —
Людському горю і сльозам немає меж:
Захисників, героїв, що упали в трощі,
Везе додому траурний кортеж.
Їм не потрібний пафос і слова високі,
В живих чуття провини: як не вберегли?!
Чорніють з горя вдови одинокі!
Німіють матері, ридають в прапори!
І розділився час на «до» і «після»...
Щось непомітне «виросло в ціні»...
Дай, Боже, щоб життя не обірвалась пісня!
Охорони, дай Україні вижити в війні!

22.12.2023.

ОТИНІЙСЬКІ «БДЖІЛКИ»

В спортзалі шкільному
«Бджілки» гудуть:
Не соти будують,
А сітки плетуть.
Руки тендітні
Стрічки виплітають —
Миру в молитві
У Неба благають.
Таке вже важливе
Цих бджілок «шиття» —
Від пекельних прильотів

Рятувати життя...
Бджілки невтомно
Тримають свій стрій,
Долучайся, приєднуйся,
Збоку не стій!
«Бджілки»-трудівниці
На тебе чекають —
Перемогу нам всім —
І ТОБІ — наближають!

08.05.2024.

ТРАВНЕВИЙ ВЕЧІР

До свіжозораного поля
Злітались галки на вечерю,
Стелила ніч за обрій сонцю
У росах випрану постЕлю.
Ще вечір позіхає в вербах,
Цвіркун імпровізує в травах...
Фліртує місяць з першою від себе,
Та, мабуть, марна та забава.
Вже не молОдик, знай, а повнолиций, —
Сміються поміж себе зорі мерехтливо...
Злітаються безсоння чудернацькі птиці,
Туман гойдає тишу. Так звабливо
Щоки торкнувся вітер ненароком
Замріяною гілкою жасмину –
І невагома цим п'янким потоком
Назустріч ночі лину... Лину... Лину...

30.05.2024.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка сусіднього села Ковалівка. Спеціальність: учителька історії та початкових класів. Членкиня НСЖУ і НСКУ. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка, Тараса Мельничука та краєзнавчої премії імені Євгенія Паранюка. Володарка титулу «Мадонна України». Засновниця, упорядниця, учасниця і головний редактор альманаху «Джерельні дзвони» (№1-№31).

ПОЕЗІЯ – ЦЕ НЕПОВТОРНІСТЬ

«Поезія — це неповторність»,
Та болі у нас ті ж самі,
І віра, й любов... навіть совість
В поетів однака в душі...
Лиш кожний по-своєму творить —
Відтінки різняться в словах...
Про мрії душевні говорить,
Шифрує думки у віршах.
Думки ті, неначе близнята,
Про маму, кохання, про друзів,
Батьківський поріг, рідну хату,

Червону калину у лузі...
Філософські є... і простенькі,
Доступні старому й малому,
Мов пісня в саду соловейків,
Чарівна для серця народу.
Квіток розмаїття вражає,
Та всі незрівнянні в красі...
Красу і Поезія має...
«Якийсь безсмертний дотик душі»...
І дотик цей кожен відчує,
В чиїм серці Муза живе,
Слова неймовірні диктує
І в царство ПОЕЗІЇ зве.
«Поезія — це неповторність»,
Духовності вічна краса,
Любов, доброта...й непоборність...
Позиція наша людська.

18.03.2024.

* * *

Завзяття — риса не проста
І у житті важлива дуже,
Якщо у тебе є мета
І ти до неї не байдужий.
Ти всі зусилля прикладеш,
Щоби мету свою здійснити,
Далеко в світ тоді підеш
Й не марно будеш в ньому жити.

Тільки б мета була хороша
І людям користь приносила,
Щоб не шкідлива, не порочна...
У добрих справах — міць і сила!

04.04.2024.

* * *

Книжок багато прочитала,
Усіх тепер і не злічити,
Але й не думала-гадала,
Що буду їх сама творити...
Колись з маленької дитини
Пісні любила я співати,
Для випускної в школі днини
Зуміла пісню написати..
«Прощай, наш рідний восьмий клас»,—
В сльозах з подружками співали,
А вчителі хвалили нас,
Що гарну пісню вперше склали...
Той незабутній день у школі
Був першим кроком в творчий світ,
А нині в поетичнім колі
Продовжую той юний хід...
Книжки ввійшли в моє життя,
Неначе діти мої рідні,
Дають дорогу в майбуття
Усім звання поета гідним.
Знов вийшли в світ «Джерельні дзвони»,

В них мова рідна у пошані,
Їх кожне слово, наче дрони,
Летить стрілою в оркоманів..
Не буде в нашій Україні
«Язык» ворожий панувати,
А буде рідна, солов'їна,
Українська мова скрізь звучати!

08.04.2024.

* * *

Багрянний НЕБОЗВІД на сході
Неначе вогнище палає...
Земля багряниться від крові,
Яку Герої проливають...
Вона наскрізно просочила
Родючий ґрунт, траву, квітки...
Які родили би, плодили
Для України на віки...
Та все понищила війна...
О! Ще б так знищила орду,
Яка непрошено прийшла
На нашу землю дорогу!
Руйнує вільну Україну
Північна наволоч щодня
Із неба, з моря... без упину
Скрізь лізе сотнями путня!
Неначе жук той колорадський,
Все на шляху своїм зжирає...

Так ворог, з духом ще радянським,
Народ мій славний убиває...
Та наші воїни-орли
Зметуть сволоту цю вонючу!
Хоча по всій землі хрести —
Врятують матінку могутчу!
І буде небо багрянити
Як пам'ять про захисників,
А в полі маки червоніти,
Мов кров загиблих Донь-Синів!

11.04.2024.

* * *

Від неділі до неділі
Швидко час минає...
І оглянутись не встигем,
Як її немає...
Тож прожіймо кожен день
Так, ніби останній...
Щоб він був, як звук пісень,
Як промінчик ранній...
Хоч сирени на світанку
Душу нам тривожать,
Помолімся Богу зранку,
Він нам допоможе...
Поважаймо кожну днину,
Шануймо неділю...
Прийдуть друзі на гостину,

Стрільмо хлібом-сіллю...
Добрі друзі, як рідня,
В горі й радості з тобою...
Щиро вдячна Богу я
За тих друзів, що зі мною...

31.03.2024.

* * *

Всім я душу свою відкриваю
І її тепло усім дарую,
А чужу я по очах читаю,
Її серця біоструми чую...
Може зникнути краса тілесна,
Та краса душевна не зникає,
Бо вона, немов весна чудесна,
Яка з кожним днем лиш розквітає...
І теплішою стає, ніжнішою,
І красу цю людям віддає...
І її віддача є пліднішою —
Лиш добро у світ нектаром ллє...
Пізнаєм людину по очах,
Адже очі — дзеркало душі,
Їхню сутність бачимо в слідах,
Що лишають люди на землі...
Думайте про душу свою, люди,
Робіть іспит строгий їй щодня,
Хай навколо Вас лиш радість буде
І красою повниться земля...

23.03.2024.

* * *

Ми щастя в душі відчуваєм,
Коли поруч друзі, сім'я,
Коли щиро і вірно кохаєм,
А навколо мирна земля...
Коли діти й онуки в хаті,
Мов квіти в садочку, ростуть,
Любов'ю всі щедрі, багаті —
Земного життя у ній суть...
Коли люди тебе поважають
За працю твою і за вчинки,
Коли за помилки прощають,
З тобою в нелегкі хвилинки...
Коли злагода в домі панує,
А Божі закони в пошані,
Коли правда землею крокує,
Свобода і мир нездоланні...
Слово «щастя» в мові коротке,
Та зміст його мірок не має,
Для всіх нас жадане й солодке —
В житті його кожний бажає...
Тож будьте щасливі усі
Не день і не два — все життя!
І щастя творить на землі,
Хай квітне воно, як весна!

20.03.2024.

* * *

Автори: Марія Боєчко
Любов Дутчак

ЛЮБЛЮ МЕЛОДІЮ ДОЩУ

Люблю мелодію дощу,
Вона нагадує тебе...
Як в ніч весняну грозову
Тулив до серденька мене...
Так ніжно-ніжно обіймав,
Здавалось, був то дивний сон...
Уста гарячі цілував...
Серця в нас бились в унісон...
Пройшли десятки літ розлуки,
А я тебе не забуваю,
Твої ласкаві ніжні руки,
Твоє хвилююче "кохаю"...
А час назад не повернути
І ми це добре розумієм,
Та смак кохання досі чути,
Лиш не здійснився моя мрія...
Нам солов'їні трелі сняться,
Оті волошки сині в житі,
Шкода, що оминуло щастя,
Не довелось нам разом жити...
А так хотілось... Так хотілось
З тобою літечкам радіти,
Але, на жаль, все зупинилось...
І розійшлися ми по світу...

01.04.2024.

БОЛТИШ ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ

Народився 03.09.1965 в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет-пісняр, пісні якого виконують відомі співаки України. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№31).

ПРОЙШЛО ТЕПЛЕ ЛІТО

Пройшло тепле літо,
Вже осінь настала,
А моє серденько
Тебе покохало..
Живу лиш Тобою
І марю ночами.
Невже це кохання
Живе поміж нами?
ПРИСПІВ:

Цілую ніжненько!
Ти дивишся в очі.
А серденько моє
У грудях тріпоче.
Цілую ніжненько!
А губки медові,
Такі солоденькі,
І прагнуть любові!

Як хочеться, мила,
Вернутися в літо,
Упасти з Тобою
В нескошені квіти..
І там пролежати
До пізньої ночі.
Скажи мені, мила,
Ти теж цього хочеш?
ПРИСПІВ:
Цілую ніжненько!

ЗАЦВІТЕ КОХАННЯ ЧАС

Прийде час мого кохання.
Зацвіте кохання час!
Ні вітри, ні сніговії
Не розлучать більше нас!
Ти повернешся весною
Ніжним цвітом у садах,
Будем разом ми з тобою
Наяву — не тільки в снах!
ПРИСПІВ:
Ти прийдеш, як сон до нічки,
Як до березня весна..
Пригорнуся до Марічки,
Бо у мене ти одна!
Ніжним поглядом зігрієш,
Наче сонечком спечеш.
Не страшні нам сніговії,
Якщо поруч ти ідеш!

Прийде час мого кохання.
Зацвіте кохання час!
І любов моя остання
Не покине більше нас!
Понесем її по світу,
Де нам суджено пройти!
Збережемо її, як квітку,
Щоб не знати самоти!

КОЛЬОРОВІ СНИ

Темною нічкою, плаєм над річкою,
Я до Тебе знову спішу.
Зорі всміхаються, бо теж кохаються
У небесному раю!
А під смерічкою сядем з Марічкою,
І ніжненько обніму...
Горнися ласкою, ніч стане казкою,
Бо кохаю і люблю!
ПРИСПІВ:
Ти є в житті моїм,
Небо і зорі.
Ти є в житті моїм,
Сни кольорові!
Ти є в житті моїм,
Ніч на Купала.
Скажи мені, мила,
Ти цього не знала?
Ти є в житті моїм,

Сонце і світло.
Ти є в житті моїм,
Ніжності квітка.
Ти є в житті моїм,
Вірне кохання.
Перша моя і остання!

Ранніми росами підемо босими
По нескошеній траві!
Тут ми прощалися,
В любові клялися
На Рушірській Мегурі!
А з моїм сонечком
Нам буде сонячно.
Не зламають нас вітри!
Йдемо, всміхаючись,
Вірно кохаючи,
У невідані світи!
ПРИСПІВ:

БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 16.07.1961 року в селі Цуцулин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Музикант, поет-пісняр. Спеціальність: учитель музики, працівник культури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№31).

* * *

Повертають лелеки з теплом
У свої українські домівки,
Де під батьківським вперше крилом
Піднімали до неба голівки.
Тут чекають їх рідні краї,
Де широкі лани зі ставками,
І у росах зелені плаї —
Тут оспіваний край солов'ями.
Виглядаємо ген за селом,
Клекіт змучених, рідних до болю,
Зустрічаємо щедрим теплом,
З щемом в серці, лелек зі сльозою.
Просим Бога, щоб нам сохранив
Нашу рідну і милу домівку,
Щоб «люцифер» її не спалив,
Хай цвіте Україна довіку!

* * *

Вечоріє вже в саду,
Сонце сіло за гору.
Бджілки уже не літають
І нектару не шукають.
Пахне цвіту аромат,
Бо весна прийшла в наш сад.

Вітер пахощі розносить,
Сад у гості мене просить.
Я щасливий тут стою,
Споглядаю цю красу.
Раптом смуток огортає,
Бо страшна війна триває.

В серці жевріє надія
І найбільша моя мрія,
Щоб сади цвіли у мирі,
А люди були щасливі.
І всі дочки і сини
Повернулись із війни
З перемогою в руках,
Із радістю у очах.

Щоб втопилося це горе,
Впало на дно в Чорне море,
А могутній наш Дніпро
Змив усе кацапське зло!
Україна б процвітала
І ніколи війн не знала!!!

ЧИ ЧУЄШ, БОЖЕ?

Плаче Україна — плаче,
Вмиває задимлені очі...
Бачить Україна — бачить,
Як ворог встромить ножа хоче...
Чує Україна — чує,
Як вибухи рвуть її тіло...
Воює Україна — воює,
Свинцем рашистів годує...
Знає Україна — знає,
Як мати сина чекає,
Бачить Україна — бачить,
Як село її сина ховає...
Знає увесь світ, все знає
Й закрити небо не хоче...
Боїться ворога значить,
А ворог нас знищити хоче...
Чи бачиш, Боже, чи бачиш?
Як знищує ворог країну,
Невже ти йому пробачиш
Пошматовану Україну?...
Просимо, Боже, просим,
Закрий наше небо Собою!
До Тебе молитви підносим,
Україна навіки з Тобою!

БЕРІЗОНЬКИ

Привіт, берізоньки милі,
Які ж ви тендітні, красиві!
Розкажіть мені, любі, як зимували,
Чи до вас пташечки взимку прилітали?
Я вас провідував, ви і не знали,
Обнялися вітами тай дрімали.
А тепер ви вже зеленієте,
Весні ласкавій радієте.
Під небом голубим розвиваєтесь,
З вітром листочками граєтесь.
Вам сонечко ласкаво усміхається,
Пташки прилітають, вітаються.
Я до вас буду частіше приходити...
Буду вас пестити і з вами говорити.
Нехай вас обминають громовиці,
Ввечері сяють місяць і зірничі.
Нехай ранкові роси вас умивають,
А в гаю соловейки для нас співають.
Квітень уже розправив свої крила,
Пішли нам, Боже, Мир,
І весна буде щаслива!

06.04.2024.

ЗБЕРЕЖЕМО УКРАЇНУ

Важкі воєнні в нас часи,
Тут запах диму й крові.
Вже квітнуть проліски весни
І котики вербові.
Плачуть від горя матері,
Сльози не висихають —
З страшної клятої війни
Синів убитих зустрічають.
А душі воїнів загиблих
В полки небесні відлітають...
І від ракет там остогидних,
Українське небо закривають.
Сини грудьми на захист стали
Від злого чорного ярма,
Московські спалюють отари,
Тут місця їм усім нема.
Це наша рідна Україна:
Батьківські золоті лани.
Тут для дітей цвіте калина
І ніжні котики верби.
Витremo сльози із очей,
Захистимо країну
І збережемо для дітей
Ми рідну Україну!

ЙШЛА ДО БОГА УКРАЇНА

Йшла до Бога Україна, просить порятунку,
Зболена, в сльозах і боса, в ранах — без рахунку...
Спотикалася від болю, билась об каміння,
Та з надією у серці отримать спасіння.
Тай побачила у полі свіженьку могилу,
На могилі свіжий хрест: «Отут відпочину».
Тай припала знесилена до тої могили,
А над нею в чистім небі вітри голосили.
Склала руки й до Господа молилася тихо:
«Поможи нам, Святий Боже, за що нам це лихо?...
В чому є наша провина, що не так робили?....
Вже багато синів й дочок ми похоронили ...
За що вороги вбивають й руйнують будинки?...
Не жаліючи стареньких й малої дитинки...
Ти ж все бачиш, Святий Боже, і все добре знаєш,
Чому ворогів проклятих, Боже, не караєш?...
Збережи нашу родину, не дай усіх вбити,
Щоби було кому нашу землю боронити.
Прости нам провини наші, ми Тебе благаєм,
Нехай зійде голуб миру над Українським краєм!»

19.03.2024.

ВОЛОДИМИРУ ІВАСЮКУ

Твій «Водограй» і досі дзвінко грає,
«Червона рута» квітне у Карпатах,
Та Україну ворог розпинає,
Стогін і плач лунає в наших хатах.
Ми до цих пір живемо у ярмі,
Твої пісні лікують наші рани.
Гинуть сини і дочки на війні,
Плачуть твої «Дві скрипки» поміж нами.
Тебе убили ті кати криваві
За те, що ти співав й любив народ,
А вони блеють, мов вівці у кошарі,
Лиш мовить матом їх поганий рот!
Тепер ми звільнимися від ярма!
Вони уже бояться «Водограю»,
Бо другого шляху у нас нема,
Твої пісні у всьому світі знають!

04.04.2024.

МОЄ КРЕДО

В дитинстві мріяв я літати
Понад Землею в небі голубім,
Хотів планету нашу обійняти,
Щоб лиш любов жила у світі цім.
Щоб всі були щасливі і здорові,
Ніде, ніколи, не було війни,

Пташки співали, сині волошки в полі
Із маками яскравими цвіли.
Та лиш з роками почав розуміти:
Не все так просто в нашому житті,
Не всі хочуть любов'ю світ зігріти
Й бажати миру теж хочуть не всі.
На жаль, не можу я злетіти в небо,
Поки долаю шлях свій по Землі.
З дитинства залишилось моє кредо,
В душі бажання залишились ті ж.
Всіх хочу добрим словом обійняти,
Злетіти піснею в голубу вись,
Щиру молитву Господу складати
І побажати Миру, як колись!!!

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, громадська діячка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (№7-№31).

* * *

Аби відкрилася картина, мають скластись пазли.
А вони різні! І не збагнути зразу,
Як розмістити їх в красивій панорамі,
В такій насиченій відтінків гамі,
Де кожен пазл є неповторний, він єдиний!
А чи залежить панорама світу від людини?
Задумувалась часто я, але збагнути важко:
Чому створити навкруг себе казку
Тисячоліттями не може людство і пазли нищать?
Бо хтось себе вважає кращим, вищим,
Вбиваючи людей у дикому азарті
І, не гадаючи, що і своє життя уже на карті.
Кожна людина — неповторний пазл у панорамі світу!
Задум Творця в собі потрібно лиш розкрити!

19.11.2023.

* * *

Від Бога кожен одержує лише себе.
Хтось возвеличує своє Цабе,
Хтось прагне пізнавати і робити відкриття,
Котрі чекали визнання із небуття.
А створене для людства все уже давно!
Навіть побачити і зрозуміти нам дано!
Але людина обпектися хоче, вдало вкрасти,
Хоче відчути деколи контрасти,
Знайти дорогу обхідну чи обдурити,
А світ прийняти треба і любити!
Отець небесний дуже терпеливий,
І поки люди обирають щось важливе,
На власний розсуд руйнують і будують —
Планета плаче, бо її не чують.
Де світло є, там пропадає темінь,
І серце не затвердне, наче кремій.
Хоч Божий промінь ще жевріє в людях,
Але чи кожен у собі його пробудить?

21.11.2023.

* * *

Я часто просто розмовляю з Богом.
У кожної людини є своя дорога —
Все те, від чого відмовитись не вдасться,
Адже відомо, що гарантів щастя
Не зустрічав іще ніхто, на жаль.
Проте відчути просто радість чи печаль
Вдавалося в житті, гадаю, всім.

Тому так хочеться теплом наповнити свій дім,
Дзвінким дитячим сміхом, відчуттям свободи,
Бо не замінять жодні нагороди
Того, що найпростіше, найдорожче, найрідніше!
Моя розмова з Богом найтихіша...
Я розмовляю серцем, з вірою і щиро.
Живу я миром і всім бажаю миру!

18.12.2023.

* * *

Енергетика — це рух, постійний творчий пошук.
До новизни, до вибору свідомий поштовх,
Наповнений думками невидимий екран —
Лишається лише натиснути стоп-кран.
І з'явиться окриленість, за нею досконалість.
Немає страху там, лише безмежна радість,
Життя активне, стійкий, відчутний позитив.
У чистій енергетиці багато див.
Проектів безліч, потрібна тільки творчість,
Бо пропливуть у хвилі цій думки порожні,
Якщо їх не наситити і не створити щось своє.
Життя можливості й енергію дає.
Зупинка — це бездіяльність, а місце для творіння,
Можливість закріпити міцне своє коріння,
Новітній творчий пошук рухає енергій хвилі,
Пробуджує резерви, народжуючи власні сили.

26.12.2023.

* * *

Щодня поповнюю колекцію здобутих вражень,
Котра не потребує жодних заощаджень.
Не потребує спростувань, коментарів занудних
Про вчинки недолюдей огидних і паскудних.
Я констатую часто не наявність, а відсутність
Того, що в людях точно мусить бути!
Того, що просто людяністю зветься,
І виявляю, переважно, лиш істот без серця.
Вони маніпулюють та ненавидять світ.
А зерна зла, найперш, руйнують власний рід.
Що сієш, те пожнеш, як кажуть...
Але чи буде радість від жахливих вражень?

27.12.2023.

* * *

Кожна дія мотивована метою,
А кожен день — це зустріч із собою!
Тож як пізнати справжню власну суть
У світі, де спокуси валом пруть?
Де пропозиції, здається, нереальні,
А перспективи просто ідеальні.
Де є можливість досягти таких висот,
Що всі від заздрості відкриють рот.
Картинка для очей — дизайнерська робота!
Досягнення ж мети — уже своя турбота.
Лише обрати залишилося. Все просто!
Та шлях обрати до бажаного росту.

А тут вже цінності міняються миттєво:
Брехня, нахабство, підлість — більш дієві...
Якщо ж спокуси подолати людяність вдасться,
Це відізветься нереальним щастям!

29.12.2023.

* * *

Навколишнє оточення — це вакуум чи простір?
Якщо ж конкретно, то всі ми в ньому гості.
Щодня я обираю у світі, де спокуси
Заманюють у пастку, в котрій все бути мусить
Лиш так, як хтось диктує: без вибору і правил,
Де страхи і погрози накидуються валом!
А все тому, що вибір особистий
Був зроблений, неначе, як навмисно.
Щоб працювати над собою, в чергу не стають.
Найважливіше у житті — пізнати власну суть.
Чужу дорогу, звісно, не відчує так ніхто,
Аби навколишнє оточення змінилось на всі сто!

18.02.2024.

* * *

В архіві пам'яті моєї лише тепло емоцій.
І не важливо у котрому році
Вони потрапили туди, та досі гріють душу.
Ніколи не вважала, що у житті щось мушу.

А прагнула збагнути, що хочу і що можу,
Адже не просто так зустрівся мені кожен?
З ким випадок зводив, або зводила доля.
Немає атестатів і дипломів у життєвій школі.
А часто вимушена перешкода чи зупинка,
Або раптова зустріч на якусь хвилинку —
Формують впевненість та додають наснаги й сили,
Дають відчуття у миті ці щасливі,
Що маю я собі найперш бути потрібна,
Адже відомо всім, що за монети срібні
Хтось здатен знищити, або продати.
Тому не хочу я, аби казкові, ілюзорні шати
Засліплювали і мене брехнею оточили.
Енергія збережених емоцій — мої вічні крила!
Тому я не фіксую сценарії подій,
Бо світло у душі — основа усіх мрій!

03.03.2024.

* * *

Повинна я та зобов'язана лише собі.
І моя участь у життєвій боротьбі
Виснажливою може стати, заводячи у крайність,
Тому я створюю собі нову реальність,
В котрій немає жалості й немає жала,
В котрій любові до життя достатньо, а не мало.
Адже людей створив Отець небесний,
Щоб кожен шлях обрав для себе чесний.
Шлях, звісно, не простий. Важкий, можливо.

Але хіба, чекаючи на неймовірне диво
І відмовляючись робити світ добрішим:
«Аби не я! Хай створять чудо інші!»,
Можливо досягнути благодаті?
Своїм життям всі милуватись здатні,
Адже лише за себе може жити кожен,
Собою керувати ніхто не допоможе.
Мізерними стають і невдоволення, і скарги.
Завжди цінюю час, щоб не втрачати марно.

12.04.2024.

* * *

Немає вишуканих правил,
Тому я хочу не для слави,
Надати дозволи собі:
Не загубитись у юрбі,
Висловлювати власну думку,
Не думати, що вчасно руку
Подасть без умислу хтось щиро.
Є люди, котрі лізуть з шкіри,
І марнувати час на них —
Це ніби викреслений штрих
Шукати, аби не знайти.
В житті багато суєти!
А в ній є я, є моя суть —
Це найважливіше, маБУть!

19.03.2024.

ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в селищі Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки, крою і шиття. Поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№31).

* * *

Розгубила осінь золоті хвилини,
Все чимраз у кроках ближче до зими,
Тільки змерзлі грона спілої калини
Звеселяють око ген за ворітьми.
Молодий світанок накрохмалив трави,
В крижаних сорочках дефіле беріз.
Відшуміли з вітром голосні забави,
Бешкетує зрідка сонний верболіз.
Ще бентежать небо мандрівничі зграї,
У дзвінкій тривозі розрізають вись,
Спорожнілі гнізда залишили в краї,
Де життя праотче проросло колись.
Ще малий окраєць листопадних студнів.
На землі прийдешній ролі не одні
Він зіграв успішно серед свят і буднів,
Щоб вернутись згодом вже у мирні дні.

Листопад 2023.

* * *

Морозний вечір тулиться до печі,
Під стріху лізуть люті холоди,
Зима парчу накинула на плечі,
Сувоєм білим вкутує сліди.
З-під вій замети зорі перкалеві
Пасуть очима й падають до ніг,
А чиїсь мрії дзвінко-кришталеві,
Ущент розбившись, сипляться на сніг.
Горить вогонь надій за вітражами,
Дрімає ніч в розхристаних снігах,
Іде життя крутими віражами,
Шукає сенс в обірваних словах.
Ховаєш, зимо, в сонні заметілі
Охриплий голос зболених часів,
Погаслі дні і ночі білі-білі
І світ, що раптом майже спорожнів.

Січень 2023.

* * *

Сльотавить лютий спозаранку,
Промоклі ноги — не біда,
Вже відчувається на ґанку
Весни сповільнена хода.
Ще неба сірого примари
Лякають сонний верболіз,
Летять за вітром чорні хмари,
Щораз міняючи ескіз.

У верховіттях птах шугає,
Несе надію під крильми,
Світанок впевнено крамсає
Сувій дрімучої зими.
Ще день не впевнений у собі,
Ще промінь стрягне у гіллі,
Життя вже дихає в утробі
Моєї матінки-землі.

Лютий 2024.

* * *

Щось в тобі, весно, струменить,
Нестримно рухається в венах,
Життя зродитися спішить,
Що ти колись заклала в генах.
Відчувши пригорщу тепла,
Вже юні стріли первоцвітів
Зіпнулись в променях сповна,
Як символ сонячних привітів.
Щось в тобі, весно, струменить,
Нестримно рухається в жилах,
Нове життя в тобі бурлить,
Яке птахи несуть на крилах.
Надія, все-таки, бринить
На струнах глибоко у серці,
І, хай там що, настане мить —
Ти розшнуруєш, весно, берці.

Березень 2024.

* * *

Брунькує сад. Крислате верховіття
От-от зодягне вишиту фату,
Квітневий день пророчить на поліття,
Стоять у черзі вишні на тату.
Весну голубить вітер на зарінку,
Нарцисів стріли шле їй навздогін,
Плете вінки з хрещатого барвінку
На знак життя й майбутніх перемін.
Ще тільки вчора хмари пелехаті
В лелечі гнізда кликали весну,
Вже зводить стіни птаха в рідній хаті,
Не знаючи спочинку, ані сну.
За кроком крок і вже до половини
Шовкові дні у променях біжать.
Така пора, що ніби херувими
Крильми покрили неба благодать.

Квітень 2024.

* * *

Так білим ще не наливався
Весни завітчаний сезон,
Дизайнер квітень постарався
Пошити вишням цей фасон.
І знову ті ж самі лекала,
Із року в рік незмінний крій,
Весна на сукню так чекала,

Щоб йти по подіумі в ній.
Усе продумав до дрібниці:
Півкльош торкається колін,
Леліток жменю білолицій
Він, як завжди, лишив без змін.
Допоки квітень фастригує,
Замов для себе два крила,
Він на примірці припасує,
Щоб ти по подіумі йшла.

Квітень 2024.

* * *

Духмяну ніч бузок колише,
Схопились мрії за слова,
В тих ароматах світ ледь дише,
Ввібравши пахощі сповна.
Лілові кучері сповили
В смарагді ніжність пелюсток,
Весні флюїди шлють щосили
Аж до самісіньких зірок.
Проста ідилія в цю пору:
Ще ходить сон коло вікон,
Росте бузок посеред двору,
Неначе дивиться з ікон.
Таке блаженство серед ночі
І тихо моляться слова,
Щоб заясніли твої очі
І щоб бузок не одцвітав.

Квітень 2024.

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 29.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: залізничник. Поет, член НСПУ та НСЖУ. Лауреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та Павла Добрянського. Переможець конкурсу «Краща книга Прикарпаття» (2022, 2024).

* * *

Я боюсь наврочити се небо,
Я боюсь наврочити сей світ.
Пригортаю з ніжністю до себе
Вишеньки-лелітки юний цвіт.
Я боюсь наврочити крихітку,
Що зачата у кохання мить.
Я боюсь наврочити жар-квітку,
Що в купальській нічку пломенить.
Я боюсь наврочити пташину,
Що несе світанки на крилі.
Я боюсь наврочити Україну,
На яку чигають сили злі.
Скільки болю на шляху до волі
Запеклося у її очах.
Осявали зорі ясночолі
Кров'ю вмийти доленосний шлях...
Дай нам, Боже, радості й надії,

Дай любові в душі запальні.
Новий день за обрієм зоріє,
Новий день на сонячнім коні...
Я боюсь наврочити сю днину,
Я боюсь наврочити сей світ.
Промінь сонця у руках дитини,
І у небі ластівки політ.

09.04.2024.

* * *

Колись – як уже роси відцвітуть,
Травною й терном поростуть окопи,
Хтось спом'яне, як ми стояли тут
Щитом залізним на краю Європи.
І запитає дідуся онук:
– Що то за птаха в небесах кружляє?
І сумно скаже той: «Се крук,
Який і досі здобич тут шукає»...
Рвалися жили і дзвеніла сталь,
Земля на диби стала, як лошиця.
Святою кров'ю повнився Грааль,
І почорніли материнські лица.
О, Боже, скільки горя, сліз і мук
Приніс у світ кохання і розвою
Огідний карлик – Чінгіз-хана внук
Й орда його, що прагнула розбою...
Колись – як сонце висушить росу
І на окопах виростуть дубочки,
Красуня юна розплете косу
І вишіє для милого сорочку.

06.04.2024.

КВІТКА, ЯКА СПІВАЛА

29 березня 1998 року в Нью-Йорку,
не доживши п'ять днів до свого 45-річчя,
вдома, в оточенні родини,
відійшла у вічність Квітка Цісик.
Квітці Цісик – відомій виконавиці
популярних українських пісень,
родове коріння якої походить
із села Ліски на Прикарпатті.

* * *

З-за океану буйний вітер зрідка
На Україну рветься, наче птах,
І голос ніжний чарівної Квітки
В ангельським хорі лине в небесах.
Зросла поміж Нью-Йоркських хмарочосів,
Де не гніздяться навіть журавлі,
Та в генах грали українські роси
І кликав голос рідної землі.
О, «Верше, верше», де почула вперше
Слова, що душу різали навпіл?
Лебідко-Квітко, хто ще перевершив
Твою любов і смутку щирий біль?
Летіла серцем з клином журавлиним
У батьківські омріяні краї,
В далекі Ліски, де під небом синім,
Могили предків і земні раї.
Де стрий Микола в школі дітям ноти
Такі дзвінки й чарівні дарував

І пісня радості, кохання і скорботи
У кожному серці молодила кров.
Циганський горб тумани колихали,
Старенька школа мріяла про день.
Із неба янголи тобі подарували,
Маленька Квітко, пелюстки пісень.
Із Лісок й батька поманила сила
В далекі і незвідані краї.
За океаном, Квітко люба й мила,
Троянди перші квітнули твої.
«Два кольори» лунають знову й знову,
Сумує серце, терпнуть почуття.
Велична Квітко – віснице любові,
Ти вічна в цьому світі, мов життя.
Ти вічна, як природа, що весною
З полону крижаного ожива.
Веселкою травнево-молодою,
Піснями-барвами над світом розцвіла.

29.03.2024.

* * *

Якби їм бублик місяця вкусити
І небо розпанахати навпіл,
Чи вже б утихомирився неситий,
Отой кривавий хижий людозвір?
Що, мов розбійник, у чужому домі
Вбиває матерів і немовлят,
Дівчат гвалтує, що іще нікому
Себе не дозволяли цілувать.
Важко збагнути розумом й душею

Нутро гниле тих виродків-істот.
А десь космічні здвиги над землею
І люди прагнуть до нових висот.
Радіють діти у країнах ситих,
Весняна зваба в молодих вустах.
А нашу ниву чорним плугом зрито,
В руїнах стогнуть села і міста.
Якими ще словами проклинати
Огидних слуг лихого сатани?
А в мої сни приходять мати,
Що сина виглядає із війни!

25 03.2024.

* * *

Ніхто не чув, як зойкнула травинка
Під каблуками молодої жінки.
Лише в гніздечку стрепенулась пташка
І кров з берези капала у пляшку.
Їм теж боліло у пору весняну,
Мов тій травичці, що під каблуками.
О, світе ніжний, й водночас жорстокий,
Який примарний ти, і однобокий?
Чую твій пульс і трепет болю,
Чому ти мій – не відчував ніколи?
Не відав – що і я, немов травинка,
Що зойкнула під каблуками жінки.

30.03.2024.

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в селищі Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Член обласного літературного товариства «ОБ'ЄДНАНІ СЛОВОМ». Член товариства письменників і журналістів імені Івана Франка та учасник альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» з 2016 року (№16-№31).

Лауреат літературної премії імені Леся Гринюка.

* * *

Світе мій сучасний,
Світе мій модерний,
Чом не сієш більше
Ти святії зерна —
Живишся плодами
Тільки з інтернету,
Труючи себе цим,
Гублячи планету.

Світе мій сучасний,
Світе мій глобальний,
Не живеш чому вже
Ти життям реальним,
Відірвась не взмозі
Погляд від екрану,
Хіба ти не бачиш,
Що сповза в оману?

А були ж часи,
Пам'ятаєш, світе,
Гамірно на вулицях,
Скрізь гуляли діти,
Усмішки закоханих,
Спілкування чари —
Все на віртуальні
Ти змінив кошари.

Наче по команді
Фотошопиш писки,
Світе мій бездумний,
Й ставиш на мармизки,
Щоби любитися,
Як співають оди.
Правди ж бо не сієш,
То вона й не вродить!

Світе мій сучасний,
Світе мій фальшивий,
Чом в тобі пустують
Мудрості всі ниви,
А зерно, що зібрано,
Сіяне віками —
Розвіває вітер
Чужими полями...

10.02.2024.

* * *

Лише крок до весни.
Крок один й перемога.
То є нам до снаги
І у нас ще є змога.

Лише крок до весни.
Щоб пройти довгий лютий,
Лиш плече до плеча
І про розбрат забути.

Лише крок до весни.
Крок один вже до волі.
Йшли до неї так довго —
Не змарнуймо же долі.

Лише крок до весни.
Крізь ординські редути.
Нас прийшли вони вбити,
То пощаді не бути.

Хто в тилу, хто в бою
Чи в молитві до Бога,
Нам залишився крок —
До весни й перемоги...

24.02.2024.

ГОЛГОФА

В Гетсиманськім саду
Одиноко молився Христос
І вже вкотре чекала Його
Протаврована сіра Голгофа,
Де Йому на хресті
Нести муки аж цілих три дні,
А по-іншому просто ніяк,
Бо людей тоді жде катастрофа.

І засядуть у храмах
Вже нової епохи жерці,
Що готові за гріш
Хоч дияволу душу продати,
Будуть шкіру останню
Здирать з бідняків митарі,
За тиранів безумних
Прості помирати солдати.

Стануть книжники хитрі
Словоблудством міняти думки,
Щоби панське і Боже
Місцями якомсь помінати,
Для Творця — ти людина,
Вельможам — безправний народ,
Ці ж брехливі всезнайки
У панства сидять на зарплаті.

Не змінили нічого й ніяк –
Ні століття, а ні віки.
Лиш сховались за маску
Саддукеї і ті ж фарисеї,
А за ними колонами всі,
Хто сподобився вже до юрби,
В сліпоті, що не бачать своїй,
Як потурані Божі ідеї.

У мовчання зловісне
Окутаний весь людський світ.
Знову кров'ю просяклі хрести
І в тривожнім чеканні Голгофа,
Гетсиманський цей сад,
А у нім самотній Христос,
У молитві до Бога за нас,
Бо над нами нова катастрофа...

ПРИСВЯТА БАТЬКОВІ

Втомлений буднями,
Змучений святами,
Ішов по життю я
І не багатими
Дні мої й кроки
Були на щастя.
Ти збав мене, Боже,
Лише від напАсті!

Втомлений думами,
Змучений чварами,
Вивчив, що біди всі
Ходять лиш парами,
Й благаю одне –
Щоби у нещасті
Дай, Боже, прийняти
Останнє причастя!

Зраджений рідними,
Пригрітий чужими,
Під рідною хатою,
Та лиш під дверима.
Не стукаю в них,
Бо є на те повід.
Прийми, милий Боже,
Останню сповідь!

Шлях уже проЙдений.
Час швидкоплинний!
Плач й покаяння
Над тілом тлінним.
Я тут більш не буду
І вже іти мушу.
Прийми мою, Боже,
Утомлену душу...

17.03.2024.

* * *

Накрившись вранішнім туманом,
Дрімають верби при долині,
Квітки купаються у росах,
Моргає сонце новій днині.
Застигла мить — така тривожна
Чи то хвилююча в чеканні.
Кує зозуленька в гаю,
Немов будильник на світанні,
Романтик вічний соловейко
Затягує нові октави,
Що ніч не встигла, не зробила,
Те день, кохана, знай поправить.
Новий світанок — аркуш чистий
І нам лишати в ньому слід .
Свята неділя. День врочистий.
Ранковий мій, Тобі, привіт!

21.04.2024.

* * *

У житті не завжди так,
Як того ми всі бажаєм,
І живемо ми з одним,
Ну а іншого кохаєм,
А життєвий часоплин,
Не спинивши свого лету,
Вам не дасть сказати йому:
Я люблю, Тебе, поете!
Він чекав. Він теж любив.

До безумства, до нестями,
Та ніколи б не хотів
Бачить вас на сцені драми.
Бо на грішній цій Землі
Є жорстокими закони,
Щоб не ранити, слова
Він тримав, як рубікони,
І між зоряних шляхів,
В таємничому мовчанні,
Зашифровані листи,
Звісно всім, що про кохання...

* * *

О смутку, ти завжди зі мною,
Єдиний вірний друже мій,
Тебе залишу за собою,
Згорнувши у віршів сுவій.

За двері із семи печатей,
Коли зайде моя душа,
Будеш ти прихисток шукати,
Як бідний, що шука гроша.

Як пощастить, тоді вітрами
На перехрестя всіх доріг
Закине й спрагли за словами,
Там пустять вже на свій поріг.

І обіймуть тебе думками,
Одіне кожен у своє,
Наше життя — це сцена драми,
Де біль у кожного свій є.

А може кинуть на полиці,
Де цвинтар втрачених надій
І меш ти вік свій доживати
Посеред праху тисяч мрій.

О смутку, я завжди з тобою,
Єдиний вірний друже мій.
Я заберу тебе з собою,
Згорнувши у віршів сувій...

* * *

У темпі шаленім життя,
Де доля руйнує спокій,
Блукали там дві душі,
Прекрасні, але самотні.
А з неба дивився Бог,
Не знаючи, що сказати,
Він арії двох сердець
Хотів у єдину з'єднати.
В той час голосила зима
Мовчанням у чистому полі.
Ніхто не почув, бо нема
Уміння в нас слухати волі.
Лиш скраю чужих думок,
Де тихо так. Вітер свище,

Зробити залишилось крок
І стане до щастя ближче...

* * *

Життя не просто так минає:
Воно іде, біжить, летить,
Часом, здається, все згасає,
Та мить і щастям вже іскрить.
Життя — це мить, що швидкоплинна,
Воно й безмежність без кінця,
Радій і йди у ньому вільно,
Мов наречена до вінця.
І хай погасли зорі щастя,
Та сірі хмари вкрили світ,
Будь маяком, світи так ясно,
Залиш по собі світлий слід...

15.06.2024.

ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ

Народився 13.03.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта медична і економічна. Поет, дитячий письменник, краєзнавець. Лауреат літературних премій імені Леся Гринюка та Марійки Підгірянки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№31).

КОБЗАРЕВІ

Тарас Шевченко. Скільки в цьому честі
Для нас, для українців, зокрема,
І ми готові це імення нести,
Бо більшого пророка в нас нема.
Сільський хлопчина, що ягнята пас,
А зміг зрости до величі такої,
Щоб генієм залишитись для нас
За те життя коротке в неспокої.
Його талант художника й поета
Ще перевершити, мабуть, ніхто не зміг,
Бо за «Кобзар», що знає вся планета,
Схиляють голови завжди до його ніг.
Складались думи на папір рядками,
В степах казахських мріяв і творив
І не розвіялись холодними вітрами,
Бо не загинув там, а тут спочив.

Гордімось тим, що ми його нащадки,
Де дух козацький, наче струмінь, б'є.
Навіщо нам чийсь чужі порядки,
Коли свої і визнані вже є?

09.03.2024.

ЗЕРНО РОЗБРАТУ

Сльозами сипалось зерно,
Що з крові й поту проростало,
Такого, мабуть, не було,
Щоб в горлі комусь комом стало.
За що? Чому? З яких причин
Так хліб насущний зневажати?
Не думаю, що цей почин
Давала виродкам полячка-мати.
Хіба ви знаєте ціну,
Яку ми платимо за волю,
Щоб ту зернину золоту
Засіяти по міннім полю ?
Якось не віриться у те,
Щоб їхні душі розтопити.
Ми ж знаєм правило святе,
Що десь голодні хочуть жити.

29.02.2024.

* * *

А бузок розцвів доволі рано,
Ще в гаю зозуля не кує,
Біло, фіалково і духмяно
Заворожив серденько моє.
Ось піднялись грона так велично,
Ніби прагнуть сонця осягнуть,
Та сьогодні ще якось не звично,
Бо ж у травні проляга ця путь.
Їх ще квітень щедро приморозив,
Хоч у травні цього вже нема,
Там бузковий вечір б заворожив —
Тут ще ніч закоханих німа.
Щось в природи діється не звично,
Бо раніш на місяць він розцвів,
Та одначе — це якось містично,
Мабуть, так Всевишній нам велів.

21.04.2024.

* * *

Ось знову вишня вбрала білий вЕльон,
Весільний бал справляє їй весна.
А наречений-вітер з диким хмелем
Свою любов дарує їй сповна.
На тім балу гостей уже багато:
Тут гучно бджоли п'ють хмільний нектар.

Ми радо теж сприймаємо це свято,
Бо вишня принесе нам щедрий дар.
А в ягодах отих живильна сила —
Цілющий сік і ніжний аромат.
Куди б життєва доля не носила,
Я цьому диву кланяюсь стократ.

12.04.2024.

РУКА В РУЦІ

Твоя рука в моїй руці —
Місток єднання поміж нами,
Неначе хвилі по ріці,
Пливе життя між берегами.
Я з того берега прийшов,
На цьому ти, мов зірка рання,
Здається, я отут знайшов
Те, що назвали ми кохання.
Твоя рука в моїй руці —
Якось хвилююче й природно,
Тримаю долю в кулаці
І здатен вже на що завгодно.
Твоя рука в моїй руці —
Двох берегів місток до щастя,
Усмішки щирі на лиці
Вже погасити нам не вдасться.

03.12.2023.

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, мешканка сусіднього села Сопів. Майстриня крою та шиття. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№31).

* * *

Україна, мов в страшнім кіно,
Наші землі москалі плундрують,
А поляки — золоте зерно
Висипають і голод пророкують.
Українці ж стали за своїх,
Кожен ще з дитинства пам'ятає,
Що зерно — святе! Топтати гріх.
Шкода що «сусід» того не знає.
Ну, хіба ж не бачили вони,
Українцям як жнива давались?
Як поля горіли від війни
І у небо попелом здіймались?
А вони так легко, без жалю,
З тим зерном...немов ножем у груди.
Дарма повірив поляк москалю,
Його земля тепер наступна буде.

27.02.2024.

* * *

На хвильку б у дитинство повернутись,
Ще б санки хтось мені подарував,
Чи ковзани — на річці просковзнутись,
Тій, що мороз геть на каток скував.
Пройтися б стежкою, де ходять тільки лиси,
Чи це зайці ховались від усіх.
Висять бурульки з стріх, неначе списи,
А за селом дітей лунає сміх.
І сонце сяє так, що очі сліпить,
А сніг скрипить, неначе старий віз,
Сусідський хлопчик з снігу бабу ліпить,
Дістав морквину, щоб зробити ніс.
Мороз тріщить, малює візерунки,
Немов художник. Скло, як полотно.
У час такий нам снились подарунки,
Що Миколай носив давним-давно.
Пройтися б стежкою, зробити кілька кроків...
Від спогадів аж у душі щемить...
На мить я повернула 30 років,
Чи 30 років промайнули, наче мить.

10.01.2024.

* * *

Я посадила вишню. Не зарано?
Хоча, чому зарано? Навпаки.
Я вже пройшла всі стадії обману,
Відчула присмак зради за роки.
Це дерево взяла невипадково,
Хрущі ж колись сідали в ніжний цвіт,

Якби могли ми знати їхню мову,
Можливо, було б менше в світі бід.
Хрущів нема, зовсім нема. Ви знали?
Чи й не помітили, що їх уже нема?
Вони потрохи так щорік зникали,
А потім розпочалася війна...
Тепер птахи з ракетами літають,
Шахеди понад вишнями гудуть,
І хлопці наші, як хрущі, зникають.
Проходить час — за ними дзвони б'ють.
А їм би зараз..! Ні, не воювати!
Показувати Україні твердь,
І кожен раз на мітингах кричати,
Що, як не воля, то вже краще смерть!
Садіть сади і не руйнуйте цвіту!
І вірте, що страшні часи пройдуть!
Повернуться сини з усього світу.
Почуєм знову, як хрущі гудуть .

22.05.2024.

* * *

Очима ти сказав мені «люблю».
Через роки, коли вже все забулось.
В душі моїй немов щось сколихнулось,
Тепер нема ні болю, ні жалю.
Очима ти сказав мені «люблю»...
Як же колись я погляд твій ловила,
Про зустріч Бога кожну ніч молила...
Твій погляд був ніжніший кришталю.

* * *

Я читаю тебе, наче книгу,
Відкриваю весь світ сторінок
І потрохи розтоплюю кригу,
Знов являють в потоці думок.
Я читаю тебе, розбираю
Зміст увесь на окремі слова,
Я не просто люблю, я — кохаю,
Я в обіймах твоїх жива.
Я читаю тебе. Перший розділ.
Одна книга. Багато томів...
І кохання твоє, наче постріл,
Ти мене розбудити зумів.
Я читаю. Дозволь дочитати,
Зміст сторінок своїх не ховай,
Я так хочу світ твій пізнати,
Тільки ж ти мене теж читай.

* * *

Я сплету тобі долю,
Візьму найміцніших ниток,
Я вплету туди волю,
А ще — доброти від казок.
Заплету туди спокій,
Надійність, любов, теплоту,
Спогад поодинокий
І дружби також доплету.
Я вплету туди вірність,
Повагу сторонніх людей,
Ще добавлю надійність

І різних строкатих ідей.
Всіх цікавить. Немає спокою —
Де я нитки такі дістаю.
Знаєш? Щоб сплести тобі долю,
Я тихцем розпускаю свою!

* * *

Юні зовсім в бою солдати
Відвойовують нашу волю...
І так хочеться їм сказати:
«Не згасайте на полі бою».
Перед вами важкі дороги,
Руки міцно тримають зброю,
Очі скажуть про всі тривоги,
Та не викажуть страху і болю.
Екіпажі усі згуртовані,
Кожен сам і всі разом знають:
Не вмирають лише нескорені,
Тільки вільні перемагають.

30.05.2024.

* * *

Радій життю і бережи, що маєш,
Скажи: «Я, Боже, дякую за все!»
Нехай дзвінких пісень ти не співаєш
І тяжкий хрест душа твоя несе.
Радій життю, коли йде дощ із неба,
Як сонце гарно сяє з висоти,
Ніколи не бери, що не для тебе,
Чуже життя ніколи не суди.

ГІНЧИЦЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ

Народився 24.04.1938 року в місті Коломия, де і проживає. В минулому – вчитель музики, кандидат в майстри спорту, суддя республіканської категорії з радіоспорту, Почесний радист України. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2012 року (№12-№31).

СОН

Сниться мені сон дивний:
Зайшла до хати рідна мати,
Тихенько мовить: «Сину мій,
День наступив, пора вставати,
Час неймовірно дорогий,
Не маєш права змарнувати».
Оглянула куточок свій,
Де прожила останні роки,
Мене торкнулася рукою,
Сльозинка потекла рікою,
Сказала: «Сину, зрозумій,
Закінчилась моя земна дорога,
Я перейшла у інший світ,
Щоб зіркою на небі стати.
Ти мій куточок доглядай,
Нехай для тебе світить він
Священним вогником у хаті».
Я прокидаюсь — пустота,
Не чути голосу, куток порожній,

І постать мамина свята
Зникла у просторі холоднім.
О Господи! О Боже мій!
Ти можеш все, якщо захочеш,
Молю, благаю я Тебе,
Воскреси маму, я так хочу!
Почув я голос із небес,
Застерігає мене мати:
«Тобі не можна, сину мій,
На рівних з Богом розмовляти,
Щоб воскресіння дарував,
Не маєш права вимагати.
Бог дарував мені життя на небесах,
Любов Господню, мудрість, силу,
Тепер я Ангел твій,
Провісник світла і добра,
Охоронятиму тебе
Вдень і вночі, мій рідний сину.
Нащадкам посилаю заповіт святий:
Не забувайте батьківський поріг
Ні на одну хвилину,
Єднайтеся, єднайтеся, благаю вас,
Це вам останній мій наказ,
На боротьбу святу за волю України.
Я залишаю вас,
Іду на вічний відпочинок.
Нехай вас Бог благословить!»

СПОВІДЬ

— Я прийду до тебе, мамо,
На щиру розмову,
Поговоримо тихенько
Біля твого дому,
Пригадаємо з тобою
Забуті пригоди,
Розкажеш мені,
Куди ведуть зоряні дороги.
— Зоряні дороги, сину,
Росою ранковою вмиті,
Ведуть вони у простори небесні,
Зоряний світ таємничий.
У світі зорянім, яснім
В царстві доріг невідомих
Ведуть нас дороги найкращі
До світлого рідного дому.
— Дякую тобі, матусю,
За тепло і ласку,
Материнське щире серце
І чарівну казку,
Ніченьки недоспані,
Пісню колискову,
Подаровану мені
Материнську мову...
Я прийду до тебе, мамо,
На святую сповідь,
Доброту твою згадаю,
Тернисті дороги,

Помолюся тихесенько
До вічного Бога,
Буду прощення просити
За прикрі незгоди.
Я прийду до тебе, МАМО...

ГОРОДНИЦЬКА-ІВАНЧУК ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1979 року живе і працює на Полтавщині. Заступниця директора з НВР Великобудищанського ліцею Диканського району Полтавської області. Заслужена вчителька України, поетеса, журналістка, краєзнавиця. Лауреатка літературної премії імені І. П. Котляревського та Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№31).

ДУМКИ ВГОЛОС

* * *

Поміж сиренами, попід ракетами
Життям пульсує гаряча кров,
Нас рвуть снарядами, ріжуть багнетами,
Та ми встаємо із праху знов.
Над нами небо, укрите хмарами,
Сиві тумани, сльота й дощі,
Та ми не станем людьми-примарами,
У нас не згасне вогонь душі.
Серця гарячі, руки крилаті
Тримають неба блакитну вись,

Вірю, настане ще час розплати,
Засяє сонце ще, як колись.
Розтане горе, розквітне поле,
І вишиванку вдягне весна...
Пекучим градом, смертельним ядом
Плюндрує рідну землю війна.

* * *

Як тяжко відпустити нам минуле,
Як легко перекреслити святе
І відновити все, що призабули,
Й складне перетворити на просте.
Тривожні думи скласти у копиці,
Турботи всі згромадити в стоги,
Світанки зустрічати сонцеликі
Серед проблем земної суєти.
Якби ж себе в собі ми відшукали,
Якби ж любити вміли і прощать,
Якби ж дітей премудрості навчали,
Тоді б ми мали з неба добрий знак.
Тоді б і сонце сяяло ясніше
І зорі усміхалися з небес,
І ми б збагнули, що для нас миліше,
Й повірили, що Він таки Воскрес.

* * *

Тридцять три, а неначе учора
Мудрий серпень жита збирав
І леліав зорю вечорову,
Й з неба звістку благу чекав.

Лаштував гонорово обжинки,
Повні жмені і скрині добра,
І молилися всі українки,
І буяла від щастя земля
Золотавим колоссям у полі,
Пшеницями за небокрай...
Та лукаві і хитрі з довкола —
Пазурами в її земний рай.
А вона, немов дівчина мила,
Ще чекала любові й добра,
Зустрічала людей хлібом й миром
І привітна до світу була.
Довіряла недругам й друзям,
У чужих не просила й гроша,
Ні у радощах, ні у тузі
Не кувала сталючого меча.
Ворогам у годину сутужну
Підставляла тендітне плече,
З Богом в серці, приязно й дружно
Правді й честі дивилась в лице.
Так минали літа за літами,
Давнє лихо пішло в небуття,
Підростали «братове» лукаві,
Що грішили без каяття.
Не боялися Бога святого,
Плюндрували поля і сади,
Увірвавшись до раю земного
Української краси.
І заплакала Україна
Від розпуки, образи й бід,

Та не впала на коліна,
Не лягла під чужинський гніт...
Із молитвою в щирому серці,
Зі сталевим мечем в руці,
У лютневім жорстокім герці
Вийшла з Ангелом на плечі.
За щасливе буття родини,
За зелені сади й гаї,
За свободу і честь країни
Й обереги батьків святі.
Вірить й бореться до останку,
За квітучий родинний рай
І за мамину вишиванку,
І за сонячний небокрай.
За даровану Богом долю,
За епохи усі й віки,
За свободу, за честь, за волю,
За нескорених тридцять три.

* * *

Цвітуть каштани...
Весняне небо
Голубить землю під шелест трав.
Топчу стежину
З доріг до тебе
Крізь оксамити
Ранніх отав.
Все так буденно
І так святково,
В садах вишневих

Спів солов'я
І ярина у безмежнім полі,
Й вкрита барвінком
Рідна земля.
Виграє жайвір
В небесні дзвони,
В долонях сонця
Травнева вись...
На українським
Святім престолі
Лине молитва
Святих Усіх.
А поміж цвіту
Над зелен-світом
Гудуть сирени
Й хмільні хрущі,
І розсікають мозок
Ракети,
Молиться небо
За мертвих й живих.
Цвітуть каштани,
Бузок й тюльпани,
Щебече неба
Травнева вись.
Ніхто не знає,
Що буде з нами,
Та вже не буде
Так, як колись.
Поміж сирени
Й ритми шалені

В'ється стежина
За небокрай.
Спішу до тебе,
Молюсь за тебе,
Батьківський краю —
Мій земний рай.

Травень 2024.

ГУРАЛЬ ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 5 листопада в Івано-Франківську, де і проживає. Працює в Коломийській центральній лікарні. Лікар-невролог, поетеса, прозаїк, авторка пісень. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№30-№31).

* * *

Всі перепони й перешкоди вслід
Кричали їй: «Куди ти прешся?»,
Поразки й помилки гукали: «Вже здавайся».
Вагання й сумніви казали: «Зупинися»,
Бажання щось змінити й досягти: «Не бійся».
Віра і мрія в краще: «Не зневірся!»,
Натхнення щось робити для добра
й на благо — від святого.
І Всесвіт допоможе, якщо бачить, є потреба в того.

* * *

Так хочеться жити в моменті,
Радіти кожній дрібниці,
Бачити щастя й приємність,
Не бачити горя і краху,

Не чути поганого й злого,
Не падати в відчай й безвихідь
І чути лиш добру розраду,
І падати в радості миті.
Життя нам дарує контрасти
Сумних і щасливих моментів,
Та тільки б не впасти у сірі,
А більше лишитись у світлих...

* * *

З тобою можна розмовляти про глибоке:
Віру і сутність, життя і почуття,
І не важливо, розуміє хтось чи хоче,
Важливо те, що розумієм ти і я.
В тобі є ніжність і харизма одночасно,
Ти та душа, якої потребую я,
Ти розуміючий і щирий непогасно,
Такий кмітливий і без фальшу почуття.
Так інколи буває випадково
В розмові, що почалася здаля,
Ти відчуваєш той комфорт на слові
І щиро розділяєш думку й почуття.
Яке це щастя спілкуватись із тобою,
Саме із тим, хто розуміє й утішить,
Я вчусь у тебе не наївності дурної,
Я вчусь у тебе простоти...

АФРОДИТА

Я Афродіта, я твоя любов,
Я жінка, що дає тобі кохання,
Я та, що є солодким сном
І поцілунком щирим без вагання.
Я полум'я, яке сягає до висот,
Торкає твоє серце й гріє душу,
З тобою я зливаюсь в унісон,
І розтаємо ми одною мlostю.
Я Афродіта — символ вічної краси,
Я пристрасть і життя, твоє жадання,
Я Афродіта — символ вічної весни,
Я квітка, муза і душа твого натхнення.

* * *

*Присвячую кохання подружжя
Анастасії і Артема Павлюків*

Поруч із ним вона почувалась його
Маленькою коханою дівчинкою
І потребувала лиш одного:
«Просто будь зі мною».
Вона любила його добрі очі і щиру посмішку.
Вона любила у ньому все.
Вона кохала його дуже сильно, як і він її.
Він називав її: «Найцінніше, що у мене є».
Він навчив її любити цікаві книжки,
Між ними була гармонія,
Яку ніхто не зрозуміє, крім них...
Він був її світом і сенсом життя,

Вона дихала ним і гармоніювала О 22:22.
Його забрала раптово нещадна війна,
Біль і сльози, горе і туга — велика ціна.
Вона не уявляє без нього далі життя,
Каже: «Разом із ним померла і я».
Він залишиться в пам'яті навіки,
А в її серці і душі назавжди.
Ця ціна свободи закарбується навіки,
Ось такі у нас, українців, жертви війни...

24.03.2024.

* * *

Коли вже смерть змішалася з життям,
Не відчуваєш насолоди і натхнення,
Бракує хисту до життя, бракує барв,
Бракує простої свободи і затишшя.
Війна продовжує все кликати у бій,
У когось вже бракує сил, у когось духу.
Життя мов розділилось в два світи:
Одне у пошуках розрад, друге у муках.
І віра в перемогу каже: « Скільки ще?
Ну скільки ще я маю вірити й чекати?»
Коли вбивають тих, кого ти знав,
Коли ховають сина, брата,
Дядька, тата, друга, однолюба,
Тоді життя вже не таке, яке ти знав,
Тоді життя вмить набуває інших тонів і сенсів.
Прохання просто жити без війни,
Прохання бути просто в світі добрих.
Бог створює, планує і дає життя,

А зло життя те забирає,
Якби ж ми були звірі на забій,
Але ж ми люди, ми всі Божі діти.
Життя людське убити — то є гріх,
А більший гріх, коли людина та
Боронить край свободи.
Питання лиш: «Чому так довго
Потерпаємо від зла?
Чи це, можливо, вже друге пришествя?».

МИ, УКРАЇНЦІ

Ми, українці, травмовані війною: хтось фізично травмований, хтось морально-психологічно, а хтось і фізично, і морально-психологічно. Та попри це, ми і надалі продовжуємо протистояти москальській агресії, бо не хочемо бути їхньою частиною — частиною ЗЛА.

Боляче думати про те, що ми вчимося жити, працювати, радіти, слухати музику, сміятись, святкувати під час війни... Таке враження, що так можуть лиш українці. Це якісь такі змішані відчуття, ніби живемо двома життями: співчуваємо і плачемо, а разом із тим продовжуємо жити і шукаємо радості, втіхи, насолоди.

І не знаєш, як правильно, але коли людина не буде давати собі гормонів щастя, то її душа помре — почнеться депресія, апатія, брак сили жити далі. Тому радіти потрібно і шукати насолоду в чомусь потрібно. Ми повинні домінувати позитивними моментами. Це — як давати душі води, щоб вона жила і далі виконувала свою місію.

ЩИРИСТЬ

Потреба в щирості. Як часто ми попадаємо на щирість? Як часто ми хочемо бачити і чути щирість, відчувати її, дарувати і проявляти? Щирість... Не іронію, не гіперболу, не сарказм, не фальш, не підлабузництво, а ЩИРИСТЬ, справжню щирість. Не кожний може проявляти свою щирість, не кожний готовий її комусь сказати, не кожний вміє і не кожний хоче.

Це почуття нам дано, щоб робити світ кращим, а людей — щасливішими і впевненішими. Тому потрібно відкривати і виховувати у собі почуття щирості, проявляти і дарувати його.

ЗНАЙОМСТВО

Життя навчає бути пробивним, хоч в силуетах днів ми бачимо буденність, та в кожній цій буденності є щось, що є підказкою до вирішення перепон.

Інколи нагадую собі ту фразу, яку ти мені сказав: «В житті ти нікому не треба». І нібито я це знала, але відчуваєш це тоді, коли щось прагнеш зробити, добитися, чи стараєшся, щоб життя твоє було краще, цікавіше, чи щоб мати змогу робити для когось «більше», щось грандіозне. І є люди, які не мають бажання допомогти, хоча можуть, або за плату. А є люди, які дадуть підказку, шанс, свою допомогу, пораду, ну вони рідкість, їх можна заносити до «Червоної книги». Допомога людей, зовсім чужих, така неочікувана і приємна.

Щоб не зневіритися, коли ти робиш щось для реалізації задумано і не дуже виходить, приходиться на допомогу завжди інтуїція і релігія. В більшості випадків вони не підводять. Всесвіт чомусь нам дав це шосте чуття. А оскільки ми входимо до складу Всесвіту, то маємо це чуття використовувати задля своїх потреб. І якщо воно не підведе, то значить твоя ідея чи мрія потрібна.

КВІТОЧКА ДУШІ

У кожної людини в душі від самого народження зароджується бутон. Цей бутон супроводжує її ціле життя. Він зароджується від радості малюка, від мрій, бажань і щастя, яке дарує йому цей світ, яке дарують йому батьки, родичі, оточення.

Протягом життя цей бутон в душі має можливість розквітнути або зів'янути. А ще може періодично розквітати і в'янути, розквітати і в'янути.

Інколи для розквіту цього бутону людям потрібні тригери. І дуже часто цими тригерами є отримання чогось дуже бажаного, реалізація чогось дуже бажаного для самої людини. Не для когось чи чогось іншого, а для цієї людини.

Час, який ми проживаємо буденністю, інколи для нас іде дуже довго, а особливо, коли ми чекає якогось моменту, який має настати згодом. Час отримання тригерів для розквіту квіточки в душі теж дуже часто буває довгим. Залежно, який шлях обрала людина: довший чи коротший, складніший чи простіший, справедливий чи не дуже, вірний чи зрадливий, щасливий чи апатичний.

Не завжди легко вгадати, яким шляхом краще рухатися. Та бутончик квіточки людської душі дуже бажає розквітнути і розквітнути хоче якомога швидше. І, на щастя, на цьому шляху, довгому чи не дуже, цей бутончик живиться сонцем, водою, повітрям — це люди, яким потрібні його пелюстки.

20.05.2024.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер. Учасниця та переможниця багатьох літературно-мистецьких конкурсів, фестивалів і видань, адміністратор літературного об'єднання Верховинщини «Гуцульський горицвіт». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№31).

БІЛИЙ ЦВІТ НА СНІГУ

Білий цвіт на снігу, я до тебе прийду,
Я до тебе прийду, щоб відвести біду,
Щоб всміхалися очі мріям світлим, дівочим
І щоб снилися сни кольорові, пророчі.
Білий цвіт на снігу, в свої сни я тебе поведу,
Поведу в свої сни і в снігах дочекаюсь весни.
Ну, а сніг, ну, а сніг — все летить на поріг,
Замітає печаль й сум далеких доріг.
Білим снігом цвітуть полонини,
Білим цвітом буяє надворі весна,
Нам нічого не треба, крім погожої днини
Й Перемоги, щоб з весною прийшла.
Уквітчались сади білим цвітом,
Дочекались — прийшла вже весна,
Як журавлик, я лину над зраненим світом
Й хочу миру і щастя, побільше тепла.

21.04.2024.

МОЇ ВІРШІ

Гірчить у роті присмак кави,
А на папері вирують почуття.
Свої вірші я пишу не для слави,
Вони у мене про моє життя.
Мої вірші — вони прості, як сонце,
Мої вірші — вони прості, як вітер,
Як крапельки дощу, що стукають в віконце,
Мої вірші — то мої милі рідні діти.
Народжуються в муках з болем, кров'ю,
Плекаю молоком їх у святій молитві,
Вони зігріті ласкою й любов'ю,
Й постійно в русі, у постійній битві.
І як умію, так вірші свої я пишу
І в кінці речення, звичайно, ставлю крапку,
Віршами своїми я тішуся і дишу,
Бо я живу, а значить все в порядку.
Іду із ними впевнено у бій із ворогом і злом,
Не переносу я брехню, дволикість, фальш,
Тому й малюю я своє життя пером,
Для мене — це політ думок, мій марш.
Я не Шевченко, не Франко і не Костенко,
Гуцулка я з Карпат — Грушак Марія,
Не Леся Українка, не Стус, не Симоненко...
Вірші мої — мій біль, моя душа і моя мрія.
Хоч рими деколи ще шкульгають на ногу
Й римомелодика десь не тої заграє,
Та тільки за усе я дякую лиш Богу,
Бо Він один веде в житті й оберігає.

Гірчить у роті присмак кави,
І на папері вирують почуття...
Мені не треба ні грошей, ні слави,
Лиш би війна скінчилась й було мирним життя.
29.03.2024.

МОЄ ЩАСТЯ

Моє щастя бігало полем босоніж,
Відкривалось серденько сонечку навстіж,
Мої очі плакали, та не було сліз,
Чистим соком капали з весняних беріз.
Моє щастя розквітало в моїх квіточках,
Я його леліяла в своїх діточках,
Щастям проклала я внучатам путь,
Нехай мого щастя крапельку візьмуть.
Бігло моє щастя ранком по росі,
І заздрили щастячку моєму усі,
Бо було легеньким, як з тополі пух,
Та долало негаразди, мало сильний дух.
Своє щастя не покину — пригорну до серця,
Наповню по вінця водою з джерельця,
Щастя любить тишину, щастя любить тишу,
Щастя своє не віддам, ніде не залишу.
12.04.2024.

МОЄЇ ДОЛІ РУШНИКИ

Свою долю все квітками вишивала,
Стелила доля щастя рушники,
Я їх, як скарб безцінний, зберігала,
Бо рушники — то мої прожиті роки.
Здіймались рушники, як в птахи крила,
Й тримали міцно доленьку мою.
Вже постаріла, голова вже сива,
Та з рушниками-крилами міцно стою в строю.
Вони стелилися мені ще із дитинства,
Вели стежками у широкий світ,
Вони пізнали все: любов і щастя материнства,
Ламали кригу і дробили серця лід.
Я свої крила із любов'ю вишивала,
Мережила нитками свої мрії, душу,
Сльози радості і смутку витирала,
Бо дальше гордо йти по світу мушу.
І усміхалися до мене візерунки
Очима лагідними на моїй стіні,
Це були долі щедрі подарунки,
Й моє життя яскраве на білім полотні.
Нехай пройду я ще багато, а чи мало
В житті нелегких, не простих доріг,
Для мене рушники — завжди бабуся й мама,
Й моєї України священний оберіг.

15.04.2024.

ДЕСЬ ЗА НЕБОКРАЄМ...

Десь за небокраєм, де сопілка грає,
Де сонечко ясне весноньку стрічає,
Там душа ще тужить, жалібно співає,
Мрія, як лелека, в небесах літає.
І думки крилаті день новий стрічають,
Зустріть хочуть днину мирну і щасливу,
Бо вони крилаті по світу літають
Й бачать Україну вільну і красиву.
Бачать гори, ріки і лани широкі,
Маки і волошки у стиглому житі,
Хоч пливуть, як хвилі, мої дні і роки,
Та все ж недаремно всі вони прожиті.
Квітами весняними вкрились мої гори,
Мелодію вистукує дятел на ялині,
Хочу біль забути, тугу, плач і горе,
Хочу щастя внукам, Перемоги нині.
Відчуваю, Боже, Твою сильну руку,
І Твій глас небесний додає лиш сил.
Забери, прошу я, з України муку,
Подаруй Надію, подаруй нам мир.
Поверни ракети, що летять у небі,
На убивць кривавих, поверни, благаю!
І нічого більше не хочу, не треба,
Хочу Миру внукам, а все решта маю.
Десь за небокраєм, де сопілка грає,
Де сонечко ясне весну зустрічає,
Душа моя квилить, але серце знає —
Правда переможе й ворога здолає.

23.03.2024.

ВЕСНА ПІДНІМЕ КЕЛИХИ ТЮЛЬПАНІВ

Весна підніме келихи тюльпанів

Ліна Костенко

* * *

За любов, за мир, за здійснення планів
І за матір, що в колисці дитя сповива,
Весна підніме келихи тюльпанів,
Щоб трунок щастя випити до дна.
За щебет птахів у лісі, за героїзм титанів
І ластівок, що повернуться до рідної стріхи,
Весна підніме келихи тюльпанів
І витре сльози жалю, бо бажає втіхи.
За шум вітрів, за килими з туманів,
І мрій фіалкових, і за надій бузкових
Весна підніме келихи тюльпанів,
Щоб снів ми дочекались мирних і казкових.
Підніме келихи за мир у всьому світі,
За спокій, щоб прийшов у кожну хату,
Щоби сади цвіли, сміялись дзвінко діти,
Щоб руки подали сестра сестрі, брат брату.
Весна підніме келихи тюльпанів,
І зійде сонце українське над землею,
Що спалить ненаситних бусурманів,
А Бог зігріє нарід ласкою своєю.
І за здоров'я, за добробут, Перемогу
Весна підніме келихи тюльпанів,
І за весну красну щиро молюся Богу,
Яка прийде в цвітінні київських каштанів.

19.03.2024.

МАКІВ ЦВІТ НА ДОЛОНІ

Хотілося щастя, щасливої долі,
Блакитного неба і маків червоних у полі,
І вітру, який би гойдав золотаве колосся...
Хотілось, хотілось... Та не все те збулося.
Насунулись хмари кольору сажі...
Утопили в крові Україну нелюди вражі,
І сажі із кров'ю змішалась в борні,
Роками здавались хвилини і дні.
Чорні круки літали над полями боїв,
Маків цвіт на долоні серце рване гоїв.
Поєднались два кольори — сажі із кров'ю,
Щоб летіти над світом з теплом і з любов'ю.
Щоб розсунулись хмари і сонце зійшло,
Щоби військо вороже бур'яном проросло.
Нехай колір любові лиш панує у світі,
Хай щасливими будуть матері і їх діти.
Без любові й журби не буває життя,
Якщо мати щаслива — щасливе дитя.
За щасливе дитинство умира маків цвіт,
Щоби знов народитись і радувать світ.

14.03.2024.

ПОЕЗІЯ

Поезія — це завжди неповторність...

Ліна Костенко

* * *

«Поезія — це завжди неповторність,
Якийсь безсмертний дотик до душі»...
Любов моя, мій біль і моя совість,
Сам Бог, мабуть, вкладав слова в мої вірші.
Мої слова не раз скупі і досить скуті,
Вилязять з темних, потайних щілин,
Вони ведуть мене, бо Богом не забуті,
Ведуть до світлих і незайманих місцин.
Поезія — це лік душі, серця і тіла,
Вона зігріє навіть у зимову днину люту,
Зоря її горить, горітиме й горіла,
Вона для ворогів несла й несе отруту.
Шукаю радості в рядках простих, що гріють,
Слова свої одягну в теплоту й любов,
І хай там що, бо ті, хто розуміють,
Поезію читали і читати будуть знов.
Поезія, немов бальзам цілющий,
На струнах серця мелодію заграє,
І хай живе народ наш український, всемогутній,
Хай мова й слово по світу білому лунає.
А ми плекаймо рідне слово й мову,
Молімся й бережим святе і рідне,
Бо встануть з попелу титани знову,
Родиться зміна й покоління гідне.

18.03.2024.

ТРОХИ ПО-СВОЇМУ

На гуцульському діалекті.

Ек то файно, коли седеш на ґанок і про шош на самоті думаїш...

Мині ни раз казали: «Ади, ти тото пишеш, а по-гуцулскому ни вмієш, ци ни знаєш гуцулскої бесіди?». Подумала... А чо би й ні, та трохи можу. Бо з першої хвилини свого жите гуцулкою. Ци декувати Богови, ци ма-тінці природі, шо так си їй захотіло, шоби я си народила у ций мальовничій місцині, де горби, смереки, елиці гу-ляют свий вічний данец, де оці полонини, шо притегают до себе, ек магніт.

І декуючи своїй бабці-бабуси, шо день за днем, крок за кроком прививала міні любов до того, шо називаєтси гуцулска віра. Казала міні завше: «Ой, дівочко, будь со-бов, ни випендрюйси, тай меш видіти, шо мут ті люде уважети, бо ек будиш видгониста, тай гонорна, то люде таких ни люб'є». Вчіла вона нас змалечку молитвий, а найперше десеть заповідий Божих, Отченаш і Богороди-цу. Бабуся була файнов вчительков, хоть сама закінчила лиш штири класи школи, але вміла читати, бо читала нам казки, рахувати і писала без помилок.

А ми, її внуки, росли і тішилися, шо маємо файну по-дружку і порадника, бо мама ходила на роботу і ми всі дні були під бабусиним наглядом, ґаздували з нев скрізь. То були найкращі моменти мого жите. Світлі, радісні і чесом сүмні, ек бабусині оповідки про тяжкі чеси. Ми слухали, бо це було найкраще, шо могли почути. Ни раз слухаючи, засинали під її мелодійний голос.

Але я ни про то. Коли вже трохи підросла, тай зачала дівочитиси, то вздріла, шо мої подруги, котрі пидут на науку, то відти вертают уже ни такі, бесіду мінеют, а я собі думам, чо вери? А витак зрозуміла, шо їм було встидно. Одні говорили на маскалській, бо так їм удобно, инші вже кривили писком, ек могли, бо хотіли вигледати крутими та панскими.

Йой... Пишла і я на ту науку в 15 років. Мій дедя плакав за мнов, так ніби я вже вмерла. Хоть я була всему навчіна, але далеко від хати, тай ни привично. Але до доброго бігом привикаеш. Не треба було досвітками вставати та йти або в афини, або єгоди, або баба вижене корови доїти, свинім давати їсти, а витак до школи ходити треба було штири кілометри.

В місті була инша бесіда, ек ми казали, панска. Ну, я тому ни противиласи, з чесом я своїх дівочок навчіла говорити погуцільськи. Вечорами сиділи, бо не було, ек тепер інтернету, телефонів, читала їм Гната Хоткевича «Камінна душа», плакали, переживали і дні пролітали.

Сама не знаю, нашо я вам тото повістю. Скорше за все, шо тепер мода вернуласи на гуцільску бесіду. Одни такі говоре, бо то є їх мова з народжені, инші учуться, та то файно, бо то є дуже файно, коли людина шош хочі знати инше. Бо з-за того союзу нас, гуціль, за людий не мали, та ші й тепер деєкі кажуть, шо «дикуваті». Але людина на то і є людина, шоби вна могла усвідомити, ким і чим є на світі, шо її найбірше кортит, шо їй вдаєтси, а шо ні. Кожена людина роби свий вибір.

Мені раніше було прикро чюти, бо мої подруги поїдут у місто, а відти вже такі гонорні і бесіда не та, і вбиря ни та, заздрила я, шо Бога гнівати. Але ек кажут: «Боже, аби з Івана ни було пана». Бо так вно є, ек уже дес з верхів вирветси мижи люде, то думає, шо Бога за бороду ймило, хоть жило у

таких куєвах, де дїтько каже «добраніч», але виб'єтси трохи, носа задерє, пройде й навіть ни скаже «Слава Ісусу». Та йо... Хоть стій, хоть падай. А шо?... Тай бо думає собі, шо то фийст файно вигледає. Та дуже гірько, бо таких, ек казав єкийс «штубаків», багато, ек зачне писком кривити, штокати та дакати, то хочітси плакати, бо вно забуло вже й про дєдю і про маму, про всьо на світі і навіть про то, шо виросло на кулеши з гуслінков. Таких людий треба си сокотити.

Чо я то пишу? А ни знаю...Просто пишу, бо знаю, шо екшо ти забуваєш своє коріне, то ти в цим світі ніц ни варт. Тай знаю, шо без гуцулів оці горби ніц не варті. Бо гуцули — горді, робітні, витривалі, файні газди, які приймут до хати, дадуть, шо краще їсти, пити. Самі мут спати на підлозі, а гостям найкраще постеліне.

Та екос так, захочіте ше шош чюти, то пишіт. Бо я пишу ни гет по-гуцулски, багато тих слів старовіцких не знаю, але ек заговорю, ніц не впетраєте.

13.06.2024.

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Коломії. Лікарка-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№31).

Я ЩИРО ВІРЮ...

Я щиро вірю, що воскресне Україна,
Постане мужньо з горя і руїн,
Могутнім Феніксом розправить гордо крила,
Підніметься до Господа з колін.
Віками нищена і гноблена завзято,
Здається, мав пропасти її рід,
Цвіт нації винищував москаль проклятий,
Та дух український знищити не зміг.
Я щиро вірю, наш народ не зупинити,
Він сильний, як отой гірський потік,
Батьківську землю буде ревно боронити,
Бо лиш свободу здобувати звик.
Я щиро вірю, що жадана Перемога
Прийде у наше серце назавжди,
Тож у молитві звернемось до Бога:
«Всевишній, Україну збережи!»

* * *

Червоний і чорний — два кольори волі,
А їх поєднання — бандерівський стяг,
Як символ важкої української долі,
В боях прокладав незалежності шлях.
Червоний — це колір гарячої крові,
Яку проливали герої за нас,
Безмежної сили, добра і любові,
Що мали у серці своїм повсякчас.
А чорний — це наша земля споконвічна
І праця, що творить на ній чудеса,
Це мужність, звитяга народу велична,
Його неповторна і вічна краса.
В шаленому герці червоне і чорне,
Знов ворог проклятий з війною прийшов,
Вклонімось героям, вони непоборні,
Бо з ними Господь на Україну зійшов.

ТАКА, ЯК ТИ...

Така, як Ти, подруженько моя,
Приходить в світ один раз на століття,
Тому до Тебе серцем лину я,
Ти зіронька омріяна досвітня.
З дитячих літ крокуєм по землі,
Чарівна юність нас обох єднала,
І виливали радості й жалі,
А дружба, мов троянда, розквітала.
Твого кохання першого весна

Мов пролісок, так ніжно забриніла,
А я свою любов не зберегла,
Бо вітер долі підіймав вітрила.
Пройшли роки, онуки вже ростуть,
Маестро Час посрібнив наші скроні,
Нелегким був життя тернистий путь,
Дорослі стали наші любі доні.
Така, як Ти, подруженько моя,
Даруєш завжди віру і натхнення,
Молюсь, щоб Мати Божа берегла,
А Господь дав своє благословення.

* * *

Промінчики щастя в долоні збираю,
Дитинства чарівного згадую мить,
У снах своїх пташкою в небо злітаю,
А батьківські руки — це крила в блакить.
А юність ще мала натхнення і силу,
Довкола опіки цвіла благодать,
Матуся і батько від зла боронили,
Та вже відлетіли у вирій від нас.
Промінчики щастя у погляді доні,
А ще в оченятах маленьких внучат,
Складаю до Бога в молитві долоні,
Щоб долю щасливу могли здобувать.
Промінчики щастя в долоні збираю,
Чекаю і вірю, що прийде весна,
А з нею в розкішному саду-розмаю
Зійде Перемоги жадана зоря.

ЧУДОТВОРЕЦЬ МИКОЛАЙ

(Казка)

Ішов Миколай і добро творив світом,
До церкви Христової люд навертав,
Та ось він побачив, як горем прибитий
Старий бідолаха в хатині страждав.
А був він колись і багатий, і знаний,
Трьох доньок чарівних йому Бог послав,
Пора вже настала віддати їх заміж,
Та грошей у хаті давно вже не мав.
«О Боже, як важко мені вікувати,
Отак злидарюю, здоров'я нема,
Лишилось хіба тільки доньок віддати
На грішну дорогу, щоб вижити нам.
О доньки, мої Ви чарівнії квіти,
Які я леліав в своєму саду,
Щоб старість могли Ви любов'ю зігріти,
Принести онуків на втіху мою.
О доньки кохані, пробачте, благаю,
Зірвуть той невинний і лагідний цвіт,
За це мене пекло вогненне чекає,
Прокляття Господнє буде на землі».
Поснули вони, заклопотані горем,
До хати тихенько зайшов Миколай
І кинув мішечок, весь золота повен,
Прокинувся батько і віри не йняв.
«О Боже, почув Ти в молитві благання
І можеш творити багато чудес,
Я вийду із злиднів, віддам доньок заміж,

І буду молитись до світлих небес».
А вже коли втретє знайшов батько вузлик,
То він тої ночі, на правду, не спав,
Узднів Миколая, був вражений дуже,
Упав на коліна, молитися став.
«Якби не післав Тебе Господь до мене,
То я би тяжкий взяв на душу той гріх,
Доньок своїх рідних довів до безчестя,
А в їхньому горі сам жити б не зміг».
Святий Миколай попросив чоловіка,
Щоб він про пригоду оту промовчав,
А доньки раділи, що в щасті довіку,
В любові й достатку для них час настав.

14.04.2024.

НАЙРІДНІШІЙ...

Я у букет складу свої слова
І дам пташині, щоб понесла їх до неба,
Бо там Матуся біля Господа моя
В молитві за родину у потребі.
Я у пісні вкладу свою любов
І дам вітрам, що линуть в високості,
Нехай Матусю привітають знов,
Вони до неї завітають в гості.
Я у зірниць спитаю, як вона
В далекім вирії спілкується з ріднею,
Вклонюсь в молитві щирим серцем я,
Бо вже Господь з Матусею моєю.

12.05.2024.

ВИШИВАНКА ЗАКОДОВАНА МОЯ

Із глибини віків віршем на полотні
Прийшла на Україну вишиванка,
Принесла світлу пам'ять про наш рід
І розбудила творчість на світанку.
Де шум смерек іскриться водограй,
В карпатському селі майстриня вишивала
Мені сорочку в ті далекі дні,
Коли держава незалежність здобувала.
На вишитті — гуцульський символ СВАРГА,
Вона, мов сонце, і родинний оберіг,
А ще є ХРЕСТ, що Господом нам даний,
І в ньому є життя глибокий зміст.
На грудях й рукавах кружляє КРИВИЙ ТАНЕЦЬ,
Це символ сили, вічного життя,
Енергії кипучої посланець,
Він є меандром переможного буття.
КВАДРАТ — земля, матерії величність,
А КОЛО — досконалість, святий дух,
І РОМБ — землі і сонця вічність,
ШЕВРОНУ зубчатого звук.
Саме тоді піднявся синьо-жовтий стяг,
Коли я цю сорочку одягла,
Тоді не відала, що буде важко так,
Що так зруйнує нас страшна війна.
Але я вірю, що вдягнемо вишиванки,
Свого роду сильний оберіг,
І будемо боротись до останку,
Щоб Перемогу здобувать для всіх.

16.05.2024.

* * *

Непомітно роки пролітають,
Так невпинно, бурхливо повз нас,
Їхні крила невтомно тримає
Невблаганний воістину час.
Ті роки, наче рідні лелеки
У нестримному ритмі буття,
Горе й щастя приносять здалека,
Розмаїття людського життя.
Від дитинства летять аж до тризни,
Перст Господній показує суть,
Повернути б їх нам, та вже пізно,
Бо у вирій дороги ведуть.

22. 05.2024.

ПЕРША ВЧИТЕЛЬКА

*Щирі вітання першій учительці
МЕЛЬНИК АНАСТАСІЇ МИХАЙЛІВНІ
з нагоди 94-річчя від випускників
1972 року Коломийської СШ №3*

* * *

В той день нас перша вчителька стрічала,
Матуся привела у храм наук,
Долоньку довго я не відпускала
І витерла непрохану сльозу.
То падав дощ, краплиночки злинали,
Мереживом іскрилися на склі,
А ми, маленькі, злякано стояли
І до батьків тулились, як могли.

Учителька-красуня приступила,
У неї очі, ніби дві зорі,
Вона на нас з любов'ю подивилась,
Всміхнулась, і за парти сіли всі.
І засвітився сонця ніжний промінь,
Подіставали діти «Букварі»,
Який то щемний і далекий спогад,
Миттевості чарівні у житті.
Пройшли літа, усі порозлітались,
По-різному складалися путі,
Та ми навек добро запам'ятали,
Науку, що нам дали вчителі.
Повиростали діти і онуки,
А дехто вже правнуків дочекав,
Хоч час уже посрібнив наші скроні,
Ще є у всіх багато різних справ.
Нехай весняне сонце благодатно
Освітить Вам оцю чарівну мить,
Бузок ще довго буде розквітати,
І дзвоник в серці Вашому звучить.
Ми гордимось, що Ви з нами нині
Як найдорожча матінка для нас,
То ж хочемо вітати щиро-щиро,
Нехай Господь міцне здоров'я дасть.
Бажаємо любові і достатку,
Нехай у щасті множаться літа,
В родині завжди буде все в порядку,
Хай мирним буде все Ваше життя.

24.04.2024.

НЕЗАБУТНЯ ЗУСТРІЧ

18 травня відбулася зустріч випускників 1974 року Коломийської СШ №1 імені Василя Стефаника. Ми зібрались біля пам'ятника Василеві Стефанику — видатному українському письменнику, життя якого було пов'язане з нашим містом. Нещодавно в Коломиї був відкритий цей чудовий пам'ятник біля школи, яка носить його ім'я.

* * *

Вже п'ятдесят минуло літ,
Розвіявсь молодості цвіт,
Ми стали зрілими плодами,
Себе прославили ділами.
І хоч тримає ще гілля,
Та Господь каже нам здаля,
Що блискавично лине час
І трохи обмаль його в нас.
Багато друзів відійшли,
У вічність їх шляхи пішли,
Про них ми будем пам'ятати,
Старий альбом сумно гортати.
А ті, кого ще носять ноги,
Знайшли на зустріч цю дорогу,
Згадали друзів, вчителів,
Знайшли багато добрих слів.
Хоча прийшли вже сивочолі
І поклонились щиро школі,
Згадали молоді літа,

Була у кожного мета.
А нині ми пенсіонери,
У час комп'ютерної ери
Нас тягне час за руки й ноги
І наші збільшує тривоги.
Дорослі діти і онуки,
Комусь правнуки в'яжуть руки,
Хтось на роботі ще працює,
А хтось на грядочці гарує.
В вухах шумить уже від віку,
Тріпоче серце, як осика,
Без окулярів, як без рук,
І вже не взуєш той каблук.
Вже трохи пам'ять просідає,
Але і це нас не лякає,
Якщо змогли усіх впізнати,
То можемо ще пофліртувати.
Але в житті ми твердо знаєм
І ЗСУ ми довіряєм,
Тоді відкриються дороги,
Уперто йдемо до Перемоги.

18.05.2024.

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в місті Коломия, де і проживає. Лікарка-психологиня. Членкиня Національної скаутської організації «ПЛАСТ». Мати трьох дітей-пластунів. Лауреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17-№31).

* * *

Подаруєш своїм ворогам
Роками будований храм?
Спільні радості в час тривоги,
Гріх чи натхнення для перемог?
Чиясь усмішка в кутиках губ,
Міцний щит від численних згуб.
Що нового в маси нести:
Стяг надій, а чи спалені мости?
Тихо плакати, щиро сміятися,
Зневірятись чи сподіватися,
Силу черпати з рідних округ,
Розпізнавати, де ворог і друг...

* * *

Мила зустріч за чашкою кави,
За столом Спокій такий ласкавий...
Рідко бачимось на біду,
Бо з Тривогию поруч іду.

Іноді з Смутком вітаємось,
З Радістю «на дзвінку»,
З Тугою сперечаємось,
Впізнаємо Злість у кутку.
Такі рідні й чудні почуття,
Завжди разом будуєм свій світ.
Так складається наше життя...
Крок за кроком, кожен політ.

Я ЧУЮ ДОЩ...

Автори:
Надія Гуменюк
Марія Гуменюк

Я чую дощ, він тихо плаче правду,
Що я когось далекого люблю,
Той погляд у душі моїй назавжди
І я його так ніжно обійму.
Обручка райдуги серця нам об'єднає,
Хоча зустрітись — справа не проста,
Дощу краплина про кохання нагадає,
І оживуть омріяні літа.
Візьму у жменю трішечки свободи,
Яку в полях зустріне вітерець,
Поміж весняної живої прохолоди
Щемке тепло ріднесеньких сердець.
Натхненно намалює підсвідомість
Зблизька далекий образ дорогої,
Радіти б зараз, але сум натомість,
Ти ніби поруч, ніби ще живий.

15.04.2024.

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при публічній бібліотеці рідного села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№31).

ДОРОГА ДОДОМУ

Дорога додому найлегша з доріг,
Що водять людину світами,
Тут вірно чекає батьківський поріг,
Тепло найдорожчої мами.
Дорога додому тяжкою стає,
Коли «на щиті» повертають,
Хвилину прощання ураз настає,
Розпука та біль серце крають.
Дорога додому...А дому нема,
Бо кат уже встиг зруйнувати,
Лишень уві сні промайнуть крадькома
Миттєвості рідної хати.
Дорога додому! Хай стелиться всім
Здоров'ям, добром на потреби,
Хай буде освічена сонцем ясным
Під мирним і зоряним небом!

Березень 2024 року.

ВІДЛУННЯ

Далекий травень. Гамірно, паради!
Ідуть колони, музика лунає,
Лишень тихенько шепнув хтось позаду,
Що радіація в повітрі вже витає.
Відлуння тих трагічних теплих днів —
Онкохвороби. Так безжально косять
І літніх й молодих, дітей й батьків,
Тривогу й відчай у життя приносять.
Чорнобиль квітне. Таки впала зірка
Тяжкого полину на землю нашу.
Звершилося Написане. Так гірко,
Що п'ємо цю невідворотну чашу...

26 квітня 2024 року.

ТРИВОГА

Лунає сирена. І знову тривога,
Уже не навчальна, а справжня,
Прохання й думки поспішають до Бога,
Щоби захистив нас, як завжди.
Знов ворог лютує, бо хоче Україну
Загарбати і спопелити,
Де квітли сади, залишити руїну,
Аби неможливо тут жити.
Та лицарі мужні, вкраїнські Герої
І вдень, і вночі на сторожі,
І дух їх міцний, лиш потрібні набої

Та прилади й засоби гожі.
Відбили «прильоти», тривога скінчилась,
Сирена уже не лунає,
Зі сховищ додому усі повернулись.
Але чи надовго? Хто знає ...

Квітень 2024 року.

МАТЕРИНСТВО

Ніжним сном до мене пригорнулись
Пари оченяток дорогих,
Личенька так ніжно посміхнулись,
Десь у снах блукають чарівних.
Відчуваю себе Мадонною
І завдячую в хвилі тій
Материнству — почуттю бездонному,
Що торує стежки золоті!

2004 рік.

ОСТАННІЙ ДЗВІНОК

Ще один продзвенів дзвінок,
І для когось він був останній.
Вже останній минув урок,
Скільки збулось надій у чеканні.
Знову серце ще раз защемить
І сльоза потривожить погляд,
Така щемна, хвилююча мить

Відкладе про минуле спогад.
Літо кличе! Канікули ждуть!
Сил набратися й відпочити
Треба. Треба...І знову в путь
Шкільні будні святково вершити.

Травень 2020 року.

РУБАЇ

Справедливості зрушене коло,
Заростають будови довкола,
Бо де кривда чинила парад,
Там не буде добра вже ніколи.

Як хочеться сьогодні всім спокою,
Щоби не гинули охоплені війною,
На жаль, майбутнє зараз дістається
Нечувано високою ціною.

Розцвітають сади навесні,
Пташки знову співають пісні,
Але мирне життя Україні
Сниться тільки в глибокому сні.

Падімо щиросердно на коліна
В молитві й покайні кожну днину,
Бо треба ревно Господа просити,
Аби не допустив страшну руїну.

Якби ж то знати, де й коли впадеш,
Людському щастю не було би меж,
Але, коли загубиш, не турбуйся,
Бо певно ти, насправді, віднайнеш.

Квітень 2024 року.

ПЕРЕПЕЛОНЬКА

(діалектом)

Послухайте, люди добрі,
шо мемо казати (2р.),
Про події у державі
будемо співати (2р.).

На Великдень ранесенько
дзвони задзвонили (2р.),
Вже пасочки посвітили,
писанки роздали (2р.).

Та не усі українці
весело світкують (2р.),
А від ворога лихого
напади стримують (2р.).

Син маленький питаєси:
«Де наш любий тато?» (2р.).
«Нема, нема, не вернеси,
бо загинув в АТО» (2р.).

Ще сестричка рідненького
братчика чекає (2р.),
Лиш зозульку запитає,
кілько літ накує (2р.).

Накуй, накуй, зозуленько,
усім «много літа» (2р.),
Аби цвіла Україна
аж до кінця світа (2р.).

Квітень 2016 року.

ЛЮБОВ

Любов перемагає все:
Гіркі турботи і тяжкі тривоги,
Любов на своїх крилах нас несе
До здійснення бажань, до перемоги.
Любов все терпить: і образу, й біль,
Засмученому прийде на розраду,
Смиренно прилетить за безліч миль
І ненависті зможе дати раду.
Любов не вихваляється ніде,
Безмірно захищає й довіряє,
Хоч зло неспинно звідусіль гряде,
Його безстрашно правдою здолає.
Любов не заздрить, жертвує усім,
Витримує і щирістю рясніє,
Чеснота перша в грішнім світі цім,
Свята вона, нехай до всіх поспіє!

2018-2024рр.

ЗАДОРЖНЯК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Понад 50 років живе і працює в Києві. Педагог-математик санаторію-інтернату №21. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9-№31).

* * *

Рідна Коломиє, наш Карпатський краю,
Вулиці в каштанах біленько цвітуть,
Я тебе такою здавна пам'ятаю,
Де б не простелився мій життєвий путь.
З-під Говерли води, що тебе вмивають,
Із давен предвічних у Дунай пливають,
Ну, а коломийки в світі прославляють,
І якщо танцюють — в коло всіх беруть!
Красить рід гуцульський гомінливе місто,
А природне диво в травах килим тче,
І зроста над Прутом покоління з хистом,
А бурхлива річка все тече й тече...

* * *

Пройдусь, як у дитинстві, по стерні
Широким і безкрайнім чистим полем,
І спогади про безтурботні дні
В душі озвуться ностальгічним болем.
В насиченім повітрі барви виграють,
Де дві веселки небо підпирають,

Напевно, що вони дніпрову воду п'ють,
За обрій чорну хмару відганяють.
Здійснявсь лелека, в небеса злетів,
Зронивши на лету з крила пір'їну,
Я гордий тим, що син своїх батьків
Й за Батьківщину маю Україну!

* * *

Пшениця золотаво колоситься,
Край поля червоніє мак...
Заплющу очі, може, все це сниться?
Та в майбуття не хочеться ніяк.
Не хочеться тому, що є сьогодні,
Яке вартує безліч добрих слів,
Захованих в душевній тій безодні —
На волю відпустити б їх волів...
Для цього мало вітру степового,
Що вихором над нами пролетів,
Але достатньо погляду живого —
Жаль, що так пізно все це зрозумів.

* * *

Не картай у думках марно долю свою,
Коли в серце крадеться тривога,
Щиру вдачу твою, як цїнив, так цїню,
Бо життя — то нелегка дорога.
Якщо серце тремтить, то нема перешкод,
Хоч обставини дещо міняють,
Не спіши, зупинись, буде ще поворот,
Струни ніжності в душах заграють.

Не омануй себе і не думай про те,
Що не маєш щасливої долі,
Вона, мабуть, нелегко дається за те,
Щоб набути сильнішої волі.

* * *

Всі філософські вчення цього світу,
Старого і Нового ЗАПОВІТУ...
Але, на жаль, сумнівне усе це!
Якщо русня розруху в СВІТ несе...
Для чого зайве нам усім казати,
Якщо Ми бачим «комплекс герострата»?
Панове!!! А будемо Ми що?
І чи для того, щоби знищував «ніщо»?
На мить цього буття таки багато можем!
Так! Бог ВСЕСИЛЬНИЙ! Разом з Ним
ДОБРО зло ПЕРЕМОЖЕ!

05.05.2024.

* * *

Промені сонця зранку придивляються
До крапельок травневої роси...
А в Ковалівці жінка прокидається...
Все в ореолі Божої краси...
Нехай проміннячко до Вас теплом торкається,
З роси й води — сьогодні і повік,
Ніколи ласка Божа не цурається,
Кохає і голубить чоловік...

15.05.2024.

* * *

Ані на мить не забуваю,
Хто, звідки і куди іду...
Понад усе Україну поважаю,
Її народ, що знищує біду!
Квітучий травень цвіт подарував,
Повітря відчувалося свіжішим.
Хтось встиг вдихнути, але хтось і ні...
Пішовши в небеса, щоб світ ставав добрішим.
Не знаємо, не знали і не треба...
Всього того, чим відає лиш Бог,
Що всій Землі віщує нині Небо,
Тобі, мені, а також, коли вдвох...

31.05.2024.

* * *

Втрачаються життя за ВОЛЮ у борні.
«Шикую» хтось у ресторана, барах...
Згорають капітали при війні,
І не важливо: в доларах...динарах...
Явилось тепле літечко з весни,
За ним не забариться осінь щедра.
Було б чудово, якби без війни!
А сатанинське щоб сконало в недрах...

01.06.2024.

ІВАНИЧУК РОСТИВЛАВ РОМАНОВИЧ

Народився 30.09.1988 року в селі Перерів Коломийського району Івано-Франківської області. Освіта вища, інженерна. Воїн-десантник 80-ї окремої десантно-штурмової бригади ЗСУ. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№31).

* * *

Слова... Всього лише слова...
Хоч і римуються і змісту не позбавлені.
Хоч в них любов і біль, й саме життя,
Це лиш слова, в боях обпалені.
Слова, всього лише слова...
Хоч за них хвалять, шану віддають.
«В тебе виходить гарно і все до пуття», —
Мене так друзі і колеги заохочують.
Слова... Кому потрібні ті слова?
Хто їх читатиме? Скажіть?!
Хіба поезії ще не минулася пора?
Чи не судилось на папері тим словам зітліть?
Ой ні! Вірші — то не слова,
Поезія — то не безглузда писанина!
У кожного вірша — своя душа.
І кожен — як моя дитина.

* * *

Десятий рік війна триває,
Горе, розпач, сльози, біль...
Щодня якийсь герой вмирає,
Суддя ж купив новий автомобіль.
Десятий рік війна триває,
Простий народ давно «на сухарях»...
А хтось, у ресторанах, шлунок набиває
І спину гріє на морях.
Десятий рік війна триває,
Випрошуєм по світу техніку і зброю,
А хтось, бюджет безсовісно «пиляє»,
Кишеню набиває свою.

* * *

Гудуть сирени, знов тривога...
Знов вибухи й робота ППО,
На щастя є в нас Хейл і та Альона,
Ми Євробачення знов «порвемо».

Арта мовчить, нестача мавіків й ФПВ дронів,
Та «З нами мама Тереза й Діва Марія»...
У нас війна, а ви одинадцять мільйонів
В пісенний конкурс і вмерла надія...

Я вже не вірю в перемогу,
Для мене ця вже програна війна.

Нова бруківка, ремонт стадіону,
За це брати мої поклали на вівтар життя?

* * *

«Адам» двохсотий, ти вже чув?
Й «Туриста» сильно потріпало...
Шкода, хороший хлопець був...
«Туриста» підлатають,
Хоча йому сильно дісталось.
А я мовчу, у спогади полинув,
В яких Назар іще живий,
Розкажує про дім, дружину...
Хороший хлопець був, щирий, простий...
Ще один вірний побратим,
Пішов у вічність з поля бою.
Скільки ж їх там, як жити з цим?
І кожен часточку душі забрав з собою...
Душі, якої майже не лишилось,
Яка зів'яла у вогнях війни...
Та й серце каменем покрилось,
А як інакше, коли навіки йдуть брати?
Стільки зруйнованих сімей,
А матерів у траурних хустинах,
Нещасних сиріток-дітей
І їх батьків в холодних домовинах.
Скільки триватиме цей жах?
Буває, в себе сам питаю,
І холодом проймає страх,
Бо відповіді я не знаю.

* * *

Сьогодні не напишу про бої
І про важку солдатську долю,
Сьогодні інші думи в голові
Гудуть аж до нестерпності, до болю.
Ці думи — про сьогоднішнє життя,
Про тих, хто нам «надійно тил тримає»...
Співайте, пийте аж до забуття,
Причин тривожитись немає!
Відвідайте відреставрований музей,
Пройдіться по новій бруківці,
Відправте в новий сквер дітей,
Німі, рабоподібні вбивці...
Я вірю, ви сильно втомились,
Вас, бідних, так дістала ця війна...
За що ж, скажіть мені на милість,
Вам доля випала така?
Щодня донати нагло вимагають,
Щось вічно треба «піксельним» тим жебракам.
Вони сидять в тих ямах і не знають,
Як важко в нас «тиловикам»!!!
Живіть, як звикли, не журіться,
Ще трошки, це вам я кажу!
Ще кілька місяців там продержіться
І ми закінчим цю війну!
А може й не війна скінчиться,
Закінчимося, напевно, швидше ми...
А ви живіть, як звикли, не журіться,
Переживете й гніт орди!

* * *

Темна ніч і чорна кава,
Сьогодні знову не до сну...
А на екрані посмішка, така ласкава,
До серця фото твоє пригорну.
Вдихаю дим на повні груди,
Гіркий, як і моє життя...
Можливо завтра трохи легше буде,
Як же дістала ця страшна війна!
Ти теж не спиш, я точно знаю,
І тихо плачеш, потай від дітей.
Якби ж ти знала, як тебе кохаю,
Як серце виривається з грудей.
Нове завдання, група в зборі.
Поспіхом пишу кілька слів.
У хлопців погляди важкі, суворі,
На них відбиток нелегких часів.
Ну все, по конях, час рушати,
Дасть Бог, повернемося всі.
А ти лягай, кохана, спати,
Прийду до тебе уві сні.
Прийду і міцно-міцно поцілую,
В Твоїх обіймах ніжних потону,
Теплом своїм тебе зігрію,
Солодких снів, бувай, люблю!!!

ДОПОКИ БУБУТЬ ЛЮДИ

Допоки будуть люди, буде Україна,
Вона живе у праведних серцях,
І хоч кругом страшна війни руїна,
Її я бачу в золотих хлібах.
У побратимів, в втомлених очах,
Живе моя Вишнева Україна!
В молитвах ваших і в добрих ділах
Вона така одна, вона єдина!!!
Нехай Господь пошле вам радості земні,
Хай зробить мирним наше, Українське, небо!
І поки у тилу ще ЛЮДИ є такі,
То й на фронтах за них стояти треба!
Відстоїмо, ви вірте і моліться,
В молитвах ваших сила не мала,
Тут ворога ніхто з нас не боїться!
Бо жодна сила волю не здола!!!

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Заслужений працівник культури України. Поет, краєзнавець, активний культурно-громадський діяч Коломийщини. 22 роки був очільником Коломийського районного управління культури. Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Лауреат музичної премії імені Ярослава Дорошенка в номінації «Сонети». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№31).

СВЯЩЕННА ЗЕМЛЯ

Іде війна, страждає Україна,
Наш дух міцніє з чеснот і свобод,
Нас доля й слово міцно єднає —
Героїчний український народ.
Несе тяжку біду нам ворог наш,
Наповнює історію людства,
Яка веде у світ до мертвих душ,
Бо ворог наш із країни дикунства.
Україно, хвилюватись не треба,
Щоб не було, ми завжди з тобою,
Ми, твої діти, утримуємо небо
Незалежно від ворога в бою.
Бо в рабстві нам не гнути спину,
Останній шанс нам долею дано,

Пора всім рятувати країну,
Зберегти її світле знамено.
З обличчя змиємо багаторічний бруд,
Цеглу до цегли, як було, покладем,
За загиблих повернемось у труд,
Всьому світу ми про це докажем.
Пройдуть роки, заживуть наші рани,
Своїх синів не забуде країна,
Вічно житиме подвигом Героїв
Священна наша земля — Україна.

25.01.2024.

РОЗДУМИ...

До мене прилітають літом журавлі,
Походять, покурличуть і полетіли.
Як не було. Я заздрю їхній журбі —
Птахи не бачать кривавої заметілі.
Журавлі відлетіли, війна триває.
Україна знемагає від втоми,
Не піддавшись брехні і підлій зраді,
Іде до перемоги й каже, хто ми.
Синів чекає батьківська домівка,
Кохана чекає любимого друга,
Який пішов прямим від серця шляхом,
А інший йде знайомим фальшивим кругом.
Сини з війни не йдуть... В мокрому окопі
Історію своєї країни пишуть.
Світ занімів, хоч і на нашому боці,

Не його, а наші рідні сини гинуть.
Кохана нині прощається з любимим,
Свій біль вона в міць переплавить.
Ми мертвим клянемося, їхнім могилам,
Що нас покоритись ніхто не заставить.
Друзі, навек мої, останнього бою,
Вас згадаю, мені жаль життя,
В пам'ять про Вас, як плакуча верба, стою
І кричу на весь світ Ваші імена.
Наш мужній народ ворог не здолає,
Поверніться, сини, тут Ваша рідня,
Материнська любов Вас зігриває
І всю Україну, їй миру й добра.

19.01.2024.

СЛОВА ДОБРОВОЛЬЦЯ

Навпроти мене моя Коломия...
Я вперше тривожно лишаю тебе,
Твоя доля й моєї країни
Кидає мене на донбаський хребет.
Тут давно мовчать кленові алеї,
Схилилися верби в задумі сумні,
Верхів'я каштанів над землею,
Здається, що вклоняються мені.
Та ні! Тут алеї підлої зради війни!
І страждальна земля це відчуває.
Відгукнись, українська родино!
Щоб захистити себе, я благаю.

Наш пульс героїчний у тенетах,
Вічна і тривожна земля в руїнах...
Його чують повсюди на планеті,
Як б'ється серце рідної країни.
Надіюсь, побачу я цвіт калини,
І кожна мати дочекається сина.
Ця пісня буде звучати солов'їна
За подвиги народу України.
Для мене сьогодні одна дорога
І ця весна ніяк не золота.
Де героїчна, кров'ю облита,
Наша перемога — там дорога моя.

04.03.2023.

НАЙДОРОЖЧІ В СВІТІ

Я вертаюсь до батьківського того часу,
Який вказав мені шлях у життя,
Що веде щасливою дорогою
З його благословення в моє буття.
Своїм батькам, найдорожчим у світі,
Я низько вклоняюсь аж до землі,
Вони і зараз мене зігрівають,
Їхні думки й слова в моєму житті.
Низько вклоняюсь за добро і науку,
Їх в пам'ять спів ставляю щодня,
Дні, які дали мені сьогодніня,
Яке я несучу до людей без кінця.
Мене вчили суворі слова батька,

Ніжна й щира материнська любов,
Їхні поради — працю перемагати,
Боротись зі суспільним нашим злом.
Життєві моменти не можу забути,
Їхня порада і людська доброта
Лишились в мені малим заповітом,
Без них в зрілому віці я сирота.
Я йшов і йду по обраному шляху,
Живу Україною — моя земля,
І де б я не був у зрілому віці,
Журавлі курличуть мені здаля...
І час так тихо підкрався й до мене,
Він зветься просто — старість вікова.
Батьки, мені ще хочеться творити...
Щоб люди дорогу мали у життя.
Зараз іде підлої зради війна,
І страждальна земля ворога пече.
Допоки серця у грудях б'ються,
Батьки, як не тяжко, Перемога будЕ!

14.01.2024.

ПРИМХИ ЛЮБОВІ

Як казковий сон, дитинство моє,
Там радість малої дитини.
В скроні уже зима стукає,
А я йду до куща калини.
Її посадив я в спогад про любов —
Незабутню, страждальну, жорстоку.

Вона цвіте щорічно, знов і знов,
Нагадує мені минулі роки.
Під її гіллям мені затишно,
Вона в саду, як свічка ясна.
В пам'ять про неї я дуже близько,
Вона нагадує себе щодня.
Невблаганний із літ сьогодні час,
Тривожний, що у долі вмістився.
Пройшли пам'ятні дні, для двох, у нас,
Але в серцях вогонь ще лишився.
Зігрій мене, люба, серцем своїм,
Мені хоч слово подаруй одне.
Я крила розправлю своїй любові,
Забути не зможу ніколи тебе.
Нехай ці слова потомкам лунають
Через всі роки і наше буття.
Примхи любові нам нагадають
Кожний день романтики й життя.
Річка біжить і ніжно шепоче...
Сопівка іде у хвилястий Прут...
Нагадує мою віру у тебе,
Відтвори що-небудь — не забудь.

24.03.2024.

РОЗДУМИ НА ДАЧІ

Дуби старі ухопились корінням,
Де ожина і де липовий цвіт.
Я сповільнюю свої кроки довір'ям
І з інтересом дивлюся на них.

Моя думка шумить з водоспадом —
Карпатський ліс і його буйні вітри.
Теплий вересень пам'ятає з осадом,
Як сопілка грала десь у глибині.
Я вкотре згадую дні незабутні,
Як звук трембіти розчинявся в горах,
Вишиту сорочку, даровану мені, —
Серце боляче стискається в грудях.
Заснути я аж ніяк не можу,
Думаю про все — а думки завзяті
Не полишають тривожну душу мою,
Бо серце моє на твоїм розп'яте.
Чим я можу допомогти тобі, рідна,
Щира, із талантом, люба людино?
Відчутна теплом і зримо осяйна,
Хіба лиш тим, що в самотність піду.
Все — тут глибока прірва, кохана,
Я буду в спогадах діставатись туди.
І, врешті, поверну тебе, жадана,
З часу, коли ти в мою осінь прийшла.

23.04.2024.

ЩЕМ ДУШІ

Життєві струни наші плачуть
У любовному відлунні...
Між нотами невидима сльоза,
Я самотній на твоїй долоні.
Розійшлись ми всупереч долі,
Яка охоче стелилася нам.
Згас порив, не отримавши поділ,

В життєвому дійстві нам не потал.
Не було в нас останньої ночі,
Як вечір перший, наче у сні.
Зараз страх із-за гаю регоче,
Зітхають роки твої і мої.
Там живе наша любов єднання,
Яка давно вже в пісню перейшла,
Запахом у гаю в ясний вечір
З передзвоном річного джерела.
Розійдяться хмари, розступіться...
По просторах вільних і живих,
По гаях широких розбредіться,
Поки серця стук ще не затих.
Понесіть мої думки в далеке...
Мої сльози вимийте дощем...
Над Прутом, що тече у море,
Заберіть з душі моєї щем...

25.01.2024.

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломия Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта вища медична (через хворобу незакінчена). Поетеса. Членкиня Асоціації Українських письменників (2016). Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Митрополита Андрея Шептицького. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№31).

ВОСКРЕСІННЯ

Господнє Серце на хресті, пробите терном...
В Євхаристійній Чаші — Кров Свята.
Тендітний колосочок — добрі зерна,
Над ними Білий Голуб — Дух зліта.
Жертовність і любов... Палає свічка...
І небо воскресає після гроз.
Моє, солоне від сльози, прозоре личко
Тримає у Своїх руках Христос.
З Тобою я молилась в Гетсимані...
З Тобою хресні муки перейшла...
А нині впав від гробу сірий камінь,
І я Тебе між мертвих не знайшла.
Воскрес із мертвих! Два тисячоліття
Горить Любов'ю на Голгофі хрест.
В сльозинці болю — Воскресенське Світло,
Над муками розп'яття — Отчий хрест.

Спасителю! Учителю мій ніжний!
Тобі хвалу молитвою воздам.
У нас є віра, камінь є наріжний,
Тож дай нам сил звести Духовний храм!
Хай мироносиці несуть святу новину,
Хай дзвони сколихнуть блакить небес!
Христос воскрес! В неділю, Світлу Днину,
Прийми ж, Україно, серцем Божий жест!

AVE, МАРІЄ!

Ave, Маріє! Ave, Маріє!
Неба Всевишня Зоря.
Змучене серце благоговіє
Біля Твого вітваря.

Ave, Маріє! Земна і Небесна!
З уст тиха сповідь зліта.
В наші заплакані душі і весни
Ллється Твоя Доброта.

Ave, Маріє! Ave, Маріє!
В сяйві небесних гірлянд
Твоє ім'я над землею зоріє,
Світить, немов діамант.

Ave, Маріє! Ave, Маріє!
Йдеш по ранковій росі,
Всесвіт вклонився, трояндами сіє
Вслід Твоїй Вічній Красі.

Ave, Маріє! Ave, Пречиста!
Рани зціли в добрий час,
Через Своє Пресвяте Материнство
Серцем молися за нас.

ВЕСНА І МИР

Я так люблю тюльпани... Ще з дитинства...
Ми ТАТКОВІ їх в госпіталь несли...
МОЛИЛИСЬ, щоб СВЯТИЙ ГОСПОДЬ й ПРЕЧИСТА
ЙОГО ЖИТТЯ й ЗДОРОВ'Я БЕРЕГЛИ!..
В мою квартиру (вулиця Бандери)
Тюльпани принесла сама весна!..
Дарую ВАМ, СОЛДАТИ й ОФІЦЕРИ!
Нехай скінчиться ця страшна війна!
Я знаю, РІДНІ, ВАМ сьогодні тяжко...
Лютує ворог – ненаситний звір.
Хай прилетить до ВАС весняна пташка
І мій благословенний світлий вірш!..
НАЙКРАЩІ В СВІТІ! МУЖНІ І СМІЛИВІ!
Нехай ВАМ усміхаються зірки!
ЖИВІТЬ, БУДЬ-ЛАСКА!!! Щоб були щасливі
ВАШІ кохані, МАМИ, діточки!..
В моїй оселі (вулиця Бандери),
Відчувши перші подихи весни,
МОЛЮСЬ ЗА ВАС, СОЛДАТИ й ОФІЦЕРИ!
Нехай не буде на Землі війни!
ХАЙ БЕРЕЖУТЬ ВАС БОГ й ПРЕЧИСТА ДІВА!
НЕХАЙ НАСТАНЕ ДОВГОЖДАННИЙ МИР!

НАЙБІЛЬШЕ, НАЙСВІТЛІШЕ ЧУДО, ДИВО:
ВЕСНА І МИР! Після війни й зими.

10 лютого 2015 року БОЖОГО

ТВОЄ ІМ'Я

МАМОЧЦІ

Все, як в дитинстві... Я цілую Твої ручки...
МАТУСЮ!.. Вже конвалія цвіте!..
Маленьке диво — ніжне і квітуче...
Дитинно-чисте, тихе... Аж святе...
Ти так любила цю травневу квітку...
Її тонкий прекрасний аромат...
Війна!.. Бинтує цвіт і душу, й вітку...
Сльозинка котиться... МАТУСЮ!.. МАМКО... МА...
О МАМОЧКО!.. Конвалія — як сльози —
Така печальна нині і сумна...
Щоденні обстріли, сирени і погрози!
Немилосердна і страшна війна!
Війна лишає горе чорне, пустку,
Руїни, рани... Сльози без кінця...
Бинтує цвіт і душу, і галузку...
Бинтує Землю й сплакані серця...
О МАМОЧКО... Мої слова до БОГА!..
Кровопротитний і трагічний час...
І на Землі, і в Небесах тривога!..
Хай БОЖА МАТІНКА заступиться за нас!..
І серед вибухів, і в тиші чути: ОТЧЕ!..
Нехай не ллється Українська кров!..

Зі мною Твої рученьки і очі...
Небесний Захист і Святий Покров...
І я пишу твоє ім'я пречисте...
Дай, Боже, миру дітям й матерям!..
Мій добрий ангел прилетів з дитинства...
Крізь терни й темряву мене веде зоря...
Світанок і надія після ночі...
Надія і весна після зими...
Зі мною твої рученьки і очі..
У пташці, що торкається крильми...
Надія і світанок — після ночі...
Ти — сонечко!.. Ти — зіронька моя!..
Зі мною твої рученьки і очі...
У кожній квітці — ти!.. Твоє ім'я!..

Все, як в дитинстві... Я цілую твої ручки...
Матусю!.. Вже конвалія цвіте...

Місяць Божої Матінки.
День рідної мамочки.
Хай станеться чудо!..
Дай, Боже, миру дітям і матерям!..

12.05.2024.

ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА УКРАЇНІ!

Героям Слава... Слава Україні... —
Шепочуть колосочками поля...
А там, де вирви чорні, зони мінні,
Від болю плаче зранена Земля...
Там, де були і будуть ще атаки,
Лишився Слід... СПАСИТЕЛЬ НАШ ступав...
Мов Рани від Розп'ять Кривавих, – маки...
Червоні маки на полях, в степах...
І дивляться волошок очі сині
У сині-сині БОЖІ Небеса...
Героям Слава!.. Слава Україні!.. —
В пташиних, справді райських голосах...
У тиші... У мовчанні... У цвітінні...
В сльозах-краплинках світлого дощу...
Героям Слава!.. Слава Україні!..
Все пам'ятаю!.. Не забуду! Не прощу!
Там, де були і будуть ще атаки,
Лишилися Сліди – ХРИСТОС ступав...
Мов Рани від Розп'ять Трагічних, – маки...
Кривавлять Землю на полях, в степах...
В серцях, що б'ються в вічному горінні
За нашу Волю й Переможний Шлях!..
Героям Слава!.. Слава Україні!..
В неопалимих крилах і віршах!..

ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА УКРАЇНІ!

Нехай мій вірш почують Нескорені Герої
та Незламна Україна!

23.05.2024

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: учитель історії та української мови і літератури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№31).

РАННЯ ВЕСНА

Вже незабаром ріки скреснуть,
Розтануть на верхах сніги,
Земля прокинеться, воскресне,
Набравши сили і снаги.
Весна засяє в різнотрав'ї —
Травинка кожна проросте,
Щоб спалахнути цвітом в травні,
Бо, звісно, в травні все цвіте.
Частіше сонце виглядає,
І сміливіш дзвенить струмок,
Тепло живлюще зігриває
Кожний ще кволенький листок.
А он пташина, що на гілці,
Щебече пісню весняну,
Це ж бо вона зі сонцем в спілці
Вітає радісну весну.
Цей спів відлуниться у квітах,
Озветься в гущині борів,
І так дзвенітиме все літо
Аж до осінніх холодів.

ВЕСНА

Сніги вже розтали, розмерзлась земля...
В колисці пустує мале немовля.
Сріблиться на сонці ранкова роса,
І барвами грає природи краса.
У білому цвіті втопають садки,
І ритми співучі виводять струмки.
Пташата назустріч струмочку летять,
Сідають на гілки і з ним гомонять.
На схилі гірському з'явилися квітки,
Як любо дивитись на їх пелюстки!
Колише їх вітер, хитає листки,
А в стрісі будують гніздо ластівки.
Вже сонечко кличе усіх до життя,
Весняний початок його майбуття.
Людина міцніє в перлинах добра,
Життя оживляє весняна пора.

ЦВІТ КАЛИНИ

Білий цвіт калини, щирої любові,
Першого кохання, раннього життя,
В Кобзаревім слові і його обнови
Лірика поезій лине в майбуття.
На лужку широкім виростили лози,
В зелені левади випасав ягнят.
Дівчина Оксана витирала сльози
Любих його милих карих оченят.

Тужить соловейко в лузі на калині:
Кріпосна недоля — світом білим нудить,
В світі важко жити сироті-дитині,
В кріпосному царстві волю розбудить.
Не тужи, пташино, в лузі на калині,
Коли сонце зійде — пісеньку співай!
Хай добро проллється пастушку-хлопчині,
Скільки волі в світі — всю йому віддай!
Та знущалась доля — бився все за волю,
Мову солов'їну він за зброю взяв,
Бачив Україну, кріпосну державу,
В боротьбі з кріпацтвом — і життя віддав.
Дівчина Оксана, наче квітка в полі,
Виросла, зміцніла, розплела косу,
Панича зустріла — не з власної волі:
Кинута зів'яла, впала на росу.

КАЛИНА

У чистім полі народилась,
На крутоярі я росла,
Назавжди у садку я прижилась,
Свою домівку в нім знайшла.
Мої корінчики вбирали
Краплини дощук з землі,
Мої листочки відкривали
Маленькі продиhi свої.
Пташиний спів, проміння сонця
Живили ротики малі,

Чарівні плоди — ясні очі,
Червоні ягідки мої.
Веселі барви в білім цвіті,
Неначе кров, у плодах тече,
Рум'янець дівчини у їх світі,
Проміння сонця золоте.

В'ЯНЕ ЗАКОХАНЕ СЕРЦЕ

В'яне закохане серце,
Мила дівчина цвіте,
В руках у неї відерце,
Цілющу воду несе.
Нап'юсь гірської водиці,
Де дівча воду бере,
Може побачу зірниці,
Від яких серце міцне.
Пив я холодну водицю,
Моє кохання росло,
Бачив любові зірницю,
Серце зіграло тепло.
Дарує мила усмішку,
На грудях косу пестить,
Спішить на рівну доріжку
Чисту водицю носить.
В'яне закохане серце,
Мила дівчина росте,
В руках у неї відерце,
Цілющу воду несе.

МАРЧУК ОЛЬГА ЛЕОНІДІВНА

Народилася 20.06.1976 року в селі Крупець, що на Хмельниччині. Проживає і працює в місті Нетішин. Поетеса. Вчителька англійської мови Нетішинської гімназії «Ерудит». Учасниця та переможниця багатьох літературно-мистецьких конкурсів і видань, членкиня літстудії Мар'яни Пильник «Співголосся» та місцевого літературного об'єднання «Натхнення». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№30-№31).

ЦІНА ХЛІБА

Дивлюсь на півхлібини в смітнику...
— Тож він зачерствів, завтра купим свіжий.
— Людино, ти дізнайся його ціну!
— Ну, гривень двадцять, може, трохи більше.
Не двадцять, ні, голубко, й не в грошах
Тут справа, віриш, з поту він і крові.
Тепер цей хліб зростає на життях
Тих, хто і день, і ніч напоготові
Боронить лан, ячмінь, де і овес,
Пшениця й гречка, соняхи і жито.
Хто не чекає манни із небес,
Працює в полі, бо на те і літо.
Воєнне літо, з мінами в землі,
Вже не один в машині підірвався:
У тракторі, в комбайні, бо в селі

Нема часу до всього придивляться.
Бо якнайбільш зерна прагнуть зібрати,
Лишень поглянь на мозолясті руки!
Дивитися несила, як горять
Достиглі колоски і чути звуки,
Сухе стебло як стогне від вогню,
Як той язика тягне до живого
Зерна без жалю й спалює стерню
До ґрунту. Боже, вже нема нічого...
Все ворог палить і куди кидать
Свої ракети знає, гад, напевне.
Бо знову в голод хоче нас загнать,
Тож хай від нас Бог все лихе одверне.
Хай дасть дозріти в полі колоскам,
Щоб на столі в нас хлібові та бути,
Здоров'я хліборобам-трудоарям,
Хай їхню працю дасть усім збагнути.
Щоб не валявся хліб по смітниках,
А був святим, як завше бабця вчили,
Щоб на минулих вчились помилках
І щоб ні в кого хліба не просили.

11.07.2022.

А МИ ВСІ РОДОМ ІЗ ДИТИНСТВА

А ми всі родом із дитинства,
Пори найліпшої в житті.
Були нам справжнім товариством
І сонце, й квіти запашні.

Коли босоніж, нум, на луки
Стрічати ранок серед трав!
І промінці ловити в руки:
Вони то тут, дивись, то там.
Чи підставляти личко вітру,
Хай освіжить у спеку дня.
В природи я візьму палітру,
Бо щедра є моя земля.
Петрів батіг — як клаптик неба,
Ріпак цвіте — то сонця цвіт,
А більш нічого і не треба,
Цінуймо цей дитинства світ!

22.03.2024.

РІКА ЗАВЖДИ ВЕРТАЄТЬСЯ ДОДОМУ

Ріка завжди вертається додому,
Хоч сотні літ мандруючи в світах.
І ти мене хоч як не переконуй,
А я давно не перелітний птах.
Мій отчий дім щоночі буде снитись,
Ще он горіх незрізаний стоїть.
Паркан схиливсь, боїться повалитись,
І притягає лавка, мов магніт.
Спадає ніч ожиною на плечі,
Стихає жаб не надто вправний хор.
Нічим я не заповню порожнечі,
Не маю, як паркан старий, підпор...

18.03.2024.

ЧАС

Хатина притулилась до землі,
В паркані де-не-де нема шахетин.
Дивись, як споришу листки малі
Сплелися, ніби ліній доль перетин.
Облізла фарба на старім вікні,
Фіранка посіріла вже від часу.
Он штукатурка трісла на стіні,
Обсипався калачик на терасу.
А пам'ять стогне тихо в самоті,
По закутках сховавшись з порохами.
Давно роки минули золоті...
Ні тата вже немає, ані мами...

24.03.2024.

НЕБО

Випльовує небо уламки металу,
Їх пащі палають вогнем,
Біди в Україну принесло немало,
А скільки чекати ще нам?
Накидає смерті по різних усядах
І кров заливає дощем,
Зализує рани вітриськом в баюрах,
Людей поховавши живцем.
Святе, а чи грішне, блакить, чи пак чорне?
Дивитись на тебе боюсь,
Раніш, мов ікона, було чудотворним,
А нині кому я молюсь?

24.03.2024.

*Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Що я когось далекого люблю.*

Ліна Костенко

* * *

Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Що я когось далекого люблю.
Біжить слізьми мінорно і нещадно,
Як в землю заганяє він біду.
Тендітний сум. Зажурена хмарина
На клапті рветься з суму і жалю.
Стіка додолу горе безупинно:
Чи ще того далекого люблю?
Я знаю: дощ цей зцілить мою душу,
Печалі нитку зв'яже у петлю.
Нехай іде, мотиву не порушу.
Любила, так! Мабуть, вже не люблю...

05.04.2024.

ВІРНІСТЬ

Як два крила, як ниточка і голка,
Як місяць в небі й зіронька ясна,
Вовчиці люди заздять, бо у вовка
Вона на все життя лише одна.
Ну хай вовки, а он в слона слониха,
Товста й важезна, неповортка,
Вона йому і радість, і утіха,
І з нею він, повірте, все життя.
Бобер й бобриха, видрова сімейка,

І парочка пінгвінів теж туди,
На все життя налагоджені рейки,
Бо ж незрадливі, віддані вони.
Дивлюсь у небо — голуби кружляють,
Милують око, гарно, як завжди,
Вони постійну пару обирають
І не тікають Бог знає куди.
А лебедина вірність — понад часом,
Бо з самоти вони ідуть на смерть,
Є їх постійність людям майстер-класом,
Коли життя іде в них шкереберть.
То варто, може, вчитись у природи,
Де чистота, гармонія, любов,
Де рівнозначна вірність до свободи
І де нема ні штампів, ні умов?..

12.04.2024.

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Поет, гуморист, член НСПУ. Лавреат літературної премії імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17-№31).

* * *

Поезія — сповідок слова,
Зелені пагони лози,
Його величності основа,
Його початки і ази.
Поезія — вервечка мови,
У їх єднанні сила й дух,
Ліризму творчого окупи,
Життя буденного рантук.
Поезія — душі відвертість,
Володарка сердець і рим,
Життєва щирість і упертість,
І мрій солодких сірий дим.

21.03.2024.

* * *

Знов надихаєш ти мене
На все, що цьому світу гоже.
Привітне сонечко ясне
Мені встеляє цвітом ложе.

Теплом сповитий вітерець
Несе чуття палкі найкращі.
Потіхи, щастя горобець
Гуртує думи підходящі.
Я тут, я там, а ще я де?
Того таки, навіть, не знаю.
Будення радощі пряде,
Веде дорогою до раю.
Неспокій, смуток душу гне,
Гнітить нестримно, алергічно.
Ти надихаєш знов мене,
Дай, Боже, щоб було так вічно.

11.04.2024.

* * *

Так хочеться почути: путлер здох!
Мошква палає на догоду днині,
Довколо гвалт, бедлам, переполох,
Конає раша — Слава Україні!
Героям Слава! Чує білий світ,
Луна набатом від верхів додолу,
Радіє люд, потіхи околїт,
МарА страшна вступилася з престолу.
Із мавзолею лєнін дєсь утік,
Вожді кп* дєсь з-під стїни пропали,
Червону площу сморїд обволїк,
Почали гнити мокшїв причандали.

* компартії

Зникає з карти світовий чиряк,
Повзуть за обрій тіні злоби кволі.
Надіємся, що все будЕ отак,
Бо з нами Бог і обереги волі.

12.01.2024.

* * *

Буває, пишу небилиці всякі,
Не знаю, звідки то до мене йде.
Куштую звично сьогодення злаки
І немочі шукаю бозна-де.
Нащо мені все те, нащо, не знаю?
Отак буває часом бузька гну,
У словоблуді сам себе шукаю,
Самий собі кажу я: ну і ну.
До чого все це, хто такий я, Боже!
Яка моя в житті оцьому роль?
Порадь відверто, може, так негоже
Втрачати в писанині цій контроль?
Чи навпаки, в житті гудзів шукати
І не боятись всякої фігні,
Про наболіле повсякдень писати
І корчувати неспокою пні.

10.03.2024.

* * *

Нема уже тої втіхи,
Що колись булА.
Кругом смутку повні міхи,
Цілі торби зла.

Нема уже того щастя,
Що колись цвіло.
Знов якась нікчемна трясця
Розсіває зло.
Нема, нема добра того,
Радості нема.
Добиває розум вбога
Немічна війна.
Неспокою стара міра
Дрихне під дощем.
Нема, нема, тільки віра
Жевріє іще.

08.01.2024.

* * *

Я не такий, чомусь я не такий,
Чогось мені в оцім житті бракує,
На світ оцей буваю часом злий,
Та світ оцей чомусь мене не чує.
Я не такий, корчю злоби пні,
У закавулки сумнівів пірнаю,
Чого потрібно в цім житті мені,
Я знаю добре, дуже добре знаю.
Квітує втіха радості в росі,
Веселка п'є знов неспокою воду...
Я не такий, але такий, як всі —
Я просто син, я син свогО народу.

15.02.2024.

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в місті Коломия. Мешканець села Кути, що на Косівщині. Настоятель УГКЦ в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області та в селі Ковалівка Івано-Франківської області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№31).

* * *

Віват, Україно, Тобі присягався,
Про Тебе писав я найкращі слова.
У Тебе, рідненька, не один закохався
І в декого з них вже була булава.
Ти дуже красива, моя Україно,
Й своєю красою дивуєш весь світ.
Тебе вже давно відібрати хотіли
І розділити на захід і схід.
Моя найдорожча, за Тебе вмирають,
За Тебе лягають в холодній землі.
Яку ще країну так сильно кохають?
За кого ще роблять звияги такі?
Країно моя, я молюся до неба,
Я вірю, що Ти ще свого досягнеш.
А хлопці, оті, що померли за Тебе,
Гордяться будуть Тобою без меж.

Війна закінчиться і стихаються битви,
Й побачим, хто вірним лишився Тобі.
Країно моя, Ти найкращого варта,
Лише не пропадь! Ти потрібна мені!

СПАСИБІ, ГОСПОДИ, ЗА ВСЕ

Спасибі, Господи, за все,
За ласку Твою, мир і спокій,
Хай гарна доля в нас буде,
Благослови у СВІТ ШИРОКИЙ.

Спасибі, Господи, за все,
За сміх і радість, за сум і сльози,
За весну, що квітами цвіте,
За зиму, що тріщать морози.

Спасибі, Господи, за все,
За дні, які принесли радість, втіху,
За ночі теплії Твої,
За літню спеку, ховаючись під стріху.

Спасибі, Господи, за все,
За сніг, що взимку світить сонцем,
За дощ, який життям наповнює усе,
За вітер, що гучно гримає віконцем.

Спасибі, Господи, за все,
За те, що в світі Божому живу,

Молитву творю споконвічну
І волю Твою людям я несучу!

Спасибі, Господи, Тобі
За дар молитви, віри і любові,
І почуття, які в душі
Дарую світу пречудові.

Спасибі, Господи, Тобі
За ворогів, що навчили жити,
Що дошкуляли вони мені,
Та я навчився і їх любити!

Спасибі, Господи, Тобі
За двох синів – дарунок Неба!
І в них, як Батько, я дозрів,
Вони моє життя, моя потреба.

Спасибі, Господи, Тобі
За тата й маму, що я маю,
За те, що вони живі,
Я їх люблю і міцно обіймаю.

Спасибі, Господи, Тобі
За вірних друзів, добрих, щирих,
За тих людей, що були у житті,
Для мене: дорогих, світлих, милих.

Спасибі, Господи, Тобі
За прощення Твоє – воно є миле,

Хай щедра доля в нас буде,
Даруй здоров'я, віри й сили.

А я люблю своє життя,
Люблю я все, що є навколо ...
І не боюсь я забуття,
Як перша скрипка, граю соло.

Подяку, Господи, Тобі
Від серця щирого складаю!
Тобою, Господи, живу!
На ласку Твою уповаю!

26.04.2024.

ПОЕЗІЯ – МЕЛОДІЯ ДУШІ

Поезія – мелодія душі,
І струни серця зачіпає,
Вірші, вірші лише в житті,
Поезія жити надихає!
Лягають тихо на листок слова,
Душа співає рими мелодійні,
Енергія любові присутня у віршах,
Слова поета пророчі і всесильні!
З всесвітнім днем поезії я Вас вітаю,
Творчості, таланту сердечно Вам бажаю,
Нехай Вам завжди посміхається удача,
Всіх благ земних і МИРУ на додачу!

21.03.2024.

* * *

Ніч прийшла і все дрімає...
Киця мордочку вмиває,
Десь клекоче там лелека,
На вітру шумить смерека.
Селом трактор диркотить...
Тракторист додому мчить.
Чути гул на пів-села...
Десь собака завива...
Вже настала тишина,
Люди сплять, бо ніч прийшла.
В стайні сплять давно корови,
Лиш гудуть тихенько бджоли...
Котик вклався біля сіна,
Завтра буде нова днина...

24.04.2024.

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ

Спаситель наш після Свого Воскресіння з мертвих, сорок днів до Вознесіння, ходив по землі, зустрічався з Пресвятою Богородицею та апостолами і підбадьорював Матір Божу та учнів у майбутньому служінні людям і церкві. А на сороковий день вознісся на небеса.

В духовному сенсі Великдень нас не залишає. Він є нашим життєдайним Гольфстрімом – глибоководним і потужним плином, що дарує життя.

Церква закликає всі неділі у році згадувати Світле Христове Воскресіння і тепер ми щотижня святкуємо

у неділю малий великдень. Саме тому дуже важливо ходити по неділях до церкви. Адже, з одного боку, ми дякуємо Богові за наш порятунок, а з іншого – очищаємося від мирської суєти, гріхів і пристрастей.

Про те, що Великдень нас не покидає, свідчать і літери «ХВ», які часто вирізані на іконостасах православних храмів. Вони, звичайно, позначають «Христос Воскрес». Церква немов зустрічає своє вірне чадо цим пасхальним вітанням кожен раз при вході в храм.

Фактично, світле свято Вознесіння Господнього також є продовженням цієї Пасхальної радості. Адже Христос підніс нашу людську природу на небеса — до Престолу Бога Отця — на незмірну висоту і відновив заповіт між Богом і людиною, відновив це втрачене богоспількування і відкрив кожному з нас дорогу в Рай.

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролюбівка Вінницької області. Мешканець міста Коломия. Учитель німецької мови, перекладач, поет, краєзнавець. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2005 року (№5-№31).

ВІРШІ ДЛЯ ФРОНТУ

Обриваються пута...
Та надто повільно...
Чи колись вже ми їх
розірвем? –
Ніби вільні ми,
але і зовсім не вільні,
хоч у вільному краї
живем.
Чи скала так тверда,
що нам треба злупати?
Чи зурочили нас
мольфарі? –
Ой, немає Мойсея
ні в древніх Карпатах,

ні в Таврійських степах,
ні на сивім Дніпрі!
Обриваються пута...
Та нóві лаштує
нам підступний
із півночі звір,
І вже путін наш Схід
України плюндрує,
щоби «руській»
розширити «мір».
Та ще слава козацька
не вмерла! –
Ще тверда
в добровольців рука.
І нуртують прадавні
джерела –
ті, що живлять
криницю Франка!

КАПЕЛАНАМ

Коли поєднується слово Боже
Зі словом патріота України, –
То вже тоді ніхто не переможе
Із духу й плоті вродженого сина.
Коли попереду усіх майданів
Йде Кобзарева дума невмируща,

Тоді позбудуться важких кайданів
І нині, й прісно, і по віки суцї.
Коли йдуть пастирі на барикади,
Щоб гнів людський на Божий обернути, –
Тоді не має шансу вже неправда
Назад вчорашню днину повернути...

* * *

Як важко розірвати пута, –
Але прийшов їх рвати час!
З-під лоба недорослий путін
Підступно дивиться на нас:
«Чи без расеї ще щось варті
Ці Малоросії сини?» –
Забудьмо, друзі, меншовартість
І розбрат! Боже, борони,
Щоб знову наші верховоди
Почубились за булаву.
Не даймо їм усім народом
До спротиву відбить снагу!
І у Брюсселі, й в Білім Домі
Не клянчмо кращого життя,
А в українськїм ріднїм домі
Повимітаймо все сміття!
Не зупиняймоь й на хвилину,
Бо час працює не на нас.
Віддаймо все за Україну,
Як це колись зробив Тарас!

ПОДРАЖАНІЄ

Т. Шевченко, «Мені однаково...»

* * *

Мені однаково, що хтось
Дає поради, як нам жити, –
Нас має право розсудити
Один лиш Божий Син – Христос.
Та не однаково мені,
Як будуть жити наші внуки,
Де працюватимуть їх руки,
Удома, чи на чужині.
І всякі світські метушні
Про VIP-персон, їх дефіляди,
Весілля, гульбища і зради –
Однаковісінько мені!
Який ми виберемо шлях:
Чи у Сибір, чи у Європу,
Чи в москаля ми за холопа
Будем, – за це я маю страх.
Боюсь прийдешньої біди,
Бо новоявлені гетьмани,
Що скористалися Майданом,
Ведуть, здається, не туди...
Якою мовою пісні
У київських святих печерах
Князів отроки, жони й дщери
Співатимуть в будучині –
Ні, не однаково мені.

І туга серце й душу ссе,
Що знов на Сході України
Село і місто у руїнах, –
Я з Канева все бачу це.
І кажу вам з височини,
Щоб рідний край ви вборонили
І путінську орду побили,
Ви ж бо козацької сини!

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

ГЕНРІХ ГЕЙНЕ

* * *

Десь в небі непорушно
Стоять собі зірки
І споглядають скрушно
На землю крізь віки.
У них чудова мова,
Багата, чарівна, –
Ніхто із філологів
Її ще не пізнав.
Та я ту мову вивчив,
Бо в допомогу мав
Найкращу із граматик –
Лице, що покохав.

ПЕТЕР РОЗЕГГЕР

ПОБАЖАННЯ ПІД НОВИЙ РІК

Побільше миру і менше герцю,
Добра побільше й любові в серці.
Ненависть й заздрість – їх геть із крові,
Побільше правди – було б чудово.

А замість спіху – життя спокійне,
А замість себе – когось леліймо,
А замість страху – побільш відваги
І більш уваги, – і менш зневаги!

Побільше світла у час негоди,
Побільш пожертви і менш жадоби, –
Хай квіти квітнути не перестануть,
Лиш не на гробі – вони там в'януть.

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Живе і працює в Коломиї. Голова Конгресу української інтелігенції Коломийщини, відповідальна секретарка Коломийського міськрайонного Товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№31).

ДОНЕЧКАМ

Такі завзяті і такі крилаті...
Хай Бог благословляє Ваш політ!
Бо Ви для мене — це найбільше свято,
Це моя гордість й радість, це — мій світ!
Коли гаддя повзе зі всіх ущелин,
Й саме життя поставлено на кін,
І жорна часу все це перемелять,
Перетворивши на золу і тлін...
Коли і ніч, як ніч — але не спиться,
Коли і день, як день — аж гусне тїнь,
І розчерком зорі, як блискавиці,
Заходиш в сад незбутих сновидінь.

Коли з усіх сторін повзуть тривоги,
До серця добираються вужем,
Я Ваші долі довіряю Богу,
Приборкуючи свій тривожний щем.
Свою любов вкладаю у Молитву
За всіх, й ще ненароджених дітей,
Щоб виграти нам цю нерівну битву
І вийти на дорогу, як Мойсей.
Бо що цей світ, позбавлений дитинства,
Суцільна темінь, тіло без душі...
Благословляю даром материнства
Вас, Донечки! Рідненькі і чужі.

25.04.2024.

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ТЕАТРУ

Друзі! Знаю, що серед Вас немало театралів, шанувальників і симпатиків: тих, що служать Мельпомені, і тих, кому служить вона. Цілий світ святкуватиме Міжнародний день театру — найдревнішого з мистецтв. Хтось — дуже гучно. А я прошу в Бога для нас в цей день тишини, такої глибокої, щоб Він зміг почути голос кожної української зболеної душі. Прошу тишини, щоб наші Молитви, скеровані до Неба, не заглушили завивання сирен і гуркіт шахедів чи свист ракет... Тому вітаю всіх причетних без пафосу з єдиним побажанням: дожити до ПЕРЕМОГИ!

І, даруйте за нетеатральне...

Жорстоку драму — оргію азарту
Демон п'їтьми розігрує в ці дні,
Життя людське поставивши на карту
І самостверджуючись в цій війні.
Де вже заздалегідь прописані всім ролі
І право жити й вмерти
Вирішує він сам,
Бо в нього чорна кнопка й всі паролі,
Й для повної хоробрості сто грам.
Які сто грам? Там п'ється гранчаками,
Й від них вже, кажуть, «ні в одному глазу»...
Що вартий світ на тлі цієї драми?
Чи краплю крові? Чи одну сльозу?
Це не театр — це злочин і безумство!
Є режисер — акторів тут катма.
Лиш вбивці, що страждають слабоумством,
З найтяжчими симптомами всіма.
Чи здатен світ не бути глядачами,
І не підживлювати цей азарт,
І зупинити цю криваву драму?...
А якщо ні? То що ж він тоді варт?

27.03.2024.

*«Ще не було епохи для поетів,
Але були поети для епох»*

Ліна Костенко

* * *

Червоними краплями глоду
Стікає жертвний наш час,
І стати сумлінням народу
Епоха призначила вас.
В вас навіть мовчання — то зброя,
Від сталі міцніша стократ,
Гартує й гуртує героїв,
Де всі один одному брат.
Де воля і гідність — безцінні
Донині з прадавніх віків,
Де слово великої Ліни
В рядах наших захисників.
Воно надихає й підносить,
Бо слово у Бога, і Бог...
Натхненне, багатоголосе,
Із тих, що таки для епох.
Важкі геніальність і слава,
Не кожному це по плечу,
Та доля не була лукава,
Вділивши їх вам досхочу.
Сердечно, подячно, уклінно
Сплітаємо слави вінок
Для Вас, наша совісте, Ліно!
Величніша серед жінок!

19.03.2024.

*Священнику Зіновію Карасеві
присвячується*

* * *

Часто Вас згадую, отче Зіновію,
А, особливо, в буремні ці дні.
Знов на нас суне ординська московія,
Таке не присниться й в жахливому сні.
Ви били на сполох, дзвонили у дзвони,
Хотіли втовкмачити в голови нам,
Що там, де москаль, там не діють закони,
Москаль — шовініст, і ординець, і хам.
За це Вас цькували, за це сторонились,
Щоби, не дай Боже, не вийшло чого.
А з Вами кричали сибірські могили
Замучених тисяч народу могО.
Свої Вас повчали: не треба так гостро,
Минуле відкиньмо, будуймо мости...
Тепер розумію, як дуже непросто
Було Вам до всіх нас свій біль донести.
Отче Зіновію, Ви вже у вирію.
Знаю, що молитесь ревно за нас.
Благословіть нас надією й вірою,
Щоби наш вогник ніколи не згас!
Прошу: простіть нас, оглухлих, поблажливих,
Слухали Вас, та сприймали не все!
Біль Ваш сьогодні по-новому, нАживо
Врешті цю правду до нас донесе!

09.03.2024.

ТАРАСОВІ

«Нічого з тебе не вийде, хлопче:
ні швець, ні кравець, ні на дуді грець...»
(Неоправдане пророцтво недолугого дяка).

Тобі таку пророкували долю...
Та тих пророків вже ніхто не зна,
Давно вже буйний вітер в чистім полю
Розвіяв їх пропиті імена.
Душа твоя зробилася сурмою,
А кожне слово, як потужний дзвін,
Вони не сходили з передової
Для всіх, опісля тебе, поколінь.
І переживши різні заборони,
Вони, як лицарі, тримають стрій,
І там, де вибухають наші дрони,
Потужно лине дзвін і голос твій.
Зронивши те «пророцтво» ненароком,
Не знав, нещасний, наміру Творця,
Бо для народу станеш ти пророком
У німбі із тернового вінця.
Не знав, нещасний, що твій голос буде
Вести народ крізь терни до зірок,
Де буде син і мати, будуть люде,
А з ними ти, як геній і пророк!

09.03.2024.

ПОКЛІН КОБЗАРЕВІ

Сьогодні минає 163 роки з дня перезахоронення нашого Генія і Пророка Тараса Шевченка на Чернечій горі в Каневі. Пригадую те велелюддя, яке вирувало в середмісті Коломиї в день відкриття пам'ятника великому Кобзареві. Сльози радості і відчуття причетності до повернення свого, рідного... Сьогодні також було людно. На зміну поколінню, яке відкривало...прийшло молоде покоління. Тішило, що було студентство і учнівська молодь — майбутнє незалежної України. Підтримала просвітян Коломийська РДА. Чисельно відгукнулись музейники... Завдячуємо всечасним отцям обох Єпархій, які організовано забезпечили духовний супровід — спільну Молитву. Але, особлива вдячність керівникам навчальних установ, які організували своєрідний відкритий урок «Поклін Кобзареві».

Чисельними були студентські представництва Економіко-правового Коледжу. Їхніми вишиванками весняно усміхалася Шевченкова площа. Незмінна участь у таких заходах чисельного студентсько-викладацького гурту Коломийського педагогічного Коледжу. 4 і 5 загальноосвітніх ліцеїв ... А всім, хто проігнорував запрошення, хотіла б сказати так: мало тішитися тим, що відкриваємо пам'ятники, вертаючи і пишучи сьогодні кров'ю свою історію. Треба не забувати стежку до них хоча б в такі, пам'ятні дні.

* * *

А що там у Каневі, Батьку Тарасе?
Ще не в облозі? Ще на зв'язку?
Ще не лупашать ворожі фугаси?
Чи Ти впізнаєш Україну таку?

Знову розтерзана, вмита сльозами...
Сунуть, як хмари, ворожі полки.
Батьку Тарасе, і Ти поміж нами,
Плече до плеча і рука до руки.

Борітеся, кажеш? — Стаємо до бою!
Боронимо Київ, Чернігів, Херсон.
Земля, яка родить пшеницю й героїв,
Сьогодні — великий один полігон.

Спасибі, наш Батьку, за ген того духу,
Який ще від тебе у кожному з нас.
Як леви, вступають у бій відчайдухи,
І з них кожен п'ятий з іменням Тарас.

Народ не здолати, натхненний тобою.
Змете він ординців, як вітер сміття!
Батьку Тарасе, стаємо до бою
За матір і сина, за мирне життя!

22.05.2024.

СОЛОВКО-КАЛИНЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 30.07.1943 року в селі Чортовець Городенківського району Івано-Франківської області. Мешканка міста Коломия. В минулому – медсестра. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№31).

СЕРБИН У ЧОРТІВЦІ

Ой Сербине, Сербиночку,
Не смуть мою головочку,
Вона і так засмучена,
Бо війна ця нескінченна.
Повертайтеся з війни,
Хлопці наші милі,
Будем разом йти сербина
І будем щасливі.
Повертайтеся додому,
Воїни рідненькі,
Будем разом йти сербина,
Наші дорогенькі.
Дякуєм тобі, солдате,
Наш герою, ти наш брате,
Що ми можем дома жити,
На землі своїй робити.
Скоро скінчиться війна,

Будем всі радіти,
Що ми уже усі разом:
Батьки, жінки й діти.
Чортовецькі наші хлопці —
Воїни чудові,
Ждуть на вас наші дівчата,
Гарні, чорноброві.
Ой Сербине, Сербиночку,
Верни хлопців додомочку,
Будем весело співати,
Україну прославляти.
Слава нашій Україні
І героям слава,
Нехай живе й процвітає
Вкраїнська держава!
Хлопці наші, хлопці наші,
Соколики милі,
Повертайтеся скоріше
Й будем всі щасливі.

01.05.2024.

ПОРИ РОКУ

Поблукала зима
Й знов з морозом прийшла,
Знов вступила в права
Білосніжна зима.
І сказала зима:
«Я чудова пора!

В мене білий сніжок,
Лижі будуть й санчата,
І підуть на каток
Хлопчики й дівчата».
Потім каже весна:
«Я найкраща пора,
Білий цвіт і трава —
Найчарівніша я.
Всі радіють весні,
Бо пора я весела,
Будуть раді мені
Всі міста і села».
Каже літо: «Тепло,
Щонайкраще воно,
Сонце гріє, пече,
Тепла річка тече».
Гарне літо було,
Але скоро пройшло,
І вступила в права
Найбагатша пора.
Щедра осінь прийшла:
«Я — найкраща пора,
Сливи й груші висять,
Вже доспів виноград,
Рвуть й, що хочуть, їдять,
Й на весілля багата,
І багата на свята».

СТАРІСТЬ

О старість моя,
Чому ти так скоро прийшла?
Так стало сумно, що вже стара.
Хотілось би мені,
Щоб часом хтось мене обійняв,
Щоб слово лагідне
Хоч десь колись сказав,
Та ще ж так мало —
Це одна лиш мить,
Щоб стару душу звеселить.
Так хочеться душевного тепла,
Але його, на жаль, нема.
Шануйте, діти, ви своїх мамів
І не жалійте для них лагідних слів,
Щоб веселіша старість в них була,
Щоб мама не самотня була й не сумна.

ТЕЩА ЧИ СВЕКРУХА

Якщо у тебе син, то ти уже свекруха,
Якщо є дочка, то вже ти є чи будеш теща.
Якщо вони вже одружились і в них вже сім'я,
То вже у них своє життя, свої права.
Якщо ж бажаєш їм добра —
Не набридай, не лізь у їх діла,
А бережи себе, щоб ти здоровою була,
Бо ти ж їх мама дорога.

Займись собою, бо тобі здоров'я треба,
Бо дотепер не було часу в тебе,
А ти ж потрібна їм — ти ж їх опора,
І треба, щоб ти була щаслива і здорова.
Треба прощати і любити,
У мирі й злагоді всім жити,
Молитись, каятись, щоб Бог
Почув нас і простив,
І дітей наших захистив.
Якщо тримаєш зло,
То як добра чекати?
Заради діточок своїх
Ми маємо прощати.
Ісус простив усім,
Як Його розпинали,
І ми простім усім,
На кого зло ми мали.
Скажи, і від душі, скажи:
«Прощаю я і ти прости,
Ісусе й Богородице, простіть
І моїх діток бережіть».
А кривдникам твоїм
Ти від душі скажи:
«Пробач мені, прости»
І від душі їх обійми.
І Ангел буде твій радіти,
Щаслива будеш ти і твої діти.

ТЕЩА

Якщо хочеш, тещо,
В хаті зятя мати,
Мушиш, тещо, зятю
Файно догоджати.
То ж встала раненько,
На пальцях — тихенько
В стайні поробила,
Їсти наварила,
Сапу погостила
І пішла сапати,
Бо зять любить рано
Гарненько поспати.
Старається мама,
Поки є ще сила,
Бо хоче, щоб донечка
Була щаслива.

БАБКИ

Вночі не спала і згадала,
Як ми, бабки, були дівками,
Як хлопці бігали за нами,
І раптом стали ми бабами.
Ті хлопці стали вже дідами,
Вже діти наші є батьками,
І внуки вже попідростали.
Невже це з нами відбулося
І скільки років прожилося?

Невже кінчається життя
Й не буде більше вороття!!!
Та каже з нас одна бабуса:
«Не баба вже я — прабабуся».
Й не зчулись ми,
Коли це сталося з нами,
Що ми, бабки,
Вже стали прабабками.
Були ми гарні, чорнобриві,
Були стрункі, були вродливі,
Були веселі і щасливі.
На танці ми ходили,
Співали, жартували,
Любили ми і нас кохали.
Тепер лице у зморшках, сивина,
Невже це я? Невже це я?
Чи, може, бабка це моя?
Коли ж це сталося із нами,
Що ми, дівки, вже стали прабабами?
В житті і добре, й зло булО,
Та все, як сон, скоро пройшло.
І молю Бога, щоби діти,
Внуки і правнуки
Були здорові і щасливі,
Вони у мене дуже гарні й милі.
Бабки, бабки і прабабки,
А де ж це наші дідки й прадідки?
Наші діди і прадіди,
Напевно, дивляться згори,
Як ми тут човгаєм ногами,

Й сумують, що вони не з нами.
А ми ж, бабки, любили вас
І про вас дбали,
А ви лишили нас, ви повмирили.
Та ви чекайте, хлопці, нас,
Вже скоро прийдем ми до вас.
День за днем пролетіли роки,
Непомітно підкралася старість,
Важко було, було все в житті,
Було сумно, та була і радість.

ВІДСВЯТКУВАЛИ

Цілий місяць святкували,
Добре їли, довго спали,
То колядки, то Василя,
То застілля і похмілля...
А як свята скінчилися,
Тут й за розум узялися.
Всі фінанси по нулях,
Целюліт на животах,
І печінка дає знати —
На дієту час сідати.
Та не варто сумувати,
День новий — це також свято.
Всім здоров'ячка вам, люди,
Нехай життя вам святом буде!

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де живе і працює вчителькою християнської етики. Спеціальність: філологія. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№31).

* * *

Ожило поле, земля і ліс,
Вітер весняний тепло приніс,
Квіточка перша з землі піднялась,
Сонце загірло й життя їй дало.
Стебельце ніжне хоче поживи,
Соку нап'ється, дістане сили,
Свою голівку вгору підійме,
На сонце гляне, всю втому зніме.
«Як любо й мило, — квіточка скаже, —
Доки на землю туман не ляже,
Закриє сонце, я задихнуся,
Зів'яну, впаду, не піднімуся.
Я маю мрію — весну прожити,
Вдихати свіжість, теплу радіти,
Життя щоб своє не загубити,
Коріння треба міцно скріпити».
Як сонця хоче квіточка ця,
Так Бога прагне людська душа,
Ми піднесімо очі до Неба,

Хочеш-не-хочеш — всім нам потреба.
В Божих Дарах дістати сили,
Щоби Творцю в повноті ми служили,
Щиру любов у серденьках несім,
Сонцю радіймо, з Богом живім!

01.03.2024.

* * *

До нас уже прийшла весна,
Прекрасна, ніжна, чарівна...
Весна любові і надій,
В душі прекрасних почуттів.
Господь дає нам ці дари
І пізнання в них Доброти...
Тут сонечко по небу виграє,
Запал гарячий до життя дає.
У всіх горять любов'ю очі,
Бо до роботи ми охочі.
У цій красі, нам Богом даній,
Згуртуймося і на коліна станьмо.
Просити будемо про мир,
Щоби нарешті Бог спинив
Той крок рашистської орди,
Щоб перестала смерть у світ нести...
Пташки аби пісні співали,
А ми Творця все прославляли,
Нам страшно чути крука крик
І звук снарядів щоби зник.
Так хочеться співати: «Богу слава,
Нарешті вже свобода й мир настали!»

Воскреснув Бог, з гріха піднімемося й ми,
Весь світ хай процвітає без війни.
Молитва серцем, Вервиця Свята
Звершать у нас Ті Чуднії Діла,
Настане мир у серці і душі,
До Нового життя воскреснемо усі!

12.04.2024.

* * *

Червоне і чорне завжди нерозривне,
Крокує тихенько по стежці життя,
Таке поєднання Господу миле,
Ця стежка нелегка — твоє Майбуття.
Червоне і чорне гартує нам волю,
З Рук Божих прийняти, що доля дає,
Господь не залишить, завжди із тобою,
Чекає, чи виклик свідомість прийме.
Червоне і чорне гаптує хустину,
Яка покриває серденько твоє,
Кольори злились у гаму єдину,
Душа то радіє, то слізозоньки ллє.
Червоне і чорне — то людська доля,
З дитячих років має ці кольори,
Прожити із ними — Божая воля,
Себе в них шукаймо і зможем знайти.
Червоне і чорне — смуток і радість,
Нитками в ролинах мережку снує...
Оця доріжка до себе манить,
Господь по Стежині усіх нас веде.

14.03.2024.

* * *

Жіноче щастя описати неможливо,
Хто народився жінкою — щасливий!
Нове життя у золотому повиточку,
Господній подарунок: сини й дочки.
Зв'язок з Вселенною — це головне,
Дар материнства — почуття Святе.
Щодня промінням Сонячним серця вмивати,
Як мати, кожен крок життя оберігати.
Щоби від болів захистити,
У школі Божої Любові треба вчитись,
Уроки мудрі, чесні і правдиві,
Здати екзамен матерям під силу.
Взірцем для нас — Пречиста Діва Мати,
Вона навчить любити і страждати,
Приймати Волю Божу в покорі й смиренні,
Щоби з дітьми своїми заслужити Небо!

06.03.2024.

* * *

Світ Божий постав із Слова —
Така була Господня Воля.
Слово лікує, слово вбиває,
Слово, як пташка, у Небо злітає!
В слові — багатство, в слові — краса,
Слово будує й руйнує життя,
В матерію добру його одягаю,
Серце і душу у віршах вкладаю.

Поезія — це Джерело Любові,
Де кожна літера іде до бою,
Ведеться боротьба зі злом,
Як не крути, у виграші Добро!
Хоч сприйняття двояке, то не страшно,
Бунт у душі буває дуже часто.
Брехня так хоче бути у пошані...
Ніколи не діждеться слави.
Правдиве слово зродиться в душі,
Його, як Дар з Небес, людям несім!

18.03.2024.

* * *

«На волосині світ, на волосині»,
Чорніє унизу пекельна лють,
Сонечко гойдає мрію єдину,
І павуки міцну сітку плетуть.
Душа у сум'ятті, та віра не згасає,
Там темрява...Тут Світло лле Господь.
Хоч сіті у крові...їх Ласками Любов змиває,
Скоро щасливим буде вільний народ.
Угоду з Богом нам веселка подарує,
І голуб галузку у надії принесе,
Нарешті свободу розум і воля відчують...
Зло зникне... Добро у душах проросте!

08.04.2024.

* * *

Більшого щастя на світі немає,
Коли в Божій ласці світанок стрічаєш,
Проміння крізь шибку лоскоче, сміється,
Сонечком ясним в душі нам озветься.
Радість велика — піднятих зі сну,
Відчути прекрасну, чарівну весну,
Наповнені груди повітрям п'янким,
А в серці лунає цей спів неземний.
Це Ангельські хори у нашій душі,
Цариці Небесній підносять пісні...
Як мило із Богом свій день починати,
Душею радіти і серцем співати.
Просити з подякою помочі рідним,
Щоб Дух Святий був у наших домівках.
Якщо доміантом в нас буде молитва,
Душа буде Сяйвом Небесним залита.
Уже в нас не буде ні бур, ні стихій,
Нарешті припиниться внутрішній бій.
Тож прошу вас, друзі, всі з Богом живім
І Божі чесноти ми людям несім.
Хай віра, надія, любов процвітають,
А зло хай від кожного дому втікає!
Ми ж ранок усі починаєм з молитви,
Господь допоможе нам війни спинити.
Так! Зможем позбутись страшної чуми,
Врятується людство від горя й біди!

09.04.2024.

ДОРОГА ДО БОГА

Твоя дорога веде у нікуди,
Якщо вона розхристана і боса,
Замерзла вся, чекає вже весни,
Потонути так хочеться у росах.
На роздоріжжі ти стоїш
І вітер батогом малює квіти,
Відчутний свист — у спині ніж:
О Боже, де мені подітись?
Дорога вліво — заведе у ліс,
Де хаші, блудники і звірі,
Якщо би компас хтось приніс,
Та, ні! Туди дорога в безнадію.
Дивлюсь направо і бачу пейзаж,
Картину гарну, дорога розлога.
Туди щоби іти, потрібен час,
А я розшарпаний, такий убогий.
Так хочеться піти у степ, у далечінь,
Вдягнутися в пісок, як наречена у фату.
О ні! Там повно змій, і там теплінь,
Та, мабуть, ще пошукаю і знайду свою...
Стою і думаю: не йтиму навпростець,
Найкращий шлях — пряма дорога.
Якщо піду набік — мені кінець.
Цією як піду — дійду до Бога.
То важко буде, знаю наперед,
Вона вся в тернях — мої ступні голі.
Якщо пройду цей шлях, Я — Молодець,
Почую голос Божий: «Я з тобою!»

14.04.2024.

МОЯ ВИШИВАНКА

На себе вишиванку одягну,
У ній мені і зручно, і красиво.
В орнаментах показано сім'ю,
Яка живе і дружної і щасливо.
У ній родини код, її душа,
Яка є символом добра й випробувань,
Щаслива доля й стежечка крута,
Там сміх і сльози з безліччю страждань.
Сорочка ця нагадує мені
Батьківський дім, матусю в квітнику.
Частинка вкладена душі,
Щоб бачити усю красу.
У чорнобривцях матері любов,
В них символ спокою і довголіття,
Багата, милозвучна українська мова,
Яку ніхто не знищить, вона вічна!

14.05.2024.

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Мешканка сусіднього села Люча. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Яблунівської ОТГ, що на Косівщині. Письменниця, поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11-№31).

НАСТЯ

Цілий день ішов дощ. Надворі було сиво і холодно. Зима поволі відступала, а весна іще не вступила в свої права. Промокла земля, кора дерев, лише де-неде при появі сонячних променів виблискували дахи будинків.

Біля Настиних дверей хтось чи то стогнав, чи м'яв-кав, не було зрозуміло. Молода жінка відчинила двері і побачила маленьке кошеня, яке прибила чи то негода, чи ракетний обстріл.

— Мамо, хто там? — спитав маленький хлопчик.

— Напевно, гість, — відповіла жінка.

— Хтось із воєнних? Татових друзів?

— Ні...З мирних, які теж потребують тепла і допомоги.

Кошеня поселилося в куточку. Ним опікувався Ми-хасик. Він змалечку любив тварин, весь у тата. Та тіль-

ки тата давно не було уже дома, пів року назад був останній дзвінок. Пропав безвісти. Та що це означає, Михась не знав, він надіявся, що от-от відчиняться двері, і ввійде тато, візьме його на руки і скаже:

— Ти вже зовсім дорослий. Слухався маму? Ось тобі гостинець... Так було завжди, коли тато повертався з відрядження, але цього разу чомусь відрядження затягнулося.

Рано-вранці Михасик з мамою поспішав у лікарню, де працювала мама, бо у прифронтовому містечку садочок давно вже не працював. Настя з сином могла вже давно переїхати, але вона все надіялася одержати хоч якусь звістку від чоловіка. Лікарня одночасно стала і госпіталем, сюди майже кожен день привозили поранених.

Раптом у сквері вони побачили жінку, яка з усіх сил хотіла підвестися, але не могла. Поряд із нею була заплакана маленька дівчинка, років, можливо, п'яти. Жінка була гарно одягнена, але за рисами обличчя неважко було здогадатися, що походила із ромів.

Настя допомогла їй піднятися, викликала швидку. Дві доби лікарі боролися за її життя. Та марно. Осколок збитої ракети пошкодив важливі органи. На третій день жінка на декілька хвилин прийшла до себе, але говорити не могла. Настя з дитиною стояла біля її ліжка.

Хвора ледь ворушила синіми губами, рукою поманила підійти ближче. А тоді поцілувала ручки дитини, віддала їх в Настині руки, а своєю тремтячою рукою

торкнулася дитячого чола і вказала на Настю, ніби хотіла сказати:

— Слухайся її...

Більше, не промовивши ні слова, покинула цей світ. Настя зайнялась похороном, дівчинку взяла до себе. Дитина була не конфліктна, швидко подружилася з Михасиком, в усьому його слухалась, проте говорила мало, не вимовляла окремі звуки, картала. Настя лише зрозуміла, що маму звали Марго, можливо, Маргарита, а дівчинку — Ліола, їй п'ять років, прізвище — Євська, а батько воює на фронті.

Настя піклувалася про дитину, як про рідну, звикла до неї, через деякий час дівчинка стала називати її матір'ю. Михасик здогадався, що його нову сестричку звати Віола. Йшов час, але Настю непокоїла думка, де батько, як віднайти рідних?

Згодом госпіталь переїхав у більш безпечне місце, і Настя з дітьми переїхала теж. Волонтери на фронті розшукували Євського Івана, але безрезультатно, проте циганська пошта спрацювала швидко. Знайшовся дідусь, батько Маргарити. Та віддавати дитину Настя не хотіла, всю душу заповонила їй ця дівчинка. Але поспілкуватися, все ж таки, довелося через мобільну мережу. І виявилось, що матір Віоли звали Марго. Вона була єдиною дочкою в родині ромів Рубіні і Бахтая, які любили її понад усе на світі. Дівчина напередодні свого весілля залишила нареченого, батьківський дім і втекла з молодим офіцером, в якого була закохана, хоч він і не належав до ромів.

Рубіна не винесла цього горя, вона померла по до-

розі в лікарню через серцевий напад, а Бахтай зрікся своєї дочки. Не хотів про неї ні чути, ні знати. Та він це лиш так говорив, пізніми вечорами діставав із шухляди фотографії, довго вдивлявся в них і плакав. Тепер, коли знайшов внучку, дуже зрадив, хотів забрати її до себе, але хвороба прогресувала, почував себе дуже погано, і лише спромігся передати всі свої збереження і мамине придане: золоті сережки, ланцюжки, кулони, годинники і фотографії. Поряд була записка: «Дитино, розпоряджайся цими речами, як тобі заманеться, тільки бережи мою єдину внучку... Бахтай».

Настя дзвонила Бахтаю кожен вечір, коли був зв'язок. Вони довго розмовляли, телефон брала Віола. Та одного пізнього осіннього вечора мобілку взяла якась жінка, вона повідомила, що Бахтая більше немає...

Настя знову і знову розпитувала волонтерів, дзвонила у воєнні частини, розшукувала Івана Євського, батька Віоли. Насті хотілося знайти його, але віддавати йому дитину вона зовсім не хотіла.

Пошуки все одно були марними. Ішли дні, минули місяці, і знову настала весна. Переглядаючи сторінки фейсбука, Настя знайшла оголошення про безвісти зниклих. На пом'ятій фотографії була зображена молода жінка з дитиною. Її розшукував Іван Маєвський, офіцер ЗСУ.

Настя зрозуміла, що мова іде про Віолу та Марго. Переборовши хвилювання, вона набрала номер мобільного телефону і на протилежному кінці зв'язку хтось сказав:

- Алло. Говорить. Я вас слухаю...
- Це ви розшукуєте Марго і Віолу?
- Так. Ви про них щось знаєте?
- Віола зі мною...
- А Марго?... Не мовчить... Говорить...
- Її немає..

Запала тиша... Настя розповіла все, як було. Іван пообіцяв приїхати і забрати дитину, але Настя заплакала...

- Чому ви плачете?

Настя нічого не відповіла, повідомила лише свою адресу. Іван дзвонив кожен день, а згодом приїхав, але Віолу так і не забрав, бо знову повертався на фронт, а Настя з дітьми залишилась чекати його дзвінків.

10.06.2024.

ТИМОФІЇВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Поетеса. Лауреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 року (№3-№31).

* * *

Коли на твоїй долоні
Шукає прихистку Муза,
Оббита, обдерта війною,
Нехай не стане обуза
Для тебе, твого бажання,
Твого раю чи пекла...
І не сполохай чекання
Боязню завтра вмерти.
Муза хай одпочине
Там, де її безпечно...
Там, де зростають крила,
Де розквітатиме доречно...
Ти не сполохай Музу —
Витвір своєї уяви...
І не вбачай медузу
З отрутою чорної зради...

Ніжно тули до серця
Ту, що застала жити,
Що розливала озерця
З бажання щиро любити...
Може, ця Муза для тебе —
Завтра, яке настане,
Твоє розпогоджене небо,
Твої найсвятіші плани...
Ні, не сполохай, друже,
Нехай одпочине стиха!
Вона тобі вірить дуже
І захистить від лиха...

* * *

Витирає сльозу кохана,
Син так солодко, смачно спить.
А татусь десь далеко... І рана
Гірким болем у грудях щемить.
Вже зіп'явся синок на ноги,
Вже лепече перші слова...
І татусь ще живий, слава Богу,
Там, де спокою й тиші нема!
Та марніє матуся щоднини
Серед тих, хто розкішно живе,
Хто не знає, що кожна хвилина
Чиюсь душу з собою бере...
Утікають од п'яного шуму
Мати й син. А чекання — бритва...

Серед пекла того та глуму
Їх рятує усіх молитва!
Так щоднини, щоночі, щомиті —
Віра в батька і віра в сина...
Хоч сльозами рясно омита,
Не здається моя Україна!

* * *

Рани глибокі на тілі моєї України
Жили висотують, тіло безбожно печуть...
В попіл міста!.. Все розруха і чорна руїна
Пам'ять знеможену нібито морфієм тчуть...
Ран не згоїть, вони кровоточать щомиті,
Болем стогне земля
і так млосно у грудях щемить...
Воскресають світанки,
кришталеви́ми росами вмиті,
І, здається, ще мить, тільки мить, тільки мить...
А Україна міцна, а вона — неприступна фортеця,
Диво-феніксом з попелу знову і знову встає...
Яскравіють надією чорні обвітрені лица
Тих, що свято боронять усе, що моє...
Рани глибокі, та лють і завзяття повстали!
Їх не здолати отим, що зовуться ніяк.
Україна могутня, а сини її — мужні титани!
Вони вистоять знову і знову її захистять!

* * *

Не вбивай, не тривож, не розхристуй
Чиїсь мрії, думки, дороги...
Не зривай веселкове намисто,
Не кидай же комусь під ноги!
Руйнувала усе барвисте,
І ламала усе квітуче...
У багнюку топтала чисте,
Плюндрувала усе, що суще.
Спопеляла усе найкраще,
Оскверняла щонайсвятіше,
Все раділа, що комусь важче,
Комусь боляче, комусь гірше...
Увірвалась у край барвінковий
Зі сталевим міцним наганом,
Уявляла, що час зірковий,
І себе приміряла паном!
Не судилось! Нікчемам тільки
Завдамо чималого герцю,
Бо своє — це своє навіки!
Москалеві хай буде з перцем!
Хоч топчи, хоч ламай, розхристуй —
Не зійдемо з правди дороги!
Україні зберем намисто,
Ну, а ти упадеш під ноги!

* * *

Дика, страшна...
Сни розбиває. Життя ламає.
Мрії стирає. Крила стинає.
ВІЙНА!
Підступна, зла...
Болем засіє. Вогнем шаліє.
Ані просвітку, ані надії...
ВІЙНА!
Смерть, як мара.
Болем прошита. Сльозами умита.
Там пошматована, там перебита.
ВІЙНА!
Дивна вона.
Надії крушить. Спокій ворушить.
Бажання глушить. У грудях душить.
ВІЙНА!
Дурна вона.
Вірила — знищить. Всіх перевищить.
Роду й народу сліду не лишить.
ВІЙНА!
Наївна вона.
Сини повстали, міць гартували!
Ворога клятого покосом клали.
ВІЙНА!
Стогне вона.
Від діда до внука —
Свята наука:
Згине ВІЙНА!

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: фінансист. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№31).

* * *

Чи бачив хто колись красу таку:
Морозне сонце, ніби на картині,
Зіткало зранку пелену тонку
Й заплуталося, наче в павутинні.
Палітра неба дивна і чудна,
Немов веселка барви всі розлила,
Неквапно ніч за обрій лиш пішла
І все довкола мов заворожила ...
«Мить, зупинися!» — класик говорив,
Зрівняти цю красу ні з чим не можу.
І це усе для мене Бог створив,
Захоплююсь творінням Твоїм, Боже!

Грудень 2023.

* * *

Потріскують дрова у грубці,
По хаті пораяється мати,
Молодші – з котиком укупці,
А старші мусять помагати.
Синок приніс води відерце,
А доня тісто замісила,
Бо у матусі хворе серце,
Матуся геть не має сили.
Вона з війни чекає тата,
Вже виплакала всю надію,
«Побачитися б хоч на свята...» –
Така була у неї мрія.
...Вже на столі Свята вечеря:
Кутя, вареники, грибочки,
Й хоч чисто прибрана оселя,
Сумує мама, сини й дочки.
Та ось постукав хтось у шибку,
Молитву обірвавши тиху,
З-за столу мама встала швидко, –
«Не приведи, годино, лиха...»
Малеча подих затаїла,
Чекають, хто зайде до хати,
«Христос рождається», – «Славимо!», –
Це ж на порозі стоїть тато!
Уже Святвечір зовсім скоро,
Дай, Боже, й на рік всім діждати,
Хай повертаються додому
Сини, чоловіки і тати.

24.12.2023.

* * *

Не плакала. Лиш схлипувала тихо,
Реальність вже сльозами не змінити...
Постукало у двері її лихо,
Бо мусить свого сина хоронити.
Одного сина. Рідную кровинку...
Він так любив її «мамуня» називати...
«Не забирайте, дайте ще хвилинку,
Не забирайте моє щастя з хати...
Не забирайте...», – жалібно просила.
«Так треба, мусим...», – хлопці шепотіли.
Вона не плакала. Була уже безсила.
Лиш пестила холодне рідне тіло.
Ніхто не зможе горя зрозуміти,
І не збагне гіркого того болю,
Як тяжко мамі сина хоронити,
Життя обох зруйноване війною...

05.11.2023.

* * *

Якби ж то знати, де бере початок
Чумацький Шлях між зоряних світів?
Чи хтось колише в небі янголяток?
Чи сплять вони, чи їм не треба снів?
Якби ж то вміти йти по вертикалі
І Всесвіту пізнати глибину,
Чи зникли б наші всі тоді печалі?

Чи ми б тоді забули про війну?
Якби ж то знати відповіді вірні,
Якби ж то знати правильні шляхи,
Прислухатися голосу сумління
І визнати усі свої гріхи...
Чи висохнуть колись криваві ріки?
Коли сповна відчуєм благодать?
Чи знайдемо від горя цього ліки?
Якби ж то знати, ох, якби ж то знать...

04.02.2024.

* * *

Застиг десь погляд у півтімі безкрай,
«Чи ще живий? Благаю, ще живи...»,
Слова молитви у сльозі кришталній:
«Біду від нього, Боже, відведи!»
І телефон мовчить. Зрадлива тиша.
Лиш серця стук – шалений барабан,
«Живий, живий, хіба б мене залишив?»
Та правда це? Чи це самообман?
Душі струна натягнута до краю,
Ось-ось порветься натиском думок:
«Чи ще живий? Живи, живи, благаю!»,
Аж тишу розірве різкий дзвінок:
«Привіт, кохана, з нами усе добре,
Не плач, цілую, скоро наберу!»
А потім тиша знов, нестерпно довга,
Сверлитиме у серденьку діру...

18.02.2024.

* * *

Так ніхто не кохав, тільки квітень весну —
Відчайдушно і віддано, щиро,
Дарував їй тепло і усмішку ясну,
І щороку він вірив у диво.
Він стелив їй до ніг міради квіток,
Серенади співав про кохання,
І у поміч йому розливав цвіт бузок,
Солов'ї щебетали зізнання.
А вона, та весна, ой примхлива була,
Словом – жінка, ну що тут сказати?
Квітню вічну любов обіцяла вона,
А сама намагалась втікати.
Насипала йому снігу сорок кошів,
А могла й блискавиці кидати,
Але квітень чекав, але квітень терпів,
Бо кохання уміє прощати.

21.04.2024.

ДЛЯ ОСЕНІ

От ти й прийшла. Ні хвилику пізніше.
Вже з перших днів упевнено царюєш.
З тобою дружби в нас не вийде більше,
Своїми чарами мене вже не здивуєш.
Комусь чарівна, а мені – нещира.
Хтось в захваті милується тобою.

Мені ж чомусь печаль несеш на крилах,
І радість ти розмішуєш з журбою.
Приємно ніби сонечком ще світиш,
Та холодом вже дихаєш у спину,
А потім плачеш – душу мені гнітиш,
Не зможеш цю загладити провину.
Ні, не радій – тобі не підкорюся,
Із вітром вальс не буду танцювати,
І не лякай – тебе я не боюся,
В моїй душі весну не подолати.

19.09.2021.

БУДЬ...

Будь мрією моєю незбагненою,
Будь думкою натхненою, таємною,
Будь вірою в добро непереможною,
Будь світлом серед темряви тривожної.
Моєю будь звабливою загадкою,
Будь усмішкою, радісною згадкою,
Будь днем для мене тихим і погожим,
Або до спокою ночей будь схожим.
Для мене будь частинкою величності,
Надією зустрітись там, у вічності,
Будь піснею, будь словом, ким-небудь,
Ти просто будь...

* * *

А йшов собі кожен з нас своїм шляхом,
Навчання, робота, рутина,
Аж поки накрила тугим полотном
Страшної війни павутина.
Ураз все змінилось. І кожен із нас
Багато хотів би змінити,
Ми віри не йняли, що прийде той час,
Що будем свій дім боронити.
Ми всі об'єднались, мета в нас одна —
Прогнати з терен своїх ката.
Дорослі й малі настраждались сповна,
Хай ворогу буде відплата!
Надією кожен з нас зараз живе,
Що ця біда скоро минеться,
І той, хто боронить тебе і мене,
Додому живим повернеться.

24.04.2024.

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМИЇ «СУЦВІТТЯ»

**АНДРЕЙЧУК
МАРІЯ АНДРІЇВНА**

Народилася в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює в ВПУ-14 міста Коломиї, де і проживає. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№31).

* * *

Не треба ломитися в двері — душа на ремонті,
Їй варто змінити шпалери на інші, на модні
І вицвілу фарбу та всю зішкребти до живого.
А що скажуть люди?.. Та, зрештою, що їм до того.
До блиску натерти всі вікна і світло впустити,
У темряві явно душа вже втомилася жити.
Від болю, що скиглить в куточку, пощади не знає,
А він все назад, все в минуле її розвертає.
Там спогади, наче отрута, гірчить чай із медом.
Не можна надалі так жити, але якось треба.
Душа на ремонті — розрада її зачинила
І з часом поволі зшиває надірвані крила.

28.01.2024.

* * *

Лелечі гнізда повняться життям.
Снують вітри легкі весняні гами.
Надія все довірливим дітям
Ступає в душу босими ногами.
Пірнають в тишу зношені думки,
Гамуючи тривожний легіт часу.
І шелестять прожиті сторінки,
Якби ж то знати, скільки ще запасу.
Спитати б долю: що там ще, коли?..
А ти напийся сонячної днини.
Вдяглась весна в смарагдові тони
І ревно просить мирної години.

03.03.2024.

* * *

Десь там, за горизонтом, ще пів світу.
По закутках голубляться вітри.
Весна вдихає ніжність первоцвіту
І живить світлом змерзлі кольори.
Смакує тиша глянцевої світанки...
А там, за горизонтом, нас нема.
Тут вкоринився щем в тривожні ранки —
Така безодня, що не видно дна.
Тут все, якось, по-іншому неначе.
Заходить сонце за німу печаль.
Десь там, за горизонтом, світ не бачить,
Що в нашої весни скорботна шаль.

08.03.2024.

* * *

Поезіє, моя душевна втіхо,
Мій світе незбагненних відчуттів!
В зимових снах римуєш тепле літо,
Весною мрієш між осінніх днів.
Моя розрадо! Невтолима спраго!
Відверті фрази кличеш на папір.
Невидимим теплом твоя відвага,
Тримаючи за руку, мовить: «Вір!»
З тобою я смакую стиглу тишу,
Спроваджую тривоги мовчазні.
Поезіє, — живу тобою, дишу!
Твоя присутність завжди при мені.

21.03.2024.

* * *

Вдихнути світла, тиші та життя —
Хай розіллється трепетно по венах,
Й відчуті раптом — хто це? А — це я.
І поруч море лагідно-зелене.
І поруч спокій, гори мовчазні
Ховають сум терпкий десь поміж листом,
А вітер щось нашіптує мені,
Ще й хвацько пританцьовує зі свистом.
У хаосі розплетених думок
Вже віднайду оті, найважливіші.
Назустріч сонцю, впевнено — ще крок,
А там, дивись, нові маршрути піші.

12.04.2024.

* * *

Цей вишневий цвіт, наче наповнений молоком сонця,
Промені світла заглядають у міжкранові вузенькі
віконця.

Ховаються тіні, намочивши ноги у зарошених травах.
Бадьорі ранки розчиняються в гучних пташиних октавах.

Аж до горизонту простягається відполіроване
блакиттю небо.

В такі особливі моменти душа наповнюється
спокоем — дуже треба.

Переливаються квітучі барви у натхненно окрилені мрії,
І стає тепліше їм уже ближче до заходу, коли вечоріє.

Ну і нехай дощі вже десь далеко складають
наперед плани,

Але весна до того часу досить впевнено на ноги стане.

Вишневий цвіт наповниться молоком сонця
аж до розливу,

І надовго залишиться в пам'яті посилення
на цю мить щасливу.

11.04.2024.

* * *

Починаємо розуміти життя десь ближче до вечора,

Прагнемо заховатися від реальності
відчайдушною втечею,

Але всього того, що має бути, ніяк не уникнути,
Доводиться до цієї думки та, все-таки, звикнути.

Ховаємося за ширмою власної безпорадності,
Без апетиту смакуємо щоденні хвилини радості,
Вихор новин накриває нас тривожними зливами,
Якось, наче й забули, як то насправді бути щасливими.

Вдихнути на повні груди напівсонної ранкової
прохолоди,
Приборкати думки, щоб не залежали від примхливої
погоди,
Навчитися бачити світло навіть там, де його немає.
Тримати надію за руку — з нею швидше...світає.

ОБІЙМАЮ ВАС, ДРУЗІ!

Обійняти можна просто добрим словом,
Думкою, що крила має при собі,
Щирою молитвою, що не випадково
Посилає світло втомленій журбі.
Обійняти можна вчинком безкорисним,
Теплим повідомленням, бажаним дзвінком,
Поглядом привітним, спокоєм барвистим...
Навіть, «все минеться» — ось таким рядком.
Обійняти можна, просто необхідно,
Почерез кордони й кілометри днів.
І оті обійми не минуть безслідно —
Запалає радість сотнями вогнів.

21.01.2024.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії, там і почала писати й друкувати свої вірші в часописі «До світла». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№31).

ТИ МРІЄШ...

*Дмитрові Вінтоняку з нагоди
присудження премії імені Леся Гринюка*

* * *

У вимірах життя,
Поміж добром і злом,
Твоєї долі
Пролягла стежина.
Ти цінності усі
Пізнав своїм єством,
Не забуваючи, що ти
Проста людина.

Всю глибину душі
Довіривши словам,
Не носиш
На обличчі гриму
І кожний раз
У тиші, сам на сам,
До слова серцем
Підбираєш риму.

Твої вірші звучать,
Як водоспад,
І в них твоя душа
Відкрита.
І кожний звук у них,
І кожний в слові склад
В надії миру жде
І жде нового літа.

28.03.2024.

Я ЧЕКАЮ ТЕБЕ

Забуваю усе,
Що напевно не слід забувати.
В сновидіннях своїх
Все блукаю чомусь не одна.
А душа знов шепоче про те,
Що так хочеться їй заспівати,
Та з веселих пісень
Не лишилась уже ні одна.
Я звикаю до слів,
Та приспати надії не можу,
Бо у небі ту силу зірок
Я не бачила ще за життя.
І рахую знов дні —
Додаю, віднімаю і множу,
І чекаю тебе,
Бо у снах розбудив почуття.
Завмираю в думках,

Щоб послухати душу і тишу.
Марнувати знов дні
Присягаюсь не буду в жалю.
Лиш на пам'ять тобі
Може вірш свій залишу
І у нім я розкажу про те,
Як люблю.

04.01.2024.

750 ДЕНЬ ВІЙНИ

Не дозволяй нам, Господи,
Звикати до руїн
І ран отих,
Що вивертають душу.
Не дозволяй оглухнути,
Щоб чули ми небесний дзвін,
Коли герої йдуть
У вічну тишу.

Не дозволяй забути
Крики ті й спаси
Невинних тих,
Що гинуть у підвалах.
Благають поглядом
Безмовні голоси:
Не дай безслідно
Зникнути в завалах.

Не дозволяй забути нам
Дитячі сни,
Що були повні сліз
І болю, й крові...
Дай віри, Господи,
Знедоленим усім
І мирного життя
В любові.

14.03.2024.

ТВОЇ РОКИ (Сонет)

Цвіт юності безжально рвуть роки
І бороздять чоло уперто і сильніше,
І ти тепер вже слухаєш частіше
Усі свої розгублені думки.

Життя змінивши різко, не по моді,
Душа спішить у пошуках відради,
Відкривши болі всі свої і вади,
Знов на поталу тіло дасть природі.

А крім душі, то тільки серце сміє
Поміж незгод сховати за собою,
Шукаючи в буремний час спокою,
Коли душа надіється і мріє.

А ти усе, що дасть життя, візьми,
Хоч радість там єднається з слізьми.

17.03.2024.

ВЕСНЯНИЙ ЗАПАХ

(Сонет)

Весняний запах ловлю у повітрі,
Вбираю серцем музику без слів,
Що сяє так, ще кольором снігів,
Уже в новому сонячному світлі.

Мій рідний сад так виглядає кволо,
Дерева всі задумані без листя,
Але й у них живе краплина щастя,
Що все єднає в погляді навколо.

У хаосі життя шукаю тиші
І, як земля, жду сонця і тепла,
Щоб знов душа у радості цвіла,
Їй не потрібні всі багатства інші.

Слова із серця просяться на волю,
А я у них весну вітаю й долю.

18.03.2024.

ЛЮБОВ ОБІЙМАЄ ПІСНЯМИ

(Сонет)

Прокидається теплий світанок,
І зозуля нам будить сни.
Дочекались ми цвіту й весни,
Тішить землю у світлі серпанок.

Б'ється серце у пошуках слів,
Щоб красу описати казкову,
Землю рідну свою загадкову
І надії омріяних снів.

Не стихають пісні у діброві,
Хоч печальні тривожать дні,
Не спалити ніколи в вогні
Силу ту, що живе в любові.

Та любов обіймає піснями
Серце й душу твою до нестями.

01.04.2024.

ЯКЩО НЕ ЛЮБИШ...

(Рондель)

Якщо не любиш, кинь мене... Іди...
Не розмальовуй мою душу в рани.
І хай розлуку змиють океани,
Щоб не лишились в пам'яті сліди.

Я вже не плачу. Сліз моїх не жди.
То жарт лихий потішився над нами.
Якщо не любиш, кинь мене... Іди...
Не розмальовуй мою душу в рани.

Всі почуття помірно не студи.
Кохання не заковують в кайдани.
Не розставляй на кожний крок капкани.
Глухі закохані, не чують дзвін біди.
Якщо не любиш, кинь мене... Іди...

02.04.2024.

І ЗНОВ ВЕСНА...

(Рондель)

І знов весна вдихає в душу силу,
Красу свою влітає у слова.
Її квітучу і таку мінливу
Чекаєм всі, коли би не прийшла.

Заграло сонце в тінях небосхилу,
В садах звучить мелодія нова.
І знов весна вдихає в душу силу,
Красу свою влітає у слова.

Її гармонію таку дзвінку й бурхливу
В піснях вітає тиша лісова,
А серце вже нашіптє слова:
Радієш ти і ждеш її щасливу...
І знов весна вдихає в душу силу.

05.03.2024.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия. Спеціальність: кас-телянка дитячого садка, кравчиня. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№31).

ЩАСТЯ

Найбільше щастя — це життя в любові,
Коли панує мир, а не війна,
Як всі найдорожчі є здорові,
Є в серці радість і страху нема.
А щастя є в простих речах:
Любові, радості, натхненні,
В дружній сім'ї і діточках,
Де клопоти приємні повсякденні.
Щастя усі ми хочемо мати —
Найбільше це бажання у житті,
Його за гроші не придбати,
Бо щастя — це стан нашої душі.
Щастя не збудуєш на обмані,
Треба довіра й віддана любов,
У ранньому і пізньому коханні
На щирих почуттях і без оков.
Багаті на благословення є щасливі,
Бо мають схвалення Творця,
Вони схиляють голову в молитві
Й є вірними до самого кінця!

11.04.2024.

ВЕСНЯНИЙ РАНОК

Який чудовий ранок весняний,
Усе уже цвіте й милує наші очі,
В повітрі всюди аромат п'янкий,
Прокинулась душа і жити хоче.
Тут сонце із промінням золотим,
І небо синє манить ввись до себе,
І деколи в думках ти вже летиш
Понад землею високо до тебе.
Уже весна... Все оживає і радіє,
І кожен має свої заповітні мрії.
Пташина в небеса летить, співає,
А нас любов, віра й надія окриляє!

18.04.2020.

ВЕСНА — МАЛЕНЬКЕ СЛОВО

Весна — таке маленьке ніжне слово,
А скільки в нім любові, світла і тепла!
Тут нове життя вирувати готово,
Зі сну пробуджується вся земля.
Весна — основа нового життя:
Тут все росте, цвіте й радіє,
В душі є щирі, ніжні почуття,
Віра й надія завжди серце гріє.
Весна — пора відродження й кохання,
Тут добре, тепло й затишно усім,
П'янки тут аромати тішать зрання,
Й лине чудовий солов'їний спів!

05.03.2024.

ПІД ШУМ ДОЩУ...

Під шум дощу люблю писати вірші,
Хотілося б спокою у душі,
Витає мила Муза біля мене,
Натхнення є в хвилини ці.
Хотілося б, щоб завжди було літо,
Яскраве сонечко вгорі,
Хотілося б, щоб було море квітів,
Аж доки бачать очі вдалині.
Хотілося б, щоб мирно було всюди,
У спокої спала наша земля,
Хотілося б, щоб теплий дощик
Щоранку поливав поля.
Хотілося б, щоб тішили врожаї,
Які дарує щедро нам земля,
Хотілося б, щоб в кожному домі
Було достатньо щастя і добра.
Хотілося б, щоб жили всі в любові,
Не піддавалися ні горю, ні біді,
Хотілося б, щоб були в мирі з Богом
Й заносили молитви вдячності свої.

04.08.2019.

ВЕСНЯНЕ СОНЕЧКО

Весняне сонечко! Привіт!
Ти зігріваєш цілий світ,
Вже розцвітає диво цвіт,
І ніжиться в травиці Рудя кіт.

Радіють завжди всі весні,
Стає так тепло на душі,
Вже зеленіють трави, спориші
І перші ніжні квіти у росі.
В пташок веселі вже пісні,
Щебечуть радісно весні,
Й мелодії весняні чарівні
Натхнення додають мені!

08. 03. 2024.

ЗОЛОТА ГОДИНА

Останні промінчики біжать по тротуару,
Вже день добігає до свого кінця,
Чекає їх сонечко, сховавшись за хмару...
Яка ж золота остання година оця!
Вже все темнотою накриває нічка,
Не світить ні місяць, ні одна зоря,
Не чути гомону, навкруги уже тиша...
Пора відпочинку до нового дня!

11.02.2024.

ПРИЙШЛА ЗИМА ДО ОСЕНІ

Прийшла зима до осені у гості,
Відразу внесла свої корективи,
Призупинилася на мить на мості,
Скувала річки, щоб не пили.

Холодним подихом подула
Й листочки останні обтрусил.
Про те, що в гостях, позабула
І снігом все довкруг накрила.
Осінь вже зібралася в дорогу,
Дарує останні пейзажі на згадку,
Вже взяла з фарбами валізу,
Стоїть на пероні, чекає посадку!

30.11.2023.

КОЛОМИЙКА

Як іду я у Карпати
Пляями й стежками,
Стрічають мене потічки
Своїми піснями.

На зеленій полонинці —
Там пасуться вівці,
І старенький сивий гуцул
Грає на сопілці.

Ой краю мій, рідний краю,
Мій гуцульський краю,
Нема кращого за тебе —
Я це добре знаю.

Бо тут люди добрі, щедрі,
Й вдача в них весела,
Як заграють на трембітах,
Чути в горах й селах!

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№31).

* * *

Кує вже зозуля, зраділи гаї,
О! Скільки, зозулько, ще жити мені?
Накуй, люба пташко, на довгі літа,
Бо є у майбутнього мого мета.
Зробила я мало на світі добра
І майже не чула пісень солов'я,
Бо завжди мені він сумної співав,
І весни мої цілий час обминав.
Не зчулась, як осінь до мене прийшла,
А де восени віднайти солов'я?
Якщо він весною дарує лиш спів,
Тут трошки побув і у вир відлетів.
То ж прошу, зозулько, накуй ще роки,
Щоб я пораділа, як інші жінки.
Писати планую багато для всіх,
Для рідних, для друзів й колег дорогих.
Люблю цю роботу — писати комусь,
Тому і щодня я за вірші берусь.

То ж прошу, зозулько, тебе нині я,
Щоби пораділа душа ще моя.
Подякую щиро й відпущу у світ,
З тобою думками полину в політ.

* * *

Вийшла у сад... Там сонечко встає...
Співає пташка, день новий вітає,
Життя вже рознарядки роздає
Й мою весну нову розпочинає.
Закралася в волосся сивина,
А на душі якось тривожно стало,
Весна чергова відлік почала,
Здається, що прожито дуже мало.
Та скільки було різних сторінок
І горя там є вписано багато,
Бувало, що злітала до зірок,
А більше приходилося страждати.
Писала доля в книзі тій про все,
Бували ілюстрації життєві,
Нераз і жменьку щастя принесе,
Але, на жаль, і забере миттєво.
Та все ж таки цікаві сторінки
Писала в книзі непростенька доля,
І йшлося там про житні колоски,
І про волошки у пшеничнім полі.
Було про весни сонячні в садах,
А було про дощі і заметілі,
Про смуток, що траплявся на шляхах,
Про втрату найдорожчої людини.

Проте я вдячна доленьці повік
За зміст цієї непростої книги,
Можливо, ще пройде не один рік,
Піде в ній мова про тепло й відлигу.
А може доля ще напише й про весну,
Про літню спеку і щасливі миті,
Про соловейка пісню голосну,
Та головне, щоб трохи ще прожити.
Я все прийму від Господа у дар,
Не буду щось від Нього вимагати,
Як заслужила, навіть, і удар,
Я згідна зі всім, що Він буде давати.

* * *

А ми Христа і далі розпинаєм,
Не відчуваємо Його нестерпний біль,
Багато фальшу ще у собі маєм
І сиплемо на рани Його сіль.
Не всі ми зрозуміли, що Він вартий,
І що Ісус життя за нас віддав,
Міняєм віру, хочем щось у бартер,
Багато хто на серце маску вбрав.
Ми хвалимося тим, що любим Бога,
Ідемо в Церкву і здається нам,
Що вибрали вже правильну дорогу,
Але у душах наших ураган.
Бо намагаємось так ближніх очорнити
І словом ранити, як лезом від ножа,
Себе мудрішим в чомусь проявити,
Тоді між Богом постає межа.

І ми в той час від Нього відступаєм,
На хибний шлях звертаємо умить,
Роль християн уміло дуже граєм,
А полум'я ненависті горить.
Ми робим інших винними в усьому,
Слова негідні кидаємо в них
І зраджуємо Господу святому,
Не бачимо, що робимо свій гріх.
Якщо не змінимось, добра у нас не буде,
Між язиками йде страшна війна,
Боримось із собою трохи, люди,
Тоді і вступиться з країни сатана.

* * *

А весна працює без упину
І немає в неї вихідних,
Кличе нас щоранку на гостину,
Геть усіх, не тільки молодих.
Одягла фату білу на себе
І така щаслива у цю мить,
Привіталась з сонечком у небі,
Від кохання серденько тремтить.
В неї скільки ніжності багато,
Ну, і безліч щирих почуттів,
Кожний намагається сказати
Комплімент їй із найкращих слів.
Весно люба! Ти така чарівна,
Сієш квіти по землі святій,
І нема тобі в природі рівних,
Як тобі вдається так цвісти?

Ти завжди весела і привітна,
Маєш повно ласки й доброти,
Як багато носиш в собі світла,
Наречена є для Квітня Ти.
А душа у тебе барвінкова,
Оченята милі й голубі,
Настрій піднімаєш нам святковий,
Тож за це ми дякуєм тобі!

04.04.2024.

* * *

Мов наречена у фату біленьку,
Навколо одягнулася весна,
Забилося від неї вмить серденько,
Зачарувала всіх її краса.
Заполонила квітами медунки,
П'янить черемхи гострий аромат,
А ось кульбабка рада поцілунку,
Бо Джмелик прилетів до неї в сад.
Вербичка довгі коси розпустила,
Вслухається у радісні пісні,
Бо їх пташки їй нині присвятили,
Усюди видно прояви весни.
І так приємно на душі від цього,
Цвіт яблуньки чекає на бджілок,
Та ця краса, звичайно, лиш від Бога,
Та й ми усі без Нього ні на крок.

* * *

Не спалося цієї ночі людям,
Душа в тривозі... Страх опанував,
І кожний думав, а що далі буде?
Собі в куточку Господа благав.
Просив у Бога за сім'ю й за себе,
Щоб лихо від усіх нас відвертав,
А у цей час у місячному небі
Шахед ворожий над будинками літав.
Хотів так ворог вдарити без цілі,
Куди небудь, йому ж бо все одно,
І байдуже, що серце затремтіло
В тих, хто почув сирену за вікном.
Той лютий ворог не щадить нікого,
Звідки такої люті він набрав?
Не думає, що вже давно дорогу
Йому у пекло сатана проклав.
Чекають з нетерпінням там на нього,
Овації даруючи щодня,
Невже він має вигоду від цього?
Навіщо та чужа йому земля?
Надіється, що вічно буде жити,
Що Бог страшні гріхи його простить,
А що залишить після себе дітям,
Якщо їх вже ненавидить весь світ?

22.03.2024.

* * *

А він востаннє вирушив із хати,
Востаннє маму свою обійняв,
— Не плачте, мамо! Треба захищати
Свою Україну! Я їй клятву дав.
І що бідненькій матері робити?
Дала йому в кишеньку образок,
Хоче синок війну цю зупинити,
Адже до неї залишився крок.
Серденько в мами навпіл розривалось,
Але на мир надіялась вона,
На перемогу скору сподівалась,
Не думала, що все то сатана.
Синочок її мужній, як годиться,
Він справжнім чоловіком в неї ріс,
Нічого і нікого не боїться,
Розумний, чесний і не атеїст.
Та супротивник безсердечним вдався,
Ніколи Бога у житті не знав,
Експерименту чиємось піддався,
Тому у світ незнаний заблукав.
А його мати, у закинутій глибинці,
Не поцікавилась, куди синок іде,
Їй все одно, нема душі у жінці,
Вона за сина грошей дуже жде.
І так дві мами виряджали сина,
Обидві разом втратили вже їх,
Лиш нашого зустрінуть на колінах,
А той лежить собі серед чужих.

Посеред поля і без домовини,
І, звісно, без могили й без хреста,
Шкода його, бо він також дитина,
Лиш мама в нього, просто, не така.
Чому так сталось, я не розумію?
Чом не отямиться, нарешті, сатана?
Чому він ворожнечу в нас посіяв?
Та який сенс дає йому війна?

* * *

О! Боже! Виший долю Україні,
Міцними, щоб не рвалися, нитками,
Орнаментами сонця і калини,
Щоб хрестики у долі оживали.
Виший над нею уже мирне небо,
Пшеницю й жито на землі плодючій,
Ми цього нині просимо у Тебе,
Заший їй рани всі її болючі.
Ми, діти України, зберігаєм
Традиції й скарби свого народу,
Гірко дивитись, як вона страждає,
Така красива й молода на вроду.

16.05.2024.

* * *

Дочекалися ми уже літа,
У пшениці волошки цвітуть,
Так хотілося б людям радіти,
Та, на жаль, вороги не дають.
Нам вклоняються білі ромашки,
Косять трави уже косарі,
Але так на душі чомусь важко,
Дмуть із півночі буйні вітри.
Вгомонитись не може «вітрище»,
Скільки того життя на землі?
Тільки кулями свище і свище,
Їм здається, вони королі.
Що все можуть, бо сили багато,
Убивають малих діточок,
Гірко плаче згорьована мати,
Не стає їй повітря ковток.
Боже добрий, Ти є всемогутній,
Поможи нам у цій боротьбі,
У серця скам'янілі постукай
І позбав нас нарешті журби.
Щоб ми тішились сонцем й дощами,
Колосками у стиглих житах,
Щоб сини повернулись до мами,
А ми славили літо в піснях.

01.06.2024.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року мешканець села Ковалівка. Художник і поет. Член Міжнародної Асоціації художників України та Спільки художників «КОЛО – МИ – Я». Лауреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14-№31).

* * *

Ти звернувся до неба
І просив каяття,
Просив ти у неба
Земного буття.
Став на коліна,
А зір до небес.
Ісус не помер,
Ісус наш воскрес!
Цінуй і люби
Ісуса терпіння,
Страждав Він за нас,
За всі покоління.
Істина життя
Є дуже проста:
Щиро любити
Ісуса Христа.

* * *

Життя, немов бурхлива ріка,
Омиває всі мої дороги.
Стою на стежці я свого життя,
Згадую щасливі дні, тривоги.
Минають швидкоплинні дні,
За течією йде усе у нас
І, як би там не було у житті,
Не повернеш вже минулий час.
Уже зима дороги побілила,
Прийшла вона і в мій вишневий сад:
На серці — радість і тривога,
Бо життя — то найдорожчий скарб.
Пам'ятаєм пройдені літа,
Серденько часом так защемить,
Та ми так часто згадуєм удвох
Нашого життя щасливу мить.

* * *

Квітують квіти у твоїм садку,
Цей спогад блискавицею минає,
А я стою — на скронях сивина,
І спогад цей ранковий воскресає.
Без тебе крокував я по життю,
Мене ти у душі завжди чекала.
Ті очі діамантами цвіли,
Коли за руку ти мене тримала.

Уже мого чола торкнулась осінь,
Всі квіти розцвіли пелюстками любові,
А я тебе кохатиму завжди —
Наяву і в мріях кольорових.

* * *

В цих ранкових туманах
Знов грають мелодії тиші,
Торкаються ніжно ті звуки
Тривожно моєї душі.
В ранковому запаху кави
Лунають барви мелодій,
Росами вбралися трави,
Притихли під звуки рапсодій.
Ранок почав свою пісню,
Торкнувся до променів сонця,
Веселкою промені гралась,
Усівшись на краю віконця.
Душу хвилює цей ранок,
І ніжно лунає мелодія вальсу.
Спогади враз оживають,
Коли запросила мене ти до танцю.

* * *

Таке життя,
вирує час,
мов лихі грози.
Сьогодні тепло,
ну а завтра —
метіль, морози.
Скільки тривог
за це життя:
важкі дороги,
та вже не ті літа мої,
підводять ноги.
Життя, немовби
горизонт,
кінця не має.
Кліпнув оком,
горизонт
кудись зникає.
Зникає тьма,
зникають зорі,
сходить сонце,
бо новий день
вже загляда
в моє віконце.
Я вже спішу,
бо плине час,
мов блискавиця.
Часом здається,
що все оце
мені лиш сниться.

* * *

Душа, немовби оніміла,
Ностальгія настає.
За днями почуттів солодких
Серце радіє ще моє.
Зажурливо шукаю втіху,
Буденність поруч, а любов
Блукає десь по лабіринтах
Серед лісів, серед дібров.
А я без тебе завмираю,
Застигає в жилах кров...
Замучила ота буденність,
Вмирає в серденьку любов.
Не хочу без любові жити,
Без неї гірше німоти.
Кохання знову розквітає,
Коли зі мною поруч ти.

* * *

Я п'ю свою чашу
І вип'ю до дна.
А що у тій чаші?
Лиш Бог один зна.
Я п'ю свою чашу,
Чашу життя,
В ній — радість і щастя,
Часом — каяття.
Я п'ю свою чашу

І в будні, і в свята,
Та вірю, що сонця
Ще буде багато.
Я п'ю свою чашу
І вип'ю до дна.
Сподіваюсь на чудо,
Чи може дарма?
Я вип'ю всю чашу
І дякую Богу,
Бо Він подарує
Нам всім ПЕРЕМОГУ!

* * *

Блукаю я по лабіринтах,
Не можу вихід там знайти,
Бо хочу зі щирим коханням
Знову до тебе прийти.
Щоб не падали сльози даремно
І кохання, як мак, розцвіло,
Поможи позабути незгоди,
Щоб було, як колись в нас було.

* * *

Ми шастя своє гаптуєм
І долю на Божій землі,
А хрест, присуджений Богом,
Дається, як ласка, тобі і мені.
І хрест цей несемо ми з честю
В ділах і молитвах своїх.
Просимо в Господа Бога
Простити за нинішній гріх.

* * *

Життя — це магія любові,
Разом із щастям творить чудеса.
Ці дні, даровані тобою,
Возносять нас обох під небеса.
Нам Всевишній простелив дорогу
І миті чисті, чарівні.
Дякую я щиро Богу,
Що він подарував тебе мені.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає та працює директоркою сільського Будинку культури. Лауреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№31).

ТАКА, ЯК Є...

Така, як є, вже осінню зігрита,
Та ще в дитинство повертають сни,
Так скоро юність пролетіла в літо
З чудової квітучої весни.
Така, як є, такою й залишилась,
В душі плекаю вогник доброти,
Селянкою простою народилась
І відчуваю подих теплоти.
Така, як є, живу в обіймах краю,
Де коломийка дзвінко виграє,
Де писанка Великий День звіщає
Й колядка тішить серденько моє.
Така, як є, такою вже і бути,
І дякую я Богу кожен день
За плин років тих різнокольорових
Й за віання ясних творчих натхнень.

Така, як є, вже іншою не стану,
Життя я пізнавала в простоті,
І, куди б доля моя не звертала,
Я зàвжди посміхалась в доброті.
Така, як є, нічого не змінити,
За кроком крок ступати по життю,
Себе в онуках й дітях пізнавати
І дарувати їм любов свою.
Така, як є, такою мені й жити,
Й з дороги не звертати ні на мить,
У Господа здоров'я лиш просити —
Хай ПЕРЕМОГОЮ благословить.

27.02.2024.

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Так ніхто не кохав мабуть в світі,
Те кохання життя солодїть.
Твої щирі і сяючі очі
Чарували мене кожну мить.
Була рання весна. Ти грав танці.
В ансамблі лунали пісні.
Ти в дарунок співав мені «Канни»,
Я назустріч всміхалась тобі.
Твій божественний голос в тенорі
Мелодійно звучав без кінця.
Я від щастя, мов сонце, світилась,
До безтями казково цвіла.
І котилось відлуння в тій залі,

Я безмежно щаслива була.
Ти з любов'ю дививсь мені в очі
І наспівував ніжні слова.
Ті акорди звучної гітари
Полонили сердєнько моє'.
Ти признався мені у коханні
Й я повірила в слово твоє'.
Так ніхто не кохав, чи здавалось,
Та гармонія двох почуттів,
Об'єднала гарячі сердєнька
І судилася доля двоїм.
І щасливо пліч-о-пліч з тобою
На весільний рушник стали вдвох.
Пізня осінь нам двом дарувала
Той щасливий весільний танок.

19.02.2024.

ОЧИМА ТИ СКАЗАВ МЕНІ «ЛЮБЛЮ»

Очима ти сказав мені «Люблю!»,
І я тобі очима відповіла,
Ти зрозумів, що я тебе люблю,
Така ще мовчазна, така несміла.
Очима ти сказав мені «Люблю!»,
І ту любов я в одну мить відчула,
І погляд отих щирих оченят
Враз до сердєнька пригорнула.
Так, я повірила твоїм очам,
Любов твою обіймами зустріла,

Судився долі золотий вінець —
Щира любов твоя мене зіграла.
Я щастя бачила в твоїх очах,
Із уст котилися слова любові,
Мов неповторний дотик до душі —
Любов та відчувалась в кожному слові.
І ти мене таки переконав —
В очах твоїх «Люблю» я прочитала...
І на весільний вишитий рушник
З тобою, сèрденько, я поруч стала.

04.02.2024.

ВЕСНА ПІДНИМЕ КЕЛИХИ ТЮЛЬПАНІВ

(Ліна Костенко)

* * *

Весна нас пригорнула у обійми,
Леліє шепотом казкову мить...
Та жах війни складає страшні фільми —
О, як душа і сèрденько болить!
Та вірю, веснонька нас всіх зігріє,
Проливним дощиком згасить вогонь...
Прости гріхи нам, Боже, Ти зумієш,
Благослови Україноньку з своїх долонь!
Я вірю, Господи, що Твоя милість
Зійде у Славі на наш грішний люд.
Я вірю, Боже, ПЕРЕМОГА близько
Вже залунає із усіх усюд.
Вигляне сонце із густих туманів,
Так мило заворожить вишні цвіт,

Весна підніме келихи тюльпанів,
І спів пташиний заповнить світ.
Усе живе зрадіє світлій днині,
В душі погасне всіх тривог іскра,
Засяють щастям очі материні,
Сповнені ласки Божої й тепла.
Повернуться синочки наші милі
До рідного порогу, до воріт.
Вони ж так берегли нам небо синє —
Хай це почує всенький світ!
Повіє вітерець десь на світанні,
Розвіє й по могилах добру вість...
Весна підніме келихи тюльпанів
Герою кожному у шану й честь.

03.03.2024.

РІКИ НЕЗМІННО ТЕЧУТЬ ДОДОМУ

Весела хатина, щаслива родина,
Квітує подвір'я, в садочку калина,
Малесенькі дітки серця зігравають,
Милішого в світі, мабуть, що немає.
В хатині тій гамір і радість, і сміх —
Як же швидко, миттєво той час перебіг!
Розпорядниця-доля читає наказ
І дорогу життя розмальовує враз.
Розлетілися діти, мов ті пташенята,
Сумною лишилась доглянута хата,
В ній мати старенька віку доживає,

В віконце тихенько усе поглядає.
Чекає щоразу, чекає щоднини,
Своїх ластів'ят, своїх діточок милих,
Бо знає рідненька просту аксіому,
Що ріки незмінно течуть всі додому.

22.03.2024.

СОЛЯНІ ДЖЕРЕЛА

Пребагатий славетний наш краю,
Життєдайна цілюща земля!
У зеленім квітковім розмаю
Гріє надрами велич твоя.
В своїм лоні, землице кохана,
Для нащадків ти дар берегла,
Невід'ємні соляні джерела
Крізь віки нам під серцем неслà.
В ті далекі сумні сорокові,
В ті голодні буремні рокі,
Ти у поміч нужденним всім стала —
Сіль варили і йшли на торги.
За Дністер аж пішком всі ходили,
У бесагах надію неслі,
Щоб на хліб, на зерно поміняти,
Щоб життя для сім'ї вберегти.
Нам в пригоді й сьогодні джерела,
Споконвічні дивà соляні.
Для закруток й на різні потреби
Цей цілющий дарунок землі.

Незрівнянний Карпатський наш краю,
Доленосна колиско всіх літ!
Твою древню історію славну
Хай почує, хай знає весь світ!

02.04.2024.

А МЕНІ ВЕСНА ШЕПТАЛА

А мені весна шептала,
Ясним сонечком моргала,
Вповідала дивні сни —
Я ж спитала у весни:
«Скажи, веснонько ласкава,
Чом лиха година стала?!
Навпіл серденько ся крає,
Війна життя забирає.
Вповиває чорним болем,
Наші хлопці лежать полем,
Важко ранені, побиті,
Слізьми й кровію обмиті.
Скільки буде так тривати?
Якби ж тобі, весно, знати,
Коли все це закінчиться,
Й Правда Божа проясниться».
Ну а веснонька мовчала,
Рясним цвітом запевняла,
Що так довго бути не може —
Україна переможе!!!

15.04.2024.

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: радіотелефоністка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№31).

НАША МОВА

Наша мова солов'їна — найгарніша в світі,
Розмовляють по-українськи дорослі і діти.
Наша мова — українська, кращої не знаю,
Навіть пташка по-українськи нею тут співає.
Наша мова — чисте небо і море прозоре,
Наша мова — жовте поле, яке трактор оре.
Наша мова — наші діти, рідна Україна,
Нею буду розмовляти, доки не загину.
Нею буду розмовляти та її любити,
Бо без мови, без моєї, ніяк не прожити.
Моє серце, душа моя — моя рідна мова,
Моє сонце, мої зорі й зелена діброва.
Моя мова — вишиванка, голуба там нитка,
Така чиста та прозора, як небо блакитне.
Жовта нитка там лягає — то наше колосся,
Заплела Марічка вранці у довге волосся.
Є червона там і чорна — то кров і страждання,
Я вкладу нитку рожеву, хай живе кохання.
Моя мова — добре слово. Слава Україні!
Розмовляйте лиш своєю, хай здійсняться мрії!

15.04.2024.

* * *

А скільки болю в цих словах,
Та все одно буду писати...
Не промовчу, не можу так,
Бо в полі гинуть десь солдати...
Не промовчу, бо так болить,
Слова кладуться на папері...
А чи живемо в пеклі ми,
А чи живемо у афері?
На волю рветься крик душі,
Він розриває серце й душу.
Хтось скаже: «Мовчи, не пиши!»,
Я не змовчу, писати мушу.
А чи панує правда тут,
А чи жевріє ще надія?
Чи вірить хтось, що не здадуть,
Що ще здійсняться наші мрії?
Чи ще жива наша любов,
Чи зможемо ми відстояти?
Допоки линуть ці думки,
Вбивають сотнями солдатів...
Допоки линуть ці думки,
Країна заживо згорає,
І гинуть діти-малюки,
Нехай катів Бог покарає...
Допоки линуть ці думки,
Усе тече, тече з водою,
І ми невласні на землі,
Поговорю сама...з собою...

12.04.2024.

* * *

Хтось каже, від воїна пахне війною,
Не пахне війною, а пахне життям,
Не пахне війною, а пахне водою,
Яку він по каплі несе усім нам.
Не пахне війною, а пахне їдою,
Яку ми ковтаєм, допоки живий,
Допоки він бореться з ворогом в полі,
Спимо у теплі і живемо на волі...
Подякуєм другу, знайомому, брату,
Подякуєм тим, хто боронить всіх нас.
Хто тягне на собі війну цю прокляту,
Життя віддає, віддає без образ...
Подякуєм милим усміхненим хлопцям,
Які ще й жартують в окопах, не сплять...
Віддаймо уклін усім тим, хто загинув
За нашу свободу, а їх там не п'ять...
А їх тисячі відлетіло на небо,
Залишивши все, все, що було у них,
А їх тисячі...лише чорні могили,
Біль, розпач, страждання і крик...

02.04.2024.

* * *

Садок вишневий коло хати,
Та вишні цвітом не цвітуть,
Тут виє вовком сива мати,
Хрущів немає більше тут.
Плугатарі з плугами в полі,
Та не плуги вони ведуть,

Поранені, двохсоті, хворі,
Хрести тяжкі вони несуть.
І не співають тут дівчата,
Тут гуркіт, крик, ракетний свист,
Вечеря вже не біля хати,
В підвалі — кожен уже звик.
Хотіла б мати научати
Маленьких діточок своїх,
Та багатьох уже немає —
Забрав життя їх більшовик.
Поклала мати біля хати
Вечерю, з нею і свічки,
Бо полетіли янголята,
У небо, там, де зірочки...
Заснула мати на хвилинку,
Солодкий сон наснився їй,
Десь щебетав там соловейко,
Й летів бджолячий чорний рій...
Затихло все, проснулась мати,
Немає хати й діточок...
По селу бігають солдати,
Як пережити страшний шок?

05.03.2024.

* * *

Прощай зима, депресія, війна,
Я хочу жити, просто мирно жити.
Хай піде з України сатана
І з нею підуть всі прокляті біди...
Прощай зима, депресія, війна,

Вже натерпілись ми біди і страху.
Розкрию крила, полечу у небеса,
Не дам війні я більше вже розмаху...
Прощай зима, депресія, війна,
Розтанув сніг кривавий, дощем змило.
Усе можливо, мрія бо ж одна,
Давайте весну стрінемо красиво!
Прощай зима, депресія, війна,
Прощайте сльози, біль, розлуки й муки.
Може досить у світі вже зла?
Я підіймаю у небо руки...

01.03.2024.

* * *

Світить сонце, та не гріє, прекрасна погода,
В Україні кат панує, та не несе незгоди...
Світить сонце, та не гріє, обпікає рани,
Так пече, так випікає, боліти не стане...
В Україні кат панує, трощить та вбиває,
Таке з нами витворяє, що сам і не знає...
А чи я не розуміла, чи знать не хотіла,
Що таке колись можливо, голова зболіла...
А чи я не розуміла, чи байдужа була,
А чи очі я закрила й нічого не чула?
Чи таке можливо, люди, що настало нині,
Нас вбивають, нас катують, лежимо в могилі...
Чи таке можливо в світі, як таке можливо,
Чи кінець це, чи початок, чи все це правдиво?
Не збагну, не зрозумію, мало клітин маю,
А чи всі вже подуріли, я сама не знаю...

13.03.2024.

* * *

Така, як є, нікому не змінити,
Нікому не здолати вже мене,
І хоч життя не раз ще буде бити,
Та знаю, що погане теж мине...
Така, як є, чи добра, чи погана,
Хтось мене любить, а хтось зовсім ні,
Іду сама своїми берегами,
Тож не зашкоджуйте мені.
Пливу рікою, де бурхлива хвиля
То накриває, то мене несе,
І Богу дякую, бо я щаслива,
Що для життя потрібно, маю все.
Я дякую всім тим, хто є зі мною,
Хто подасть руку, як мене болить,
Хто вірить в мене й довіряє,
А разом нас нікому не зломить...
Така, як є, проста, щаслива
І не чекаю манни я з небес.
Люблю усіх, хто зараз поруч,
Хто помагає нести хрест...
Така, як є, я зовсім не фальшива,
Та не судити вже про це мені,
І не чекаю зовсім дива,
Одне прошу, щоб був кінець війни!
Така, як є, нікому не змінити,
Нікому не здолати вже мене,
І хоч життя не раз ще буде бити,
Та знаю, що погане теж мине...

27.02.2024.

* * *

Ціную тих, хто був зі мною поруч,
Хто відкривав мені нові світи.
Якщо читаєш ці рядки ти зараз,
То будемо з тобою далі йти.
Відкриються незвідані дороги,
В яких і смуток буде, і печаль.
Таке життя, що в спину б'ють тривоги,
Таке життя, воно так є, нажаль.
Життя триває, чуєш, треба жити,
Пройти усе на цім тупім шляху
І, коли в спину будуть сильно бити,
Прожити ту годину нележку.
І чорна полоса мине так швидко,
За нею прийде біла полоса.
Я знаю, так усе і буде,
Бо хочуть цього сині небеса...
Я вірю й знаю, Бог дасть сили,
Бо ми просили й просимо завжди.
Таких немає, щоби нас скорили,
Нескорені ми, чуєш, навіки!
В одній ріці, тримаючись за руки,
Пливемо разом й разом будем йти.
Коли ми разом, то нема розлуки,
Не роз'єднати одне ціле навіки.
Ціную тих, хто був зі мною поруч,
Хто відкривав мені нові світи.
Якщо читаєш ці рядки ти зараз,
То будемо з тобою далі йти.

ОДОСІЙ ЛЮДМИЛА ВАСИЛІВНА

Народилася 05.09.1973 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка сусіднього села Королівка. Підприємниця. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29-№31).

ЖИТТЯ ДИКТУЄ...

Ідіть спокійно серед хаосу і шуму,
Благословення сходить в тишині,
Лиш наодинці без людського тлуму
Себе почувеш сповна в глибині.
Радійте своїм успіхам і мріям,
Вкладайте душу у звичайні дні,
Бо пожинаєм тільки те, що сієм,
І просто будьмо часом мовчазні.
Себе любіть і цінність свою майте,
Опорою для інших станьте ви,
Чеснот своїх у собі не ламайте,
Щоб цілісно іти вам до мети.
У мирі з Богом завжди ви живіть
І силу духу в собі розвивайте,
Всім ворогам за злобу ви простіть
І милостиню іноді давайте.

Є правди дві, у кожного своя,
Своєму серцю можна довіряти,
Бо нескінченне наше є життя —
Любіть, живіть, щоб в мирі процвітати!

23.03.2023.

* * *

Одне є правило життя:
Лікуйте душу ви красою,
З душі метіть усе сміття
І залишайтеся собою.
Одна задача на землі:
Щасливі будьте і в любові,
Сад оживає навесні,
Добра бажайте в тихім слові.
Перший абзац — це вступ буття,
Ми біжимо, не лічим час,
Нема до близьких співчуття,
І все складаєм про запас.
А головна частина твоя:
Це віра в краще майбуття,
Де книга «Істини» — це зброя
У людські кращі здобуття.
Де висновок: нам жити вічність,
Не лицемірство — істина.
Нам вищі зчитують — дволикість:
Це гріх, падіння, тріщина...

13.03.2024.

* * *

До Тебе, Господи, я простягаю руки,
Перед Тобою стану коліньми,
За що перебуваєм такі муки
І біди тяжкі ходять між людьми.
Я голову схиляю у ніг Господніх
І серце прикладу до Його рук,
Прости, прости нас, Господи, безбожних,
Що до кінця не відчуваєм Твоїх мук.
Ти Ангелів на землю посилаєш,
Хто вірує і просить каяття,
Отця Свого небесного благаєш
За нас, людей, за вічність, за життя.
І хрест подав у руки люду Свого,
Молитися, прощати научав,
Ти кров святу пролив за вічність того,
Хто лицемірив і Тебе продав.
Чому, скажи, лиш у хвилини болю
Ми просимо прощення у Хреста,
Шукаємо джерел води святої,
Навколішках благаєм за життя.
До Тебе, Господи, я простягаю руки
І серцем прикладусь до Твоїх ніг,
За те, що відвертав від мене муки
І за життя, що Ти його вберіг.

СВОЄ ШАНУЙМО...

Собою бути — не сором відчувати,
Своє прожити, а не чуже шукати,
Відкрийте вікна у своє гніздо,
Хай буде Вам і злагода, й добро.
Промінням сонця зігрівайте душі
І сійте квіти при своїй межі,
І любов даруйте рідним і гостям,
Своїм живіть, а не чужим життям.
Нехай у дім злітаються лелеки
З чужих країв й доріг далеких,
Де пахне хліб, цвіте калина,
Де повний дім — уся родина.
Своє шануйте, мову і звичаї,
Смереки наші і поля безкраї,
Де в храмі молимося молитву
За рідний край і кров пролиту...

17.03.2023.

* * *

Хто я? — У Всесвіту питаю...
Я — жінка, мати, хранителька сім'ї,
Чужих ролей ніколи я не граю,
І в темряві я йду по битім склі.
Я — воїн-жінка, і битви не боюся:
Життя завдало немало тяжких ран,
Зате я знаю, що сонцем я проб'юся —

У долі теж на мене є свій план.
Сама себе зростивши з пелюстка,
До сонця піднімалася з весною,
Я бистра, тиха, буйна, як ріка,
І за собою стану, мов горою.
Хто я? — У Всесвіту питаю...
Я — учень, вчитель, з уроками своїми,
І сльози болю я іноді ковтаю,
Та я не йду дорогами чужими.

09.03.2024.

* * *

Як Божий храм, сотворена Земля,
Дав Бог життя і людству існувати,
Дав води нам, густі ліси, поля,
Вдихнув нам Дух, щоб тут хазяйнувати.
Продовжив рід на вічне тут буття
От батька — сину, матері — до доньки,
Щоб будували своє майбуття,
І Заповіді дав нам у долоньки.
Та люд забув про Божих настанов,
Гордині знак все більше полонив,
І збулось все, написане з основ,
І звук небесний врешті засурмив.
Війна іде, проклятая війна,
Де світ повинен стільки ще збагнути.
Висока, люди, платиться ціна,
Щоби Любов на Землю повернути....

01.11.2023.

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, МОЯ УКРАЇНО!

Ну що така вже наша доля —
Боротися незламно за своє,
Ми сильні духом і козацька воля,
Що нас не зломить, але не уб'є.
Холодна кров тече у наших жилах,
Гаряче серце б'ється за життя,
За Україну, за дітей, на крилах
Солдат щитом стає за майбуття.
Укрий же, Боже, Твоїм омофором
І легіонів Ти зішли своїх,
Війну спини, благаю, своїм взором
На захист стань усіх дітей Твоїх.
Ми — вільні люди і незламна сила,
І дух козацький у крові кипить,
Ще ні одна навала не зломилась,
Все буде Україна! І Україні жить!

24.08.2023.

ІСТОРІЯ ЗЕМЛІ, ЩО НЕ ЗЛОМИЛАСЬ

Нелегка доля. Одвічна боротьба.
Історія землі, що не зломилась.
Ти сльози проливала, ти цвіла,
Але ніколи бідам не корилась.

Віки пройшли, а ти все піднімалась
Красу свою вплітала у вінок,
Ти звичаїв і роду не цуралась,
Де сотні літ гопак ішов в танок.
Де ДНК народження людини,
Там вільний дух свободи козаків,
І, відрізавши плоть від пуповини,
Там нація синів-захисників.
І дай нам, Боже, визволити землі,
Дай виграти отой останній бій,
І зацвіте калина при оселі...
Все буде Україна, роде мій!!!

21.01.2023.

* * *

Україно, плачеш. Звіваються вітри,
І сонце не виходить гріти землю.
Дай розум тим, а, може, відбери,
Хто нищить нас попросту надаремно.
Мій світе, плачеш, бо лиються дощі,
І сліз не вистачить, і голосу від крику.
Ми вистоїмо й на цьому згарищі,
Заплатить зло за помилку велику.
Народе, плачеш. Видніються хрести.
Синів своїх оплакуеш за рани.
Дай сили нам усе це винести
І розірвати пута і кайдани!

07.07.2023.

* * *

Пів життя прожила я,
Дорогами ішла і в дощ, і спеку,
Змінила сотню пар взуття,
Навчилась бачити здалеку.
В душі жива любов і віра,
Без Бога ми, як дерево сухе,
Де поряд йде часом зневіра,
Відлуння чується глухе.
Здіймаєм очі ми до неба,
Шукаєм істину складну,
І тільки, як лиш є потреба,
Звучить просте: «За що й чому?»
І щоб питанням задаватись,
Заглянем в серце ми своє,
Зачнемо, врешті, признаватись,
Що в нас всередині жиє.
Жива людина, коли з Богом,
Без Нього ми, як мертва та вода,
Ідемо під Його покровом,
Щоб в дім не стукала біда!

04.07.2023.

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює в місцевій гімназії . Вчителька української мови та літератури і образотворчого мистецтва. Поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№31).

УКРАЇНСЬКИМ ЗАХИСНИКАМ

Віє вітер, завиває
Геть в усі куточки
І до нитки прошиває
Й навіть до сорочки.
Віє вітер, свищать гради,
Снігом замітає,
А захисник український
Не спить, не дрімає.
Він хвилини не змарнує
Й дуже добре знає,
Що народ наш український
Йому довіряє.
Січе снігом, б'ють ракети,
А люди, мов з сталі,
Ні одного сантиметра
Ворогу не дали.
Мужньо б'ються, виборюють

Для нас кращу долю,
Багато їх залишилось
Лежати у полі.
Нехай ворог не тішиться
І нас не лякає,
Бо народ наш український
Ніхто не здолає.
Ми в молитві вимолюєм
Й щиро Бога просим,
Рідну землю захищаєм,
Її кров'ю росим.
Але Бог нам помагає
З ордою боротись,
У нас ворог хоч стріляє,
А Бог кулі носить.
Борімося, гуртуймося,
Усі люди, нині,
Щоби швидка перемога
Була в Україні!

25.01.2024.

НАДІЯ НА БОГА

Всі у чеканні, не знаєм, що буде,
Наближається річниця страшна.
Надія на Бога, Він нас не забуде,
Хоч грішною є наша з Вами душа.
Покаймося, люди, звернімось до Бога,
Хай душу зігріє освячена в храмі свіча,

На добро Ваше серце нехай не міліє,
Хай Господь з усмішкою всіх зустріча.
Молитву свою піднесімо до неба
І щиро відкріймо для Бога уста,
Навколішки станьмо й просімо, що треба,
А в Господа щедра для всіх нас рука.
Нічого не хочу від Тебе, мій Боже,
Одного прошу — зупинити війну!
Хай буде нелегко, та Ти допоможеш
Зустріти окроплену кров'ю весну!

22.02.2023.

ДОРОГІЙ ДИТИНІ

*До 18-річчя сина Василя
(23.08.2016)*

Розумний синочку і добра дитино,
Сьогодні я щиро вітаю Тебе!
Студентські роки пролетіли невпинно,
Вже й сцена театру зустріла Тебе!
Подорослішав Ти і випурхнув птахом із хати,
В самостійне життя дуже юним пішов
Й став долі далеко від дому шукати,
І в Рівному долю свою Ти знайшов.
Ми разом долали важкі перешкоди,
Й прихильною доля для нас двох була.
Вокзали, прощання, в жару і в морози,
Розчулена в мене лишалась душа.
Талант Твій великий і працю невтомну
Господь Бог із небес оцінив,
Саме Рівне Він вибрав для Тебе,

Щоби тут працював і творив.
Як хочеться неба Тобі прихилити
Низько-низько до Твоїх ніг
І пригорщів Щастя у Бога просити,
Щоб Господь всюди Тебе беріг!

01.07.2016.

НА ЮВІЛЕЙ БРАТОВІ

З ЮВІЛЕЙЧИКОМ щиро вітаю
В неспокійний тривожний цей час,
Перемоги і миру бажаю,
Щоб Господь не забув про всіх нас!
Щоб удача тобі посміхалась
І здоров'я було ще міцне,
Щоб в житті тобі все удавалось,
Десь крізь пальці дивись на все це.
Не бери дурне в голову часто,
Тяжке в руки також не бери,
Живи так, щоб усім було класно
Від присутності твої й снаги!
Щоби люди тебе поважали
Й побратими були, як рідня,
Щоби всюди тебе зустрічали
Й на обличчях усмішка цвіла!
Щоб частіше ти міг приїздити
До рідного дому тепер
І пам'ятай, що віднині
Ти вже заслужений пенсіонер!

27.04.2024.

* * *

Не залишай мене назавжди
В самотності сумних ночей,
Я не питаю в Тебе правди,
Кохаю світ Твоїх очей.
Не залишай мене назавжди
Без ніжності ласкавих рук,
Не залишай мене назавжди
Без світлого кохання мук.
Не залишай мене, коханий,
Любов моя завжди палка,
Для мене Ти завжди жаданий,
Я — не завжди була така.
Не залишай мене назавжди
Без радощів солодких уст.
Не залишай мене назавжди,
Поклич — коханням відгукнись!

26.01.1998.

* * *

Надворі пора чарівна,
Осінь барвіста настала,
Жовтий килимочок вона
Під ноги нам простилала.
І жовте, і зелене
Листячко летить
З берізоньки і з клена,
Танцює у цю мить.

Кружляє його вітер
У ніжному танку,
І чуємо ми пісеньку
Веселу, гомінку.

ЧУДОВА ЗУСТРІЧ

Летіла, мов на крилах,
Я у Ковалівку,
Бо там живе дуже мила
І чудова жінка.
Вона добра і вродлива
Й любить працю дуже,
Альманах «Джерельні дзвони»
Читай і ти, друже!
І сьогодні, в день весняний,
Коли усе квітне,
Ми їдемо в Ковалівку,
У село привітне,
Бо на нас уже чекають
Там «Джерельні дзвони»,
І Боечки нас вітають
На гостині вдома.
Тут духовно збагатились,
Досвіду набрались,
Задоволені й щасливі
Додому вертались.
Тому дякуємо дуже
За зустріч чудову,
За гостинність й мудре слово
Вам й Вашому дому!

09.04.2024.

З ДНЕМ ЖУРНАЛІСТА!

Дорогій племінниці Елі

Нелегку дорогу обрала в житті —
Писати про все наболіле,
І права не маєш схибити з путі,
На яку так ступала несміло.
Правдиво і чесно висвітлюєш ти
Все те, чим живе Україна,
Як гинуть в боях її дочки й сини —
Напиши і про них неодмінно!
Я впевнена, Елю, що навіть тепер,
Коли ці рядочки мої прочитаєш,
Ти правдою підеш на БТР
І гострим словечком його... доконаєш!
Тому я сьогодні бажаю тобі
Нести правду між люди високо,
Не ламають тебе хай дороги важкі —
Ти покликана жити й творити однако!
Успіхів, рідна, тобі, здійснення мрій,
Легких журналістських буднів і доріг...
І тільки щасливих в роботі подій,
І щоб Всевишній помагав і беріг!

06.06.2024.

PS. В особі моєї родички Елі вітаю всіх журналістів з професійним святом!
Нехай Вам легко пишеться, живеться і працюється!
Перемоги і мирного неба всім нам!

СМЕТАНЮК ОКСАНА БОГДАНІВНА

Народилася 17.05.1969 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бібліотекарка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№30-№31).

* * *

Я з того чарівного краю,
Де прагне співати душа,
Де Прут аж за обрій втікає,
Стежки між смерічок спішать...
Де спрагу тамують джерела,
Де папороть квітне вночі,
А високо в горах є села,
Що мають від неба ключі.
Де манять узлісся зелені
Із розсипом ягід-перлин,
Де щось у дівчатах — від Ксені,
Від Довбуша — в кожному з мужчин...
Де сивий туман понад плаєм
Дрімає в верхів'ях ялин,
Любов едельвейси шукає,
І пісня злітає з долин.
Де барви живуть веселкові
На білих просторах зими,

Де заміж — лише по любові,
Як бути — то тільки людьми!
Де кличуть у путь таємниці
І ближчі на крок небеса.
Де поряд з казками — билиці...
Ім'я цьому місцю — КРАСА!

14.12.2023

* * *

Як той метелик, голками пришпилений...
Отак і він... на сказаних словах.
Змовчать не смів. Жде присуду знесилений:
Що вглядять інші в зболених рядках.
Чи поміж них сакральне прочитається?
Чи хтось один глибин усіх сягне?
І чи не марним є це дивне таїнство,
Що за мовчання так пече вогнем?
Крізь сито часу все колись просіється,
В скарбницю неповторне лиш впаде,
А інше, що не варте і мізинця,
Від жорен не сховається ніде.
Всі рамки і портрети днями змиються,
Всі постаті сховає вічна ніч,
Лиш слово, що дзвенітиме, як криця,
Щораз ставатиме із кимось віч-на-віч...

* * *

Вчорашній день ніколи не настане.
Що відійшло — не вернеться назад.
Гаряча кров і серце полум'яне,
Та відзвенів вже юний зорепад.
Лише в думках пройдеш стежки колишні.
В старі світлини не вдихнеш життя.
Не вернеш цвіт, коли достигли вишні...
Тут зайві сльози, зайве каяття.
Нам даний день із назвою СЬОГОДНІ,
Найкращий день — коротка щемна мить!
Що завтра стане спогадом холодним...
Відкиньмо страх, поквапмось просто жить!

* * *

Людина приречена на виживання
У світі доволі важких перепон.
Чимало прекрасного: діти, кохання...
Та є потрясіння і свій рубікон.
Нас доля тренує — наносить удари,
Щоб так гартувалась, міцніла душа,
Щоб тіням жахить, опівнічним примарам,
Давати рішуче завжди відкоша.
Стихає гонитва...Сповідільною кроки.
Тривожить питання: а далі — куди?

Іду в невідомість... Відміряно доки?
Підказку дай, Боже, за руку веди!
Я вдячна за втіху — дароване слово,
Що здатне торкнутись далеких сердець,
Що зброєю бути в нагоді готове,
Що в хащах не блудить — іде навпростець.
Що може підняти, знайти, запалити...
І мудрість одвічну збирає в путі...
А що є метою? Не скніти, а жити!
І стати відлунням в чиємусь житті!
Попереду — вічне, незмінне, незнане,
Від ока захищене, щось неземне...
В призначений час мене просто не стане,
Та сказане, вірю, таки не мине!

* * *

Бувають слова, що летять поміж скалками,
Неначе колібрі крізь холод зими,
Що пахнуть теплом неземним і фіалками,
Що рідними роблять, своїми людьми.
Тепло не зникає це трепетно-сонячне,
Хоч тисячу раз їх за день повтори...
Вони, як листочки, до місця, де боляче,
Як полум'я свічки нічної пори.
Це їх так чекають знесилені, стомлені
З надією всюди, усі і завжди,
Щоб знову ожити, як квіти надломлені,
Від першої краплі живої води.

Вони не згадають про зле, знов голублячи,
Від них, часом, обертом йде голова...
Немає секретів. Їх скажуть лиш люблячі...
І вкрай не важливо, які це слова!

* * *

Твоє кохання, вір, таки прийде!
Усупереч вітрам, місцям і датам...
Таке шалене, вільне, молоде.
І ти збагнеш: оце і є початок.
Відчиниш вікна в стомленій душі,
Щоби впустити в неї більше світла.
Тоді зітхнуть полегшено дощі:
«Нарешті! Ця фіалочка розквітла!»
Кохання квітка геть непоказна,
Та ароматом вразить королівну.
Тому, що неповторна, як весна,
Цвіте для серця і нема їй рівних!

* * *

Йшла одна. Самовпевнена трішки.
Зрозуміла: без цього — ніяк!
В серці — радість, в руках — босоніжки,
Всередині — тепло і... коньяк.
Неймовірна така, мов з картинки.
Обіймала думками усіх,

Бо збагнула: слова — то не вчинки,
За таке і триматися гріх...
Там позаду лишилися двері,
Мить прозріння... Чужий чоловік...
І печатка чітка на папері,
Від якої весь розпач утік.
Те минуле болітиме трішки,
Наче річці сліди від весла...
Йшла щаслива... Несла босоніжки,
Ніби стомлені крила несла...

* * *

Він просто знав: вона найкраща в світі,
І шепотів: «Спасибі, що моя!..»
Маленькі внуки, вже дорослі діти...
Життя пливло, як пісня солов'я.
Її беріг, як бережуть... зіницю!
Ім'ям її назвав би сто зірок!
А інші бачили звичайну сіру птицю,
Сміялись незлобливо: колобок.
Для неї — першу сливочку і грушу...
І каву, мов за помахом руки,
Бо він любив її прекрасну душу
І цю любов проніс через роки!

ПОЕТАМ...

Із виру слів сплітаються думки,
Виношуються в серці, як малята,
А потім, як за помахом руки,
Стають в рядки, щоб слух зачарувати.
Вони із серця... Тим-то й знають шлях
До всіх сердець із щирістю відкритих,
Горять, як вогники в усміхнених очах,
Заманюють нектаром ще неспитим.
А що є книга? Дивний світ чудес!
Де сотні віршів з різними смаками...
Через натхнення, дані нам з небес,
Щоб квітнути весняними лугами.
А ще дивніший післясмаку мед,
Що і з роками вміє чарувати,
Немов поет, крізь вічний часу лет
Продовжує любити і страждати.
Бо є душа у кожному із слів,
Щось невлотиме, не побачиш оком...
Що лиш поет розгледіти зумів
І з світом поділився ненароком.
Віват поету! Праця не з легких!
Хоча і душ немає з мозолями,
Та п'ють снагу зі слів його п'янкх
Усі, що йдуть іще в книжкові храми...

25.05.2024.

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Поетеса, новелістка, учасниця і переможниця багатьох турнірів з шахів. Голова СЛК «Суцвіття». Лауреатка літературних премій імені Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16-№31).

ОБІРВАЛАСЬ НИТОЧКА НЕ НА ЧАСІ

Ефросинія Пилипівна любила свій день народження. Спитаєте таке: «А хто не любить цей день?». Та є такі. Не всі люди однакові.

У дитинстві люблять це свято, бо тішаться цукерками, солодощами, новенькою машинкою чи новою лялькою. Потім тішать розкішні букети та кольорові намиста. Згодом, із роками цей день перетворюється на суцільний клопіт, перемішаний із радістю, втомою та смутком. А вже потім, у старості, не хочеться того дня і близько святкувати, бо стає страшно: скільки-то літ промайнуло та ще й так швидко, як батогом траснув або в одні двері зайшов, а в інші вийшов. Десь дівається ота кипуча енергія, зникає бадьорість, пропадають світлі думки, зате насувається страшна думка — кожний рік наближає до небес, а так хочеться, щоб ниточка життя не переривалася, а була міцною і довгою. Байдуже, що окружляє стареча немічність, невимовний сум, вічний

неспокій та гірка тривога.

Фрося (так люб'язно називали жінку) любила свій день народження завжди: у дитинстві, в юності, молодості і навіть тепер — у глибокій старості, коли до ста років залишився якийсь нещасний рік. Не думала і не гадала жінка, що дотягне до такого віку. Вона щораз дякувала Всевишньому, що дарує їй ранок нової днини. Вранішнє пробудження — це благодать Господня. Фрося тяжко сумувала, коли сонце ховалось за далекі обрії, а день згортав свої натружені крила.

— А чи буде ще ранок для мене? — питала жінка, не відаючи, хто має їй відповісти на це питання. Далі вклала слова у молитву до небесних сил з надією побачити ранкове світло.

До Фросини Пилипівни в день народження приходило багато гостей: насамперед рідня — діти, онуки, правнуки. Особливо тішило жінку, що приходили її вихованці, учні, що не забувають свою вчительку. Разом згадували смішні історії із шкільного життя, розказували про свої сьгоднішні справи. Правда, з роками в учительки стала пам'ять не та й учні змінилися. Учителька усе перепитувала імена своїх вихованців, а потім в уяві поверталась у ті далекі незабутні роки. Вона раділа за своїх учнів і ласкава усмішка не зникла зі зморшкуватого обличчя.

Сама жінка на самоті прокручує калейдоскоп свого життя. Їй здається, що ще недавно вона, випускниця педагогічного вузу, прибула у цей карпатський край.

— Фросю, ти чого так далеко їдеш на роботу — аж в Карпати? — запитували товаришки і дивувалися її вчин-

ку. — Там орудують банди опишків. Тобі не страшно?

— За опишком і їду. Ви ще будете заздрити мені, як побачите мого судженого, — віджартувалася дівчина.

А як батьки були проти її поїздки!

— Доню, ти хочеш нам на старість прикрість зробити? А як тебе вб'ють? Хто нас догляне в старості?

— Ніхто мене не вб'є. Я учителька, правда, історії. Цей предмет трохи складний для нинішніх часів, але якось буде, бо треба викладати так, як держава хоче, а не так, як написали життя та доля. Я справлюсь. Ще ви, дорогенькі, до мене приїдете.

— Хай Бог тебе береже, дитино. Віддаємо тебе в Його руки, під Його опіку, — так благословили дівчину прості сільські батьки із Полтавщини.

Батьки знали, що їхня Фрося вперта, навіть впертюща. Якщо вона щось задумала, марна справа її переконати в протилежному.

— А от і не вбили, дорогенькі мої. Може, це цілюще карпатське повітря і допомогло мені так довго милуватися білим світом? Ледь не сто літ. Недалеко вже до сотні. З Божим благословенням пролетить цей час і будемо святкувати ювілей.

Приїхавши на місце роботи, Фрося зразу закохалася у цей дивовижний край. Після гамірного міста повітря, таке кришталєво-чисте, викупане на вранішніх росах, наповнене запахом свіжої трави, здалось дівчині якись цілющим напитком, від якого кожна клітинка її тіла ставала здоровішою. Дівчина з насолодою вдихала цей природній нектар і, затамувавши подих, поволі

його видихала. Бажала, щоб усе тіло наповнилося цією життєдайною силою. А глибокі, округлі, синюваті очі Фросі переводили погляд з однієї гори на іншу, зі струнких смерек, що мов стріли тяглися до небес, на вузьенькі плаї і царини, на біленькі ошатні хатинки, що красувалися то тут, то там на оцій гірській місцині. Нестримні води річки, обминаючи та обмиваючи гірське каміння, впевнено неслися вперед: чи то поспішаючи на широку рівнину, чи назустріч незвіданому та незнамому.

— Це директорка до нас прибула? — чоловічий голос повернув дівчину до буденного життя і визволив з полону казкового світу.

— Добрий день, — привіталася Фрося. — Так, я буду директорувати у вас. А ви хто?

— Я завгосп. Друга людина після директора. Відразу вас хочу попередити: у нас тут «лісові хлопці» ходять, а вони не люблять, коли хтось стає їм поперек дороги.

— Казали мені про цих «хлопців», коли сюди їхала. Я сама із заможної родини. Дід і бабця були розкуркулені і вислані до сибіру. Батько мій втік, одружився, взяв прізвище матері. — Фрося незчулася, як вона так легко видала сімейну таємницю незнайомому чоловікові, та вона була впевнена, що ця людина доброї душі.

— То добре, що ви розумієте ситуацію, бо ваш попередник так захопився новим життям при совітах, що перестав ряст топтати. Прошу вас, заходьте до нашої школи.

Єфросинія Пилипівна ще довго згадувала оту першу свою школу. Та не стільки школу, як афіни, якими пригощали її діти. А вони їй полюбилися оці гірські ягоди, а

потім не могла відмити руки від синього забарвлення. У дітей також були руки замурзані. Учні підсміювалися над своєю директоркою.

— У вас, Фросино Пилипівно, руки фіолетові, як у нас. Ви вже справжня наша.

Навідалися одного разу і «хлопці із лісу» та попередили:

— Дивись, учи наших дітей грамоти і добра. Вони українці. Зрозуміла? А то...

— Я вас зрозуміла, — дрижачим голосом відповіла учителька. — Я знаю: ми всі українці.

Фрося лиш один навчальний рік пропрацювала у цьому гірському селі, а далі почала «спускатися» з гір, хоч тут люди її жаліли та любили. Приносили молока, сира, бринзи, сала, навчили варити кулешу.

— Дорогі мої батьки, запрошую вас у Карпати скуштувати куліш із піджареним салом. Страви такої ви ніколи не пробували, а ще як посипати зверху бринзою, то найвища благодать. А яке тут цілюще повітря!

— Забудете про свої хвороби, — так писала Фрося про своє життя батькам.

— Вертайся чимскоріш додому, — відписували батьки.

— А я не повернулась. Тут виросло дерево мого роду із широкою кронею та міцним корінням. Тут закохалася у свого Василя, народились Христинка і Віктор, з'явилися на світ онуки, правнуки, тут прийняла земля мого судженого, тут і мій прихисток. Не знаю, чим заслужила у Господа таке довголіття, але, мабуть, тим, що ніколи не відрікалася від Небесного Отця, хоч різні

були часи і ситуації. Господь завжди був у моєму серці, в душі. Всяку справу починала із просьби до Всевишнього і завжди відчувала Його поміч.

Сьогодні в Єфросинії Пилипівни день народження або день уродин. Друга назва їй більше подобається. Вона чекає на привітання, на гостей, на увагу до себе. Хоч уже важко сидіти за столом, а тіло хоче спокою та спочинку, та Фрося тримається молодчинкою, радіє, що її люблять, шанують, не забувають.

Ось в коридорі почувлися гамір та метушня. Це прийшли її учні — поважні панянки та статечні чоловіки.

Для учительки вони Катрусі, Марійки, Івасики та Васильки.

— Вітаємо, Єфросиніє Пилипівно, зі святом. Бажаємо прожити до ста літ.

— А чому так мало, Тетяно, мені бажаєш — лише до ста літ, а сто уже за ОДИН рік?

Слова жінки були сказані з якоюсь впевненістю, навіть з впертістю і трішки з погордою, ніби ми керуємо тим, коли нам звернути із життєвого шляху і полетіти в засвіти. Ми маємо право засівати нашу життєву ниву, а ужинки збирають наші нащадки. Коли, як і де обірветься ниточка життєва — воля Небесних сил.

— І понад сто живіть. Живіть, поки живеться, — один поперед другого бажали гості.

— Тримайтеся за життя, поки є сили.

— Будьте здорові і завжди бадьорі, — лунали звідусіль вітання.

— А десь із далекої молодості обізвався голос сумління:

— Ти казала, що не хочеш до ста, бо ніхто не хоче доглядати таких немічних, а тепер хочеш?

Ще пів року милувалася світом Єфросинія Пилипівна, а далі почала згасати, як та свічка. Діти віддали її до лікарні, хотіли підтримати організм, щоб жінка насправді дотягнула до сторіччя. Не судилось. Яких тільки систем не підключали, яких лише лікарств не давали — серце зупинилось — обірвалася ниточка не на часі. Не прозвучав сотий акорд мелодії Фросиної життєвої пісні.

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№31).

* * *

Невже цей світ із розуму зійшов?!
Бо всюди тільки крики, плач і кров,
Тут нищать християнство все підряд.
О Господи, невже воскрес Пилат?!
Чи то його прибічники паршиві,
Такі собі прибули юродиві?!
На нас лиш сунуть полчища ординські,
Та ми вже всі під чоботом чужинським!
О Господи, врятуй, ми Твої діти,
Бо нам уже не в силах це терпіти.

* * *

Як хочеться зустріти знов весну,
Оту весну, народжену в любові,
Коли вже все прокинеться зі сну
Без вибухів, без смерті і без крові.
Аби в нас все так було, як колись,
І квітами стелилася дорога,
Щоб пісня полетіла наша ввись,
А в ній слова прекрасні: Перемога!

* * *

Чому ти, лелеко, самотній літаєш?
Прибув так здалека, а пари не маєш?
І де ж це поділась кохана лелечка?
Не маєш бідненький з ким звити гніздечка.
Чи може втонула на дні океану?
Чи вітер в степу десь загоює рану?
А вітер весняний і роси цілющі,
І ангели з неба допоможуть найдужче,
І буде лелечка завжди біля тебе —
Вже разом із нею полинете в небо.

* * *

З далекого краю летіли лелеки,
Туди, де родились колись навесні,
Позаду моря й океани далекі,
Вже жайворон в небі співає пісні.
Дорога не близька їм дуже стомила,
Тож треба присісти десь там на ріллі,
Так хочеться спати, замучені крила...
Лелеки щасливі на рідній землі!

* * *

І скільки ще треба любові,
Щоб нею зігріти весь світ?
А скільки пролилося крові,
Нарушивши Божий Завіт!
Крізь терни прорвалось кохання,
Скалічене, ледве живе,
І знову зітхнуло страждання,
Що в кожного в душах живе.
Весни зачекались народи,
Коли прилетять солов'ї...
О, Господи, дай нам свободи,
Бо ми зачекались її.

* * *

Мова моя, сопілочко,
Цвіту калини гілочко,
Рідна моя, улюблена,
Співом пташок голублена...
Була завжди чудовою,
Мого життя основою...
Вижила, хоч калічена,
Сотнями літ пригнічена...
Як би тобі не жилося,
Рідна, ти не скорилася!
Скільки на світі житиму,
Завжди тебе любитиму.

* * *

Проснувся світ, загорнутий в тумані,
Роздмухав ранок вогники зірниць,
А місяць, наче човен в океані,
Серед хмаринок — вічних мандрівниць.
А день новий і знов нові тривоги,
Кохання, зустріч, сльози, каяття...
Чекають нас незвідані дороги,
Що просто називаються — ЖИТТЯ!

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНАТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів, де і проживає. Спеціальність: технолог меблевого виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№31).

* * *

Летіть, лелеки! Дуже вас чекаєм!
Розправте крила ви над нашим краєм,
Та принесіть ви нам на крилах миру!
Молитву до небес підносим щиру!
Летіть, лелеки! Хай прибуде сили!
Пустують гнізда і душа безсила...
Вертайтеся до гнізд своїх в село...
У небо ж очі дивляться давно...
Летіть, лелеки! Символи України!
Ви — радість і натхнення! В нас руїни...
Але весна дзвонить у нашім краї!
Летіть до нас! Ми дуже вас чекаєм!
Ми віримо, надіємося щиро,
Що в Україні точно бути миру!
Вже швидко ми відчуємо свободу!
Дай Боже сили й мудрості народу!

* * *

Нема в людських душах смирення....
Лиш тільки зло...І фальш, і лють...
В наших умовах сьогодення
Тебе розпнуть... Умить розпнуть...
Вбивають злими язиками...
Впиваються, радіють злу...
А поглядом, наче громами,
Затьмарюють весну ясну...
Умить закидають камінням
І на Голгофу поведуть!..
Це не для них добра насіння...
І не у тому щастя суть...
Дай Боже мужності й терпіння...
Дай, Боже, обійти пітьму ...
Спасіння й радість Дай відчути ...
Квітучу бачити весну...

* * *

Я не люблю злітати вище себе...
Ціную в людях щирість, доброту.
Високих титулів мені не треба,
Не ставлю це собі я за мету...
Я не бажаю жити в гордій славі,
Лише любові й квітів у житті!
Щоб серце кожен день мені співало
Пісні душевні і прості...

Я першою не прагну бути в слові,
Нехай остання — байдуже мені...
Лише б не втратити вогню любові
Та зберегти його в холодні дні...
Бо без любові — шлях сумний...
Той шлях, що кожен день торую...
Любов'ю хай живе весь світ земний,
Йому свою я щирість подарую!

* * *

Як з'явилась в нашій хаті
Кішечка-небога,
Щохвилини, щогодини
У нас є тривога...
Вона у нас альпіністка,
Старої закалки...
Скаче в хаті, наче білка,
Трясуться фіранки...
Не встигаю я за нею,
Бо вона, як шило...
Кожний день нові пригоди...
А так — дуже мила!...
Але дуже вона любить
Господарювати...
Особливо у той час,
Як я вийду з хати...
А ще любить наводити
В серванті порядки...

І летять стрімко додолу
Стакани й горнятка ...
Не дасть вона нудьгувати
Старому й малому...
Може хочете придбати
Радості для дому?

17.01.2024.

* * *

Моя любов до Тебе, Боже,
Нещадна зброя проти зла!
Моя любов до Тебе, Боже,
Цвітом троянди розцвіла!
Люблю Тебе й нічого не боюся,
Бо знаю, Ти в мені живеш!
Я кожний день Тобі молюся,
А Ти любов свою мені даєш!
О, Боже мій, Тобі я вдячна
За ласку і Твоє тепло,
Що серце щедро наповняє,
Ніби цілюще джерело.
Я знову спрагло припадаю
До Твого диво-джерела,
Щоб знов води цілющої напитись,
Щоб вірою зміцнити всі діла!

14.04.2024.

* * *

Бережи, Господи, моїх онуків
Від спокус, від злого ока й бід...
Хай минають їх душевні муки,
Теплом душі хай зігрівають світ!
Хай будуть щирі до людей і світу,
В серці Любові вогник хай горить,
У душах нехай квітнуть щастя квіти,
Нехай Господь рясно благословить!
Віра й Надія хай допомагають
Серед життєвих гроз і суєти!
Тебе я щиро, Боже мій, благаю,
Онуків Ти від злого бережи!

14.04.2019.

* * *

Немає між людей Любові...
Лиш тільки лестощі в розмові,
А в глибині — безмежна злоба...
А усмішка — лиш для оздоби...
Хіба вони ідуть до Бога?
Куди веде їх зла дорога?
А Віра де? А де Терпіння?
Хіба не мучить їх сумління?
Замість щоби добро творити,
Їм в ненависті краще жити...
Овечі шкури одягають,

Та що ж на думці вони мають?
Замість Любові й Каяття,
Отруюють своє життя...
Немає й краплі в них Любові,
Бо спричиняють Людям болі...
І знову Бога розпинають...
А далі що? Чи вони знають?
А далі темнота й безодня....
Паде на світ вже Гнів Господній....

14.04.2020.

* * *

Дай нам, Боже, мудрості й терпіння
В ці нелегкі, у важкі ці дні...
Дай нам, Боже, чистого сумління!
Дай нам радість в ці часи сумні...
Віри дай, Надії і Любові,
Щирості і щедрості в душі,
Щоб були ми мудрими у слові,
Щоб минули ці нелегкі дні...
Знаю, Боже, Ти нам допоможеш,
Не залишиш серед гроз і бурі!
Ти всесильний, тільки Ти все можеш!
Порятує від лиха земну кулю!

26.03.2020.

* * *

Разом з весняною красою
«Джерельні дзвони» розцвіли!
Про святкування ювілею
Вони усім розповіли!
Це так непросто — кругла дата!
Тут скільки праці і натхнення!
Запрошую усіх читати,
Хоч непросто в нас сьогодні...

14.04.2024.

* * *

Життєвий досвід я оберігаю...
Поради мудрі в серці бережу!
Я сторінки років перегортаю,
Людьми, що там були, я дорожу!
Нехай собі пливуть роки рікою,
А я спокійно по шляху іду...
В полоні літа, серед квітів, стою
І навмання до осені бреду...
Ну, а зима?.. Вона ще так далеко...
Цю мить прекрасну зафіксую я!
Несуть на крилах літо вже лелеки,
Пашиним гомоном звучить моя земля...

13.05.2024.

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№31).

КОЛЯДУЄМ!

Колядує Захід, колядує Схід,
Колядує Бахмут...Хай весь світ почує!!!
Із тривогою й сльозами на очах
Зранена Україна колядує.
Колядуєм залпами арти,
Дронами у небі, літаками,
Хай палають в москалів хвости!
Колядуєм! Бо Ісусик нині з нами.
Колядуєм на руїнах шкіл,
На нулі, в окопах і підвалах,
Колядуєм нині ми усі,
Щоби нечисть з нашої землі пропала!
Йдуть селом малі колядники,
Прославляючи народження Месії,
Просим в Бога щастя і добра,
Хай Ісусик подарує нам надію.
Колядуєм! Хай то чує світ!!!
А прохання линуть всі до Бога:

Збережи і захисти український рід!
Нам потрібна тільки Перемога!

25.12.2023.

УКРАЇНА У ВОГНІ

Ми пережили зиму, ми хоронили Героїв,
А весна вже квітує, хоч якийсь позитив.
Україна в вогні, Україна воює...
Що в нас наступ, чи відступ, а чи може прорив?
Небо в сизім тумані пролилося дощами —
То, напевно, із нами плаче сам нині Бог,
Він завжди поруч з нами, він підтримка й опора,
Свідок нашого болю, наших втрат й перемог.
Ну а Світ щось шаманить... Дати зброю? Не дати?
Що війна в Україні — то цікаве кіно?
А поляки, ви ж друзі, знову Бог в небі плаче,
Бо на землю, в болото українське зерно...
Те зерно, що зростало десь на мінному полі...
І хлопчина загинув, як ту землю орали...
А колосся достигло і набралось сили
І під вибухи й обстріли урожай той збирали.
Скільки треба ще горя, скільки треба Героїв?
Зупини, Святий Боже, цю прокляту війну,
Щоб лиш сонце і квіти, щоб не гинули люди,
Щоб відчуті в душі мир і спокій
І Небесну Святу тишину.

03. 02. 2024.

* * *

Дай, Боже, дочекатися весни,
Дай, Боже, дочекатись Перемоги,
Щоб розтопити льодяні сніги,
Бо на душі лиш болі і тривоги.
А лютий знов палає у вогні,
А відблиск 22-го й понині,
Кривавий сніг... Кривавії сліди...
Пораненої ньеньки-України.
А гори непритомно собі сплять,
Чи то замерзли, чи уже від болю?
А лютий стогне холодним дощем,
Бо не хотів ніхто такую долю.
А я так хочу сонця й тишини
І запаху нарцисів біля хати,
Хай збудуться всі наші мрії й сни,
Й повернуться додому всі солдати.
Хай щезне зло, усе москальське зло,
Розвіється чорним попелом по Сибіру
І буде Мирне небо, сонце, тишина,
Обов'язково буде! Я в це вірю.

24.02.2024.

ЗИМОВА КАЗКА

Зимова казка... І зимовий сон...
Геть неспокійний, що вже тут казати...
Різдво... Ялинка, затишок й тепло...
А там на Сході мерзнуть знов солдати.

Їм також сняться новорічні сни,
Та на нулі так важко і тривожно...
Благаєм, Боже, збережи усіх,
Хай рік Новий наш буде переможним!
Зимова казка вже чогось не та,
Чи Світло в кінці тунелю ясніє?
Руйнуються, гинуть, вбиваються задуми,
Чи ж так згрішили? Живуть ще мрії.
Без мрії не жити, не дихати, не відчувати...
Кривавиться земля і багряніє небо...
Господи, забери ту нечисть з нашої землі,
А нам нічого більше і не треба.

01.01.2024.

СТРАШНА НОВИНА

*Світлій пам'яті Героя
Миколи Кіщука присвячую*

Напередодні Світлого Різдва
Дізналося село страшну новину:
Загинув наш Микола на війні,
Загинув в боротьбі за Україну.
Був добрим, щирим, світлим і привітним
Його усі любили й поважали,
Але прокляті, ниці москалі
Життя в Людини відібрали.
Сумує наш Березів й Яблунів,
У чорній тузі діти, мати і дружина,

Сльоза солона й невимовний біль...
Й велика дяка Матері за Сина.
Він Світлим Янголом на небо полетів
До Бога... Щоб в Небесне військо стати...
Герою вічна пам'ять й вічна шана —
Його ми завжди будем пам'ятати.

16.12. 2023.

НЕПОПРАВНА ВТРАТА

*Світлій пам'яті Героя
Богдана Ігнатюка присвячую*

* * *

Сумують й плачуть знов Березови,
Яка ж болюча, непоправна втрата!
Везуть Богдана до бабусі на прощання,
Сумне подвір'я і сумна бабусі хата.
Сюди він в гості завжди приїжджав,
До бабусі, до друзів, до родини,
Та виріс хлопчик, Воїном він став
І став на захист ньеньки-України.
Та смерть торкнулася своїм крилом,
Безжальна й зла, та щоб вона пропала!
І не дивилася, що красень молодий,
Життя сплигло... Життя та смерть забрала.
А день сумний збігає до кінця...
Кричить сестричка, й мати так ридає,
Бабусі біль не можна описать...
А батько вже на небесах чекає...

Небесним Янголом на небо полетів,
Був вірним до кінця присязі й Україні.
Герою вічна пам'ять, вічна шана
І щирі співчуття родині.

14.02.2024.

* * *

Не треба нам боятися вовків,
Бо на людей іще не нападають,
А довгих і колючих язиків,
Що все про всіх, ну точно знають.
Не треба нам боятися вовків,
Та й так гадюки в лісі не кусають,
Як люди, що здавалося б «свої»,
Всі ікла й жала тихо випускають.
Від того яду гине добре все,
Все чисте, світле, позитивне,
А їм би що, лиш б видати когось...
Для мене це болюче й дике... й дивне...
Не кажу я, що зовсім всі лихі і злі,
Є й ті, хто добро й милосердя в душі має...
І так живем, хтось тішиться чужій біді,
А хтось молитву тихо промовляє.

02.02.2024.

* * *

Чуже життя розглядають під мікроскопом...
Домисли, висновки, версії...
Кожен щось знає, щось бачив чи чув —
Спалахи словесної диверсії.
Ще й кажуть: слово не камінь,
Не можна ним просто убити...
Фізично — то ні, а моральний як бік?...
То зранену душу можна згубити...
Ніхто не зна, що в кого на душі,
То ж не судім і будем несудимі,
Лиш Миру для України ми просім,
І в цій молитві будьмо ми єдині.

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломия. Працює в Лондоні. Підприємець, волонтер, поет. Член Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№31).

* * *

Хай Голівуд відпочиває
Із видумками про війну,
Хто в Україні був, той знає
Її небачену ціну.
Герої не в кіноекрані,
Не в коміксах, а у житті,
Герої в Україні знані,
Вони живуть в нас на землі.
Ще будуть фільми про Вкраїну
І про людей, що в ній жили,
Добро несли в лиху годину,
Вони Героями були.
Бо Україна безгранична —
Вона в серцях, вона в душі,
Вона безкрайня й фантастична,
Вона найкраща на землі.

* * *

Ніч майстерно малює пейзажі,
В сяйві місяця все постає...
Ти з'являєшся в срібній окрасі,
Ця краса переповнює серце моє.
Хто ти? Упізнати не можу...
Хто Ти? Я вдивляюсь в лице...
Хто Ти? Чому серце тривожиш...
Незнайомка, що в незвідане зве.
І блистять твої очі-зірниці,
І вуаль із сузір'я прикриває тебе,
Тільки відблиск в світлиці,
Як кришталь, біле личко твоє.
Де ти, моя незнайомко,
У яким ореолі краси?
Ніч догорає так стрімко...
Де тебе, незнайомко, знайти?
Я вдивляюсь в обличчя,
Та не можу впізнати тебе,
Все земне так тобі личить
І твій образ тривожить мене.
Ніч добігає до ранку...
Білим маревом із туманом підеш...
День ховає незнайому обранку...
Серце вірить, що іще ти прийдеш.

* * *

Квітень ходить зворами,
Горами й просторами,
Сонечком всміхається
Кульбаба в траві.
Білим цвітом стелиться,
З хмаркою повернеться,
Зачарує серденько
Квітами в росі.
Квітень весь завітчаний,
З весною повінчаний,
Бджілкою проноситься,
Потічком бринить.
Дай напитись радістю,
Дай побути з благістю,
Поведи у гори, в незрівнянну мить.
Хай Душа метеликом
Все сприймає трепетом,
Хай настане радісна пора,
Як туман, розтане горе і війна.

ЗІ ВСЕСВІТНІМ ДНЕМ ПОЕЗІЇ

Хай торжествує невмируще слово,
Запалює планети і серця,
Щоб у любові повторилось знову,
Не було вдосконаленню кінця!
Живи, як часточка самого Бога,
Живи, будь людям радість і підмога,

Живи у душах і серцях,
Живи ти на землі і в небесах.
Уклін за кожну мить, що ми живем,
Що дихаєм, надіємось і ждем,
Що віримо і любим Всесвіт ми,
Що з словом можемо по життю іти.
Хай слово лиш добро несе,
Хай в кожному серці, як Весна, цвіте.
Несіть із словом щастя і любов!
Бо слово — БОГ! Торкається основ!

* * *

Уже завітчала весна усі сади,
І забував так цвіт розкішно,
А в горах зачекалися весни,
Тут так тепло земля є втішна.
Вже землероби в полях і садах,
Весні радіють, що настала.
Весні ще нелегко іти по горах,
Смереки весну трембітали.
Хтось любить простори й степи,
Когось манять океани і море...
Мені милі шпильясті верхи,
Де у величі є сині гори.
Тут така неймовірна краса,
Серце птахом від щастя літає,
І витає між горами пісня дзвінка,
І душа, як в Раю, спочиває.

На Землі все прекрасне для нас,
Кожен любить свій милий куточок.
Бог подумав про кожного з Вас!
І до себе залишив місточок.

* * *

А роси червоні лягають в траву —
Це плата за доблесть і віру міцну,
Це ночі безсонні, без ніжних зірниць,
Це дні всі пекельні, як сльози з зіниць.
Ці роси лягають на землю сиру,
Це серце, що в росах, за край віддаю,
А роси — це душі, що тут, у землі,
Ці роси із неба — це діти малі.
Вони багряніють, іскряться й горять
І все розуміють, від жаху мовчать,
Вони на землі всім болю завдали...
Ой роси, роси, чом слізьми ви стали?
Ніщо не забуто — все в пам'яті Є.
Ніхто не забутий — він з нами живе.
А небо тримає в руках своїх меч
І знищить потвору —
Знесе хижу голову з плеч!
Щоб роси червоні були від зорі,
Щоб маки розквіли в небесній красі,
Щоб роси всі чисті були, як кришталі,
І пісня дзвеніла, і неслася вдаль!

* * *

Ще не всі повернулись лелеки,
Їхні гнізда порожні ще ждуть.
Не вернулись птахи із далека
Їх часи ці нелегкі теж труть.
Не вернулись, які не родились,
Не вернулись — лишились в землі.
Чим же птахи, війно, провинились?
Ворог чом скоротив їхні дні?
У жорстокості пазурі хижі,
У ненависті руки в крові.
Ми розпрямлюєм схилені крижі,
Переможем у злій цій війні.
Щоб не гинули люди і птахи,
Щоб весну зустрічали усі,
Щоб не було вже чорної плахи,
Щоб бійці повернулись живі...
І лелеки собі вили гнізда,
У домівках щоб радість жила,
Щоб душа була сильна і ніжна,
І Україна, як матір, ждала!

* * *

Я хочу миру в Україні,
Щоб щастям повнилися серця,
Я хочу волі Батьківщині,
Щоб квітнула моя земля.

Я хочу, щоб сміялись діти,
Щоб були в небі журавлі,
Щоб розквітали в полі квіти,
Усмішки були на лиці.
Щоб матері молились Богу
За своїх доньок і синів,
Не піднімала нас тривога,
Ми дочекались мирних днів.
Щоб колосилася пшениця,
Всміхалось небо голубе,
Сім'я збиралась у світлиці
І слово «мир» було святе.
Щоб були сльози лиш щасливі,
Кохані були всі жінки,
Родились діти в нас красиві,
Вкраїну знали всі світи.
Я хочу, щоб гармати змовкли,
Мечі оралами були,
Війну на вік з Землі прогнати,
У Всесвіт Мир свій понести.

18.04.2024.

БОДНАРУК СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 25.08.1970 року в селі Слобода Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії. В інтернеті створила літературну групу «Слова срібний передзвін». Спеціальність: учителька початкових класів. Учасниця альманаху з 2001 року (№1-№2, №25, №31).

ВЕСНА

Ні, не моя, в тім не моя вина,
Що сни бентежить повня ясночолა:
У верболозах бруниться весна
І дивом світ наповнює довкола.
Її несмілий подих топить сніг,
Вогка земля, он, проліском синіє.
Кряхтять старечо кострубатий гліг —
Він ще не скоро цвітом зарясніє.
Регочучись, несуться потічки
І губляться десь на лугах широких.
Береза золоті вплела стрічки,
А вільха їй вторує без мороки.
Крізь страх і відчай пагоном тугим
Життя до сонця пнеться безупинно.
Весна голубить поглядом ясным,
Радіючи пробудженню дитинно.

Ні, не моя, в тім не моя вина,
Що не вмирає, теплитися надія.
І віра переконує жива:
Після морозу й хуги — завесніє...

25.03.2024.

СПОГАД

Прелюдією був дощу
Мій тихий схлип в поривах вітру...
І безголосе «не прощу»
Сірим розводило палітру.
І гуркіт грому серед нив
Тривожив небо обважніле.
Забутий біль знову ожив —
Дощем не змиє наболіле.
Та після ночі — світлий день,
Після грози — веселка грає.
З калейдоскопу одкровень
Пам'ять найкраще вибирає...

31.07.2023.

ВКРАДЕНІ НАДІЇ

Зшиваю рваний біль
Надією тонкою...
А круки звідусіль
Голодною гурмою...
Терниста стежка ось

Червлениться до раю...
Вороння напилось —
Сите вместилося скраю...
Зшиваю навмання...
І рветься там, де тонко...
Розідране життя
Не залатає голка...
Згубилися літа
Розбитими шляхами,
Зістарилась весна
У сивих косах мами...
Кровлять нерівні шви —
Біль розпинає мрію ...
З душі — в тенетах мли —
Круки крадуть надію...

23.02.2024.

ЛІТА...

Літа — на скронях, у відлунні днів...
У мріях-снах, обшарпаних вітрами...
Літа — у споришах курних шляхів,
В яких сльозинка загубилась мами...
Літа — у спогадах, які на мить,
Шмагають болем чи голублять ніжно...
Літа — в душі, яка весь час не спить,
Кається мовчки, поки ще не пізно...
Літа — в очах, які крізь призму хмар
Знаходять сонця життєдайний промінь.

Літа — у серці, де журби тягар
Навіки не згасив любові племінь...
Пташиним клином у небесну даль,
Долаючи страхи і гуркіт грому,
Летять роки... Та нахлинає жаль:
Вони з весною не вернуть додому...

07.05.2023.

МРІЇ

Мені б солодкої, як мед, води
З глибин джерел — недоторканно чистих.
Мені би на хвилиночку туди,
Де вітер в яворах зеленолистих.
Де буркотливий джміль сонливо стих
У кучерях грайливих конюшини,
Де ластів'ята під надійний стрих
Шугають стрімко грозової днини.
Там літо в травах колихає день,
Вмившись росою чистого світанку,
Косу мантачать й кришталеве «дзень»
Тишу ранкову будить наостанку.
Мені би до п'яного забуття
В липових квітів пахощі пірнути...
Стежками збур'янілого життя
В казку дитинства, хоч на мить, звернути...

19.06.2023.

ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ

Упавши навznak, без вагань піднімайся,
Тягнись до зірок у мрійливому небі,
В полон сіроликої мли не здавайся,
Жеврину надії сховай до потреби...
Сполоханих тіней лякливі гримаси
Прибий до минулого цвяхами віри...
Зруйнуй страхітливого болю каркаси,
Бо горю ніколи не жити без міри...
Любов із тенетів липких павутини
Звільни й відпусти у політ на світанні...
Надії вогонь розпали між рутини:
У в'язці ключів відкриває останній...

18.09.2023.

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Мадриді (Іспанія). Переможниця багатьох літературних конкурсів та нагород. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№31).

* * *

Уже весна вирує, землю будить,
І зеленіє скрізь ярovina...
А березень вдихнув на повні груди,
Доносить людям: «Вже — весна, весна!»
Шепоче річка, звільнена снігами,
Останню кригу в далеч понесло,
Цілує промінь спраглими вустами,
Обнявши землю під своє крило.
Ожили проліски в торішнім листі,
Ледь виткнулися пуп'янки-носи,
Земля вдягнула сукню променисту —
Легкий серпанок свіжої краси.
Дарує людям березень щедроти,
На пагорбах весняний цвіт заліг,
А у долині, що лежить навпроти,
Останні сльози ронить білий сніг.
Мені що подаруєш, дню весняний,

Яка ж нестерпність забаганок літ?!..
Вдихаю перші запахи духмяні,
Зазеленілих перших бруньок віт.
Так безкорисливо і дивнувато
Люблю весну і цей первинний цвіт!
Я від життя не хочу так багато,
Лише з любові виплекати світ.

03.03.2024.

* * *

Теплий травень не дає спокою,
Вимріяла долю навесні...
Соловей рулади над рікою
Виливає в співи голосні.
Ніжний вітер грається в волоссі,
Білим цвітом юність нагадав.
Хто сказав, що в мене в серці осінь?
То не осінь, травень заблукав.
Приспані збудилися надії,
Пахне так любистком, чебрецем.
Рвуться у житті рожеві мрії
Поміж цвіту свіжим вітерцем.
В теплім травні видумала долю.
Снився опівночі хтось мені,
А тепер лиш піснею дзвінкою
Соловейко крає вдалині.

14.03.2024.

* * *

Знаєш, небо — для двох,
Чуєш, душа — навпіл!
Першим зробив ти крок
В серці (отут) моїм.
Йду! Ось Чумацький Шлях
Світиться аж на схід!
Довгий у відліку час,
Збутися долям слід.
Впала зоря з небес,
Кажуть, на щастя нам.
Ніжиться світ увесь,
Вірю твоїм очам.
Дай мені руку (тремчу)
Мужню... у кулачок.
Разом з тобою йду,
Впевнено роблю крок.
Відстань — у півжиття,
Вітром гонимі пта́хи.
Гілочки для гнізда,
Будем шукати наші.
Знаєш, любов, як цвіт...
Квітне моя душа!
Став кольоровим світ,
Я — половинка твоя!

* * *

Як дальше жити?
Життя любити серед руїни,
Бо ми, насправді, ще маєм силу,
Бо з України.
А що нам люди?
Чужі розмови, ворожі плани,
Бо ми з любові, ми переможем,
Господь із нами.
І хай ця пустка,
Як ворон чорна, як темна нічка.
Попри невдачі нам треба жити...
Горить ще свічка.
І хай палає...
Душа співає, несем в офіру
Від свого серця до всього люду
Любов та віру.

* * *

Для тебе — променем,
Теплом і ласкою,
Досвітнім сонечком,
Під вечір — казкою.
Слова нанижую
На білу ниточку,
Слівця, як перлонька,

В міцнім сповиточку.
Щоби не рвалися,
Кожне зав'язую,
Ось так тримайтеся —
Я їм наказую.
Цвіла фіалкою,
Тепер — барвіночком,
Опало листячко
Бабиним літечком.
Горю жоржиною,
Цвіт осипається...
Чи я втомилася,
Чи я прощаюся?
Хотіла хмаркою,
А стала зливою,
Для всіх помаркою
Була примхливою.
А люди — річкою,
А я — водоймою,
Беру у пригорщі,
Що заслуговую.
Наснився сон мені,
Та й із субтитрами:
«Не всі народжені
бути щасливими!»

Не всі народжені
бути щасливими?..
Допишу сон цей
та й із субтитрами:

Допоки мрія
до серця горнеться,
Даруйте радість,
життя не вернеться.

* * *

Моя любове, перша і остання,
Моя розлуко, грішна і свята.
Яке проймає світле осяяння
І огортає затажна сльота.
Ні-ні, не плачу, день такий, як перший,
І серце променисте, як весна.
Моя любове, втіхою доверши!
Моя розпуко, тиха й голосна.
Люблю тебе, як золоті світанки,
Горнись до тебе, мов квітнева ніч.
Впадуть зірки у росяні серпанки
І сон, де ти зі мною пліч-о-пліч.
Моя любове, справжня, не лукава,
На схилі літ стою вже на межі.
Ця спрага ніжності — пекуча лава,
Обірвана у закутку душі.
Моя любове, рідна і далека,
Моя печале, чиста і сумна.
Мені весна проміння сипле з глека,
А я тобі — вірші з мого вікна.

23.03.2024.

* * *

Гігантський лапоть дикої орди
Переступив всі межі і кордони.
В дволикій правді вражої ходи
Свої божки і писані закони.
Куди не ступить – там розруха й смерть,
Куди не гляне – все йому належить.
Земля чорніє, випалена вщерть,
Де ставить мітку – триколор на вежі.
Помаже «миром» – кров тече із ран,
Який Пилат – такі слизькі укази.
В століття двадцять друге вже тиран
Розставив пастки, лабіринти й пазли...
Крізь гнів – до волі, визріло – борись!
(В єднанні разом досягнемо цілі).
І мій народ москві не покоровись,
Хоч зусебіч у зайди на прицілі.
В моїх людей багато світлих мрій,
Міцних на гарт, що виплекані духом,
Благословляє сам Мазепа в бій,
Сірко і Орлик, Гонта з Мономахом.
Нових героїв принесла війна,
Щоб стерти слід рашистської облуди.
І хоч життям оплачена ціна –
«Народ мій є, народ мій завжди буде»!

30.03.2024.

* * *

Ти до мене прийшов, в мою душу проник,
Як світанок пробуджує землю довкола.
Десь на півночі танув крихкий льодовик,
Й розворушила прівесінь стомлене поле.
Вже весна квітоносна торкнулася віт,
Стрепенулася гілка від сну і воскресла.
А до мене, в той час, Перелесник забіг,
Розкуйовдив волосся світанням небесним.
І помчав вдалину на черемховий цвіт,
Обіймав теплий легіт сади білопінні.
Знов зозуля кувала без відліку літ,
Чи мені, чи весні, чи народженій днині?

24.04.2024.

ПИСАНКА-ЯЄЧКО

Писанка — яєчко, рук людських творіння,
В коломийському краї творять чудеса,
Стукає сердечко, мрія покоління,
Вироста на диво в ній жива краса.
Писанка — яєчко, мов гуцульська чічка,
Вишиті сорочки молодих дівчат,
З гір цимбалів звуки, швидкоплинна річка,
Прута передмова в зелені Карпат.
Писанка-яєчко дихає натхненням,
І ведеться в колі мова затяжна,
І зростає роду тут гуцульське плем'я —
Це моя родина, серця первинá.

Писанка — яечко, великодня паска,
Сонечка промінчик в кошиках людей,
В ній молитва щира і Всевишня ласка,
Боже Благовістя у прийдешній день.
Писанка — яечко, в фарбах колориту,
Трішечки від сонця, а від нас — тепла...
Хочеться насправді просто в світі жити
В коломийськiм краї, близ мого села.

05.05.2024.

КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області. До війни – працівниця УГКЦ. Нині перебуває з сім'єю в Чехії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№31).

ЧИСТА ДУША...

Ходить Світло широким полем,
Розсіває пшеничне зерно,
І дощі вже за Божою волею
Підливають його, щоб зросло.
Та підкралася темінь-злодійка,
Із лукавого світу прийшла
І своє кукілеве насіння
По ріллі крадькома рознесла.
Заграла над світом веселка
І напоєна вдосталь земля,
Заряснілись посіяні зерна —
Зерна Світла і темряви зла.
І налився вже золотом колос,
Прийшло Світло на стиглі жнива,
Та сумління почуймо голос,
Кукілем заснітилась душа.
І благаймо те Світло небесне,
Щоб ЛЮБОВ'Ю своєю воно

Спалило спокусу підлесну,
Спалило пекельнеє зло.
Бо в чистій душі лиш спочине
Дух Істини — СВІТЛО чудес,
І білою птахою злине
Душа до Світлиці небес!!!

13.04.2023.

ВІВТАР ЛЮБОВІ

В весняний день, так повний благодаті,
Ми чуємо, Пречиста, Твій Небесний зов.
На Твій вівтар, Єдина Добра Мати,
Несем віками зболену любов.
Несемо віру биту — не убиту,
Яка зросла на крові мук, страждань.
Тепер ми вільно, вільно, а не скрито
Несемо в світ Христову Правду без вагань.
Бо Ти, як Вірна Мати, нас надією скріпляла,
Коли до темряви тягнулася сила зла,
І сльози болю й смутку витирала,
Горнула всіх до материнського тепла.
Пречиста Зірко!
Радіємо вселенно днесь з Тобою,
В Ім'я Христа у єдності і мирі нас кріпи,
Щоб всі єдино з Церквою Святою
В небесну вічність непомильно йшли.

24.04.2024.

* * *

Неправий світ у тіні зла
Полонить всіх у свої руки.
Ми розпинаємо Христа,
Гріхами множим Його муки.
Яка ціна зболілих Ран?
ЯКА ціна Святої Крові?
Та запитаймо у Христа,
РОЗП'ЯТОЇ за нас Любові.
Ісус МОВЧИТЬ — тягар гріхів
Усього світу взяв на себе,
Інакше Він би не зумів
Нас поєднати з Небом.
Відкриймо двері каяття
Ключем Христового терпіння,
Й покути щирої сльоза
Обмиє від гріхів сумління.
І стане чистою душа,
Бо скресли вже любові крила,
І Божа ласка Пресвята
До неба двері нам відкрила.
Слава Страстям Твоїм,
Слава Довготерпінню
Твоєму, Господи.

03.05.2024.

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косів Івано-Франківської області. Мешканка селища Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області. Спеціальність: медична працівниця. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№31).

* * *

А можна, я буду любити життя й свою долю,
Воно ж бо моє, як і доля в моєму житті.
А можна, я буду світанки й зорю вечорову
Оспівувать радо в своєму вірші!!!
А можна, я буду любити цей світ,
Цю природу, це сонце...
Цей дощ, краєвиди із мого вікна?!
А можна, залишити страх і погане потойбіч?
Забути на мить, що іде ненависна війна...?
А можна, ковтнути повітря,
Із вітром, що волею пахне?!
І поглядом в небі провести в польоті птахів?!
А можна, в любові признатись,
Цнотливій і чистій,
В думках висилаючи купу листів?!
А можна, щоб дозвіл і думку когось не питати???
А жити своє, під ангельський спів?!
А можна, свій вік лиш, як цифри, сприймати
Й любити життя і цей світ?!

Січень 2024.

* * *

Два ліхтарі світилися, як зорі,
Ділилися тим світлом із людьми,
У час вечірній, тихо і привітно,
Людей рятуючи тим світлом від п'їтьми.
Вони світили, розрізавши темінь,
І дарували спокій і тепло,
Два ліхтарі дивилися у небо,
Світились вогники, даруючи добро.
І затишок довкола в темний вечір
Принесли своїм світлом ліхтарі.
Два ліхтарі світили, наче зорі,
Й чекали світанкової зОрі...

08.01.2024.

* * *

Живуть в мені чотири пори року,
Хоч роки мОї — осінь золота,
Вже перші врожаї бачу потрохи,
Вже починаються мої жнива.
Вже є плоди того, що колись сіяв,
Вже підросли і у плодах сади,
Тепер ще треба в Бога попросити,
Щоб сили дав збирати ті плоди.
Щоб сили дав і мудрості прощати,
Любити щоб, радіти і рости,
Щоб з легкістю уміти відпускати,
Усмішку щоби щирую нести.
Щоб вогники в очах світились жвавi,
Щоб жартувати, щоб там не було,

Щоб жити це життя, не існувати,
Щоб осінь дарувала ще тепло.
Щоб було тепло у душі і в домі,
Щоб діти й внуки щастя нам несли,
Щоби печалі гідно проживати
І щоб ще мріялось і йшлося до мети.
Щоб осінь дарувала безліч вражень,
Багата осінь, золота пора,
Живуть в мені чотири пори року,
Я вдячна кожній — це ж моє життя.

14.11.2023.

* * *

А сльози вже не капають з очей,
Вже відійшли ридання в подушки,
І рани в серці зовсім вже не ті,
Не про кохання пишуться вірші...
Рядки мої все більше про буття,
Останнім часом вірші про війну,
Роздумую частенько про життя,
А інколи думки я геть жену...
Коли мотиви тих думок сумні,
Коли в думках тих повно полину,
Рятуюся я втечею від них...
Чимдуж біжу від них, чимдуж біжу...
І не осінні дні у тім вина...
Я вже зустріла осінь не одну,
І вже давно на скронях сивина,
І бачила багато по життю.
Багато вже перейдених мостів,

Є і такі, що спалені навек...
Я чітко розумію, де межа,
А де я можу перейти убрід...
Я знаю, що я хочу, а що ні,
Кого додому в гості запрошу...
З ким хочеться мені поговорить,
А когось, привітавшись, омину.
Нікому я не побажаю зла,
Але і «не стелюсь» ні перед ким,
Мені не хочеться ні пліток, ні інтриг,
І не цікавить зовсім, «хто з ким спить».
Я знаю, що всі грішні по життю,
Навіть, коли в церквах поклони б'ють,
Але то справа зовсім не моя,
Бо в кожного своя стежина-путь.

9.11.2023.

КАЗКА ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ

Придворні пси, їх була ціла згряя
В одному королівстві, в короля.
Одне, ручне, лизало йому руки,
Дивилось в очі, хвостиком виля.
Тримав він песика у себе на колінах,
А злий як був, жбурляв те цуценя.
Заскавулить воно, та через пів години
Вже мОститься облизувать царя.
Бо кісточку хоч інколи дістане,
Що кине королівська йому знать,

І звикло цуценя, що хоч і бите,
Але привикло кістку споживать.
Щоденно й неабияку, а з м'ясом,
Пахучу й свіжу, щойно зі стола...
Подумаєш, то можна й потерпіти
Від злого короля і стусана.
Були й такі, що короля возили
На санях взимку...й знали батога,
Їх інколи періщили щосили,
Бо була на те воля короля...
Хоч були биті, але були ситі,
Бо їсти все ж давали їм щодня.
А ще були собаки-фаворити,
Бійцівські пси, що розірвуть на раз,
Коли хтось в королівстві слово крикне,
Що з королем коїться негарзд.
О, ті собаки, тая злая згряя,
Годована з об'їдків короля!!!
Вони б і рідну матір розірвали,
Якби пішла супроти короля.
Бо вислужити корм, то святе діло,
І загризуть за королівський шмат...
І будуть гавкати до хрипоті, щосили!
І здіймуть зовсім не собачий гвалт!!!
Усі ці пси — то небезпечна напасть,
Без роздумів укусять, загризуть...
Така у мене нині вийшла казка...
А ви подумайте, у чому її суть.

Січень 2024.

* * *

Осені подих чую я нині,
Яблуко спіле і ранній туман.
День вже коротший і небо в хмарах,
Ключ журавлів прокричав «прощавай!»...
Ще одна осінь в гості приходить,
Тихо навколо, лиш я і вона...
Що ж, заходи, як завжди, поговорим,
Чаю тобі, а чи може вина?
Гостею будь, як прийшла, то сідай вже...
Кажеш, що фарби нелегко носити,
Щоб малювати осінні дизайни,
Перетворити всю зелень на мідь?
Знаєш, а ти дуже гарна на вроду,
Хоч у очах твоїх криється сум...
Двері прикрий, не впускай прохолоду,
Разом ще літом помаримо мить.

15.09.2023.

* * *

Це відчуття, коли душевний ступор...
Воно гучне й мовчазне водночас.
Слова образ летіли у свідомість...
Від тих, що ти ніколи не чекав...
Розум сприймав, а серце бунтувало...
Не може бути цього, як же так..?
Слова образ тихцем тебе шмагали,
Від тих, що ти ніколи не чекав...
Давали стусана тобі словами,
Добряче так, вдаряючи «під дих»...

Вкладалися в свідомість ляпасами...
А ти наледве стримував свій крик...
І, зціпивши зуби, мовчав...
Хоч було так багато що сказати...
У той момент важливе щось вмирало,
В твоїй душі...там все ти й поховав.

Січень 2024.

* * *

Пігулки радості моментами скупими,
Що інколи п'ємо ми від життя...
Рідкі моменти тих усмішок щирих,
Бо фон трагічний...третій рік війна.
Руйнація війни торкає душі,
Оголює, онулює...і вчить!
Знімає маски, хтось стає байдужий,
А хтось уперто хоче щось робить...
Чи є у нас надія на спасіння?
Я вперто переконана, що так!!!
Бо, попри всі великі потрясіння,
Бо, попри все, що робиться «не так»,
Ми дивним чином здатні жити
І щось робити, не усі ж втекли..
Пігулки радості моментами скупими
Допомагають нам у час війни.

25.02.2024.

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Спеціальність: технолог ткацького виробництва. Волонтерка. Працює в Польщі, де створила Благодійний фонд допомоги воїнам ЗСУ. Членкиня Співки літераторів Коломиї «Суцвіття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№31).

МОЯ БАТЬКІВЩИНА

Незалежна моя Батьківщина,
Оповита терновим вінком,
В боях зранена, кров'ю зрошена,
Колосися в полях все одно.
Розквітаєш весною ромашками,
Чебрецем і гірким полином,
Ескадрилья, злітаючи в небо,
Прикриває своїм нас крилом.
Щоб мозкальзка страшна навала
Не топтала квітучі сади,
Захищають тебе всі, рідненьку,
Мужні воїни — дочки й сини .
Опліч з ними отці-капелани
Приїжджають до них всі на нуль,
Помолитись з героями щиро,
Щоб Господь їхні душечки спас.

Мій народе славетний, ти чуєш!
Перед образом тихо вклякни
І молитву возздай, аж до неба,
Щоб вернулись живими вони.
Розквітай же, моя Батьківщино,
Колосися у буйних житах,
Вільна, сильна, соборна, єдина,
Вічно житимеш в наших серцях.

17.04.2024.

* * *

Як нам хочеться тиші, тиші...
Як бракує всім лагідних днів.
Плачуть янголи в зоряній висі
І приходять до маминих снів.
Над могилами вітер гуляє,
Заколисусь спомини й біль.
Ця війна кожен день забирає
Й сповіщає родини доквіл.
Вже дороги, як Хресні дороги,
Чорна хустка, як долі клеймо.
Чуєш, Боже, цей шлях перемоги
Переплачено кров'ю давно!
Перестелено квітами в вічність,
Переплакано в темних ночах...
Хай оця переболена дійсність
Захлинеться в чужинських очах.
Нам би тиші і мирного неба
На землі – на якій живемо!

Дай нам, Боже, тогб, що нам треба,
Лиш прошу: не ярмо, не ярмо.

* * *

Війна забирає кращих,
Війна не жаліє нікого.
У цій смертоносній пащі —
Фантазія карлика злого.
А ми стоїмо супроти,
Наш шлях до свободи і волі.
І запевняємо всоте:
Народ не здолати ніколи!
Ми знаєм ціну свободи,
Ми віримо у перемогу!
На рабство не буде згоди,
Ми вибрали іншу дорогу!
Не страшно, бо всі ми – разом,
Пліч-о-пліч за друга і брата.
Агресору ми докажем,
Що буде за смерті розплата.
Гуртуймося, сестри, браття!
До волі – одна в нас дорога.
Плекає наш дух завзяття,
Попереду жде Перемога!

МОЇМ ДРУЗЯМ

Друзі — не за пляшкою вина,
Коли можна вдосталь веселитись,
Друзі — як прийде у дім біда,
І тебе вони можуть зрозуміти.
Друзі, не чекаючи прохань,
Свою руку подадуть в важку хвилину,
Всі до тебе прийдуть, без вагань,
І розрадять, як малу дитину.
Друзі не питають, хто ти є,
Сильний, хворий, бідний чи багатий,
Добре розуміють, як живем ми
На цьому світі, то вже свято.
Дякую я Богові за Вас,
Що в біді лишаєтесь зі мною.
Хай малесенький, народжений Ісус
Вас наділить своєю добротою.
Найбідніше серед Вас живу,
Та душа у мене є багата.
За усіх до Господа молюсь.
Мої друзі — то для мене свято!

ЯМБОРАК ІРИНА-ОРИСА БОРИСІВНА

Народилася 24.04.1965 року в селищі Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Лісабоні (Португалія). Волонтерка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16-22, №30-№31).

* * *

Проснись, наш народе,
Вставай, не барися,
За святу Україну
Грудьми заступися!
Не дай їй знову
Ділити й розкрасти
І, як за москалів було,
На коліна впасти!
Борися, народе,
Роби все, що зможеш,
І Господь Бог Всевишній
Нам усім допоможе!

16.12.2013.

* * *

Степан Бандера — ідеал
Українського люду,
Сердечна шана і хвала
Від рідного народу.
Життя його — наука нам,
Як землю захищати,

Національну гідність
У бою здобувати!
Ми гордимось, що був у нас
Відважний мудрий воїн,
Батько для повстанців —
Для нас він є героєм!
Клич його лине у віках —
Це поклик всемогутній!
Сказані Бандерою
Святій землі слова:
«Слава Україні!» —
Вічні, незабутні!
Їм відповідь, як Гімн,
Гідно прозвучала:
«Героям слава!»
Навіки слава!

09.01.2014.

* * *

Такий красивий, молодий —
Йому б на світі жити!
А він не побоявся і пішов,
Щоб рідну землю захистити!
На можу спинити гірких сліз,
Як важко зараз всій родині!
А на землі — кривавий слід
Борця за волю Батьківщини.
Цвіте нації, Герою,
Сину гідний України,
Хай душа твоя у раю
Спокійно спочине.

А ми будем молитися
І Всевишнього просити,
Щоб кров твоя не даремно
У бою була пролита...

24.04.2024.

* * *

Українську бережіть,
Українською спілкуйтесь!
Її завжди боготворіть,
Від душі її шануйте!
Вірно, чисто і правдиво
Наша мова в нас єдина!
І якщо ти не чужинець,
А наш кровний українець,
Не цурайся й не встидайся,
Українською вітайся!
Сутність наша в цьому є,
Рідний корінь — це святе!

09.11.2014.

* * *

Сумую за тобою, Коломиє,
Хай жайворонок в небі проліта...
Він все нагадує про тебе,
Де промайнули молоді літа...
Там пісня ллється десь високо,
Трембіти в горах забринчать,
А серце б'ється й так радіє —
Це в Коломиї благодать...
Струмочки там у Прут стікають,
Він простягнувся вдалину

І Коломия омиває,
Чекаючи нову весну...
Прекрасно в нашій Коломиї,
Завжди привітне місто це,
А добрі люди, співчутливі,
Зустрінуть щиро над усе.
Та де б не були ви у світі,
Нічого кращого нема,
Як мила наша Коломия
І рідная домівочка.
Повертайтеся в Коломию,
Бо час біжить, мов та вода,
Не наздогнати вам ніколи
Прогалин нашого життя...

16.06.2024.

ГЕРОЮ УКРАЇНИ

*Присвячую ГЕРОЮ України
ВАСИЛЕВІ СОЛОВЧУКУ
з Отинійської ОТГ*

* * *

Смерть-злодійка наступила,
Війна вкрала твої сили,
Затьмарила душу й долю,
І лежиш ти в синім полі.
Тепер там є твоя хата.
Як ти, рідний наш солдате?
Круки в'ються над тобою,
Біль пекельний й горе,
Серденько мліє і плаче,

Бо тебе більш не побачим.
Не прийдеш в батьківську хату,
Не обнімеш рідних і брата,
А синочки, як орлята,
Виглядали свого тата...
Ти пішов їх захищати,
Не дозволив воювати
І сказав: «То краще я,
Щоб була жива сім'я!».
На колінах, плачучи,
Живим коридором
В Отинію привезли «НА ЩИТІ»
Нашого ГЕРОЯ.
Траурний кортеж в скорботі,
З квітами і прапори
Попрямували до Голоскова —
Там родина, дружина і сини...
Спи спокійно, братику,
Вклоняємось тобі,
Ти своє життя віддав
За волю рідної землі!

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ

Провели в останню путь
ГЕРОЯ — мого брата...
Схиляєм голову,
Рідний наш солдате.
Ти спокійно спочивай,
Ми це не забудем,
Вічна пам'ять навіки

Жити з нами буде.
Не загоїти ці рани
І біль в наших душах,
Бо війна, чужа сваволя
Перекреслила здобуте.
Скільки ще смертей побачим?
Скільки поховаєм?
Замайорять прапори
Від краю до краю!
З БОГОМ СПОЧИВАЙ, ГЕРОЮ,
Схиляєм голову, Васильку,
Ти життя за нас віддав,
Щоб ми жили спокійно.

НОВІ ІМЕНА В «ДД-31»

ГОРБУЛЕВИЧ СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 11.08.2007 року в селі Стопчатів (присілок Борисівка) Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Випускниця 2024 року Ковалівського ліцею Нижньовербізької сільської ради. Переможниця VII Обласного літературно-публіцистичного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Василя Стефаника (II місце, номінація «Поет року»). Перші проби пера. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№31, 2024)).

ЯК ЗРОЗУМІТИ...

Як зрозуміти людські почуття?
Як зрозуміти кохання і втіху?
Як зрозуміти той промінь бажань,
Що йде із середини люду...?
Любов – почуття виринає з грудей,
В любові пізнали ми світ і науку,
Любов йде від Бога, від рідних людей,
Нумо триматися міцно за руку.
В житті так буває — багато безодень,
В душі порожнеч і розбитих сердець,
В біді ми повинні спуститись з небес,

І знати, що просто не буде чудес.
Як зрозуміти біль друга, подруги?
Як зрозуміти, чом плаче дитя?
Кожен, я знаю, розпізнати зуміє,
І в кожного в серці завітне весна.

ЛИСТ

Пишу тобі листа від серця,
А по щоці сльоза біжить.
Душевний біль у грудях рветься,
Неначе голками стромить.
Як ти? Чи ранений, чи дужий?
Ти не мовчи, відкрий свій біль,
І не тамуй оті наруги,
Як точиться смертельний бій.
Я знаю, важко, дуже важко...
Ти напиши і подзвони,
Я голос твій почути хочу,
І знати хочу, чи живий.
Тебе чекають батько й мати,
Тебе чекають син, дочка,
До тебе крик душевний рветься
Без тебе холод й пустота.
Надію, мрію і любов у серці
Всі бережуть з останніх сил.
Немає меж війні проклятій,
Немає в нас безмежних крил,
Як зупинить ріку криваву?
Коли вернеться мир в життя?
Коли тебе обіймуть знову?

Коли закінчиться війна?
Та ще настануть дні щасливі,
Настане спокій, мир у нас,
Усе відродиться, завітне
Та чи вже буде так ураз?
І ти повернешся додому,
Де жде тебе уся рідня,
Тебе побачать і зрадіють,
Відчують біль в твоїх очах.
Ти знаєш! Вірю! Що прийде хвилинка,
Коли закінчиться війна.
Пишу тобі листа, де мирно,
Чомусь війні нема кінця...

ВІЛЬНІ

Ми вільний народ і вільні люди,
Ми віримо у Бога і ми є всюди.
Віра в любові нас поєднала,
До мирного життя дорогу прокладала.
Одного разу чорні хмари нас накрили,
Москальська орда наш шлях закровила.
Чому світом диявол гуляє?
І бідних людей він занепащає...
Чому б його в кайдани не скувати?
Чому б його у пеклі не сховати?
Для чого він печаль у світ приносить?
Війну холодну за собою носить.
Ми жили вірно, вільно і духовно,
Нас об'єднала щирість молитовна.
Небесний Отче! Спаси нас! Збережи!

Любов і сили нам в життя пошли.
Ми сильну віру до Бога маємо,
У молитвах добра усім бажаємо.
Хай Бог захистить від меча кривавого,
Від лиха, і болю, і смерті наглої.
Пора вже чорній хмарі відступити
І очі на спасіння, Боже, їм відкрити.
Чому в серцях немає жалю і провини?
Немає там жалю і до родини!
Ми вільно жили, як птахи літали,
Пісні співали і вірші складали,
Ми вільну думку мали, і хто міг знати,
Що будемо ще й про війну писати.

СЛЬОЗИ

Мамині очі в сльозах,
А в серці одна пустота,
Забрала її сина війна —
Настала душевна пітьма.
Як серце болить її?
Не знає ніхто...
Відчуття передати
Так важко,
Всі мрії об камінь
Розбилися давно —
То матері сльози
Пролилися знов.
В руках фото сина
Тримає вона,
На серці їй важко

Лишилась одна.
Лише згадка про нього —
Гірка та печаль.
Вернути його
Неможливо, на жаль.
Рана на серці
Глибока, терпка,
Бо сина свого
Не побачить вона.
Матусині очі
Зросила роса.
Не зможе обняти
Вже сина вона.
Ті мамині очі
Криваві в журбі,
Життя промайнуло,
Як у тихому сні.

ВЕСНЯНИЙ СВІТ

Весняні квіти зацвіли,
Уквітчане усе навкруг,
Барвінки барвами налились,
Зеленим став сіренький луг.
Степи, лани зазеленіли,
Нарциси білим зацвіли,
Тюльпани кольором налились,
Тепло лелеки принесли.
І кожна квіточка чарує,
Виблискує свою красу,

Щороку всім весна дарує
Таку окрасу нам земну.
І сонце щиро посміхнулось,
Промінчиком в моє вікно,
Вже й ластівки літають сміло,
Лелека встелює гніздо.
Весняний світ такий безмежний,
Весні приходить теж пора
Прощатися на рік писемний,
Бо у весні вся ця краса.

ДЛЯ ЧОГО?

Для чого світ?
Для чого в ньому ми?
Коли немає миру
Й гинуть люди.
Для чого біль
Й ненависть звідусіль?
Болять серця дружин,
Батьків, а діти...
Сумують! Плачуть!
В очах блищить сльоза...
Коли настане мир —
Розтануть крижані серця...
Дай, Боже, сил тим,
Хто береже наш край,
А хто загинув —
Вічну пам'ять дай!

ГОРОДЧУК НАТАЛІЯ ЄВГЕНІВНА

Народилася 21.12.1972 року в місті Коломия. Заступниця завідувача філії та учитель математики Коломийської філії №3 Коломийського ліцею №4 імені Сергія Лисенка. Членкиня Спілки літераторів Коломиї «Суцвіт-тя». В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№31, 2024).

* * *

Людина! Так звучить велично й гордо,
В її руках усе: минуле, нинішнє і майбуття.
Вона встановлює у світі цім закони й норми,
Володар Всесвіту і керівник життя.
Та часто забуває ця людина, що Бог на небі,
Що створено для щастя й миру світ.
Розпалює жорстокі війни... А нам треба
Берегти планети спокій, мир і цвіт.
Людино! Ти подумай і отямся нині,
Не буде завтра, як не зміниш такий старт.
Не будеш слухати сонати ти пташині,
Зів'яне, не розцвівши, пишний сад.
Тебе Бог для добра створив і щастя,
Твоє завдання: Землю берегти.
Діяння все твоє нащадкам передається,
Ти мусиш гідно світом цим іти!

11.04.2024.

* * *

Я українка! В цьому моя сила.
У ріднім краї народилась і помру.
Бринять вогнем думок моїх вітрила.
На перекір вітрам усім — живу!
Я українка! В мені стільки люті!
Рвуть душу в шмаття кляті вороги.
Народам іншим цього не збагнути,
Адже цей шлях проходим тільки ми.
Дружина, мати, роду берегиня.
Я українка! Сильна, горда я.
Ховаю сльози від сторонніх в скриню,
Люблю понад усе красу життя.
Я українка! Добра, щира, ніжна,
На допомогу кожному прийду.
Красива, як весною вишня пишна,
Свій оптимізм в прекрасному беру.
Я українка! В цьому моя сила!
Тернистим шляхом крізь віки іду.
Господь дарує сонце, небо, крила,
Любов, надію, щастя, віру і снагу.

14.04.2024.

* * *

Душа завжди красивого лиш хоче,
На те вона і є — людська душа.
Їй до смаку все те, що тішить очі,
Їй до смаку весна, п'янка весна.

Душа завжди замріяна і щира,
В її очах турбота й доброта.
Душа лукавити і зрадити не вміє,
Йде з нами крізь негоди і літа.
Душа сміятись любить і радіти,
Солодкі миті цілувать в уста.
Душа барвисті любить ніжні квіти,
Та зараз гірко їй — пече війна.
Душа навзрид ридає дні і ночі,
Щоднини молиться, надією живе.
Вона спокою, миру, правди хоче,
Душа, мов жінка, світом цим іде.

09.04.2024.

* * *

Мене болить у серці Україна...
Пече вогнем ця проклята війна.
Із міст зробили нелюди руїну,
Забрали найцінніше в нас... Життя.
Життя людей, які так мирно жили,
Нікому не бажали в світі зла,
Сміялися, надіялись, любили
Наш рідний край. У цьому їх вина?!
Мене болить у серці Україна...
І рветься на шматки щодня душа.
Тримайся, моя рідная країно!
Ти переможеш! Розійдеться ця імла.

10.04.2024.

* * *

У верховітті гомонить весна...
Грайливо з вітром теплим розмовляє.
Промінням лагідним усе цілує звисока,
І небо посміхається безкрає.
Мов наречена, завітчалась алича,
Черешня вбралась також у шати білі.
Маленька вишенька чекає, мов дівча,
Коли розквітнуть коси почорнілі.
У кожній миті гомонить весна...
Та плаче від думок і ран планета.
Так гарно навкруги... Бринить сльоза.
Кремсали небо цілу ніч ракети...

06.04.2024.

* * *

Ранкова кава з дрібкою любові,
Весни, подяки, миру і тепла
Героям нашим, що воюють в полі,
Нас захищають день і ніч від зла.
Ранкова кава з дрібкою надії
У нашу перемогу й світлі дні.
Минуть тривоги, шторми, буревії,
Лунатимуть веселі лиш пісні.
Ранкова кава з дрібкою наснаги.
Триматись треба! Відчаю — не час!
Молитва щира, віра і відвага
У дні буремні всіх рятують нас.

05.04.2024.

* * *

Я мрію, щоб закінчилась війна...
Всі повернулися в свої рідні оселі,
Щоб не було на світі більше зла,
Діти були щасливі та веселі.
Я мрію, щоб цвіли наші сади...
Метелики над квітами кружляли,
Всміхалось сонце тепле з висоти,
Зерном родючу ниву засівали.
Я мрію, щоб закінчилась війна...
Про нашу мрію героїчну перемогу.
Щоб гомоніла у душі завжди весна,
І світ по стежці йшов за руку з Богом.

03.04.2022.

* * *

Цінне не те, що маєм у кишені...
Важливе зовсім інше у житті.
І своє щастя ми не носим в жмені,
Все цінне те, що маєм у душі...
Тепло у серці пронести крізь роки
І не зачерствіти у світу суеті,
Робити вірні та важливі кроки,
Прожити гідно Богом дані дні.
Цінне не те, що спакували в скриню.
Бути людиною — це істина свята.
Багато цінностей ми зрозуміли нині,
Коли у дім прийшла страшна війна.

14.04.2024.

* * *

Цінуймо мить і теплий тихий ранок.
Це забуваємо робити в метушні...
Спокійну ніч, цей сонячний світанок,
Ці найпрекрасніші весняні світлі дні.
Існує радість у буденному й простому.
Цінуймо кожну хвилину на путі.
Турботу рідних, тепло свого дому —
Ці речі є безцінними в житті.
Цінуймо сонце, небо, вітер, квіти,
Мирне життя, що обірвала ця війна.
Треба надіятись, і вірити, й любити,
Щоб в серці квітла мріями весна.

30.04.2024.

КАВАЦЬОК ВІТА ВАСИЛІВНА

Народилася 21.12.2007 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учениця 11 класу Ковалівського ліцею Нижньовербізької сільської ради. Переможниця VII Обласного літературно-публіцистичного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Василя Стефаника (II місце, номінація «Новеліст року»). В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше. Це перші

проби пера майбутньої поетеси.

* * *

Поробилось лихо всюди,
Що де й дітисся, не знати...
Залишились вдвох з тобою
І не в силі й розказати,
Що діялось на Вкраїні,
Що на ній творилось,
Як колись, так і тепер,
Багато змінилось...
Вже й світ забув, що сталося
У степу козачім?
Як над рідними синами
Сива ненька плаче?
На просторах тих безкраїх

Кров рікою ллється,
За честь, долю і свободу
Вперто серце б'ється!
Непосильними ділами
Захищає краю свОго,
Не шкодує долі й віку,
Життя молодого!
Забуває страх і відчай
У бою пекельнім,
Все те знову тут стається
На полі смертельнім...
Ще раз, ще раз виступає
І спочинку не вбачає...
Та за неньку Україну
Вороття не має!
Ворогові не здолати
Іскру незгасиму –
Рідне слово, щиру віру
У душі людини!
Заклик голосу гучного
До незламного народу,
Ті бажання заповітні
За мир, єдність і свободу!
Лютий ворог геть не знає
Честі, правди, ласки.
Беззаконня, злість і зрада —
Це його ознаки.
Мине лихо і година
Стане справедлива,
Та й минеться разом з лихом

Орда юродива.
Пожене вона з собою
Усіх навіжених,
Зазомбованих москвою,
Мов псів прокажених...
Ввік до Бога не наверне
Лихих, окаянних,
А у славі і пошані
Наверне страждальних.
Тільки слава ця не згине,
Не скориться долі,
Вічно лишиться на пам'ять
У світі й народі!

ВІЛЬНИЙ ВІРШ

Летіли роки, і час летів за ними,
Він бився обличчям об віконні рами,
Заглядав в глибоко сховані очі,
За темними окулярами.
Чекав на пасажирів у метро,
Очікував на свою каву у буфеті,
Мріяв про подорож до Італії,
Жив з великим серцем і чекав на операцію.
В один момент невблаганно зупинився,
Застряг на позначці 24.02.
І стрімко помчав вперед,
Не бачачи перед собою людей,
Зносив будинки, лікарні, школи,

Не зупинявся.
Враз глянув на себе в дзеркало
І побачив небо.
Сире, сире — небо без сонця, з димом.
Дим огортав і обпалював,
Світ отетерів...
Незчувся, як втратив відчуття,
Свідомість, душу...
Зазнав колосальних змін!
Час — це світ.
Світ, що рухається «вперед»
І зупиняється перед обличчям смерті
Власним відображенням у дзеркалі.

AGAPE*

Гучніше правди пролунає
І кращою од сонця стане,
Розквітне силою святою —
Любов невідана в серцях!
Досягне істини собою,
Зрівняє болі всі — страждання,
Припинить війни і знущання,
Запалить світло навкруги.
Утихомирить поривання,
Наверне очі до кохання,

* Agape — ранні християнські філософи використовували цей термін для позначення як особливої любові людини до Бога, так і Божої любові до людини, а також жертовної любові, що люди повинні відчувати один до одного...

Забуде лихо та образи,
Посіє зерна доброти.
Збудує дім без крику й гвалту,
Закладе у сім'ї міцну опору,
Навчить дітей пошани й ласки,
Покаже у житті дорогу.
І куди б не повела стежина,
Завжди разом летітиме любов,
Бо любов — це довговічні крила,
Всі ключі до мудрості років.
І якою б не була людина,
Не зцуратися їй своїх крил,
Бо політ — неоціненна сила,
Те, без чого неможливо жить!

* * *

Коли на землю опускаються тумани,
І в темряві тривожній спить печаль,
Говорить голосом журливо, небезпечно —
Старий, задуманий, блідий скрипаль.
Він легко розсипає по діброві
Давно забуті істини чужі,
Вони за звуками потиху впливають,
Сховавши справжні свої голоси.
Діймають душу зранену, забуту,
Доценту переповнену слізьми,
Лишають по собі тяжкі прикмети,
Навіки кинені і Богом, і людьми.
А хтось так жив, без сорому і смутку,

Творив, не знаючи ні рамок, ні брехні,
Любив до скону ту свою роботу
І геть не думав про майбутні дні.
Та не туди проклалася стежина,
Життя зробило швидко поворот,
Змінило враз майбутнє України,
Залишило кривавий свій урок.
Скрипаль наш грає партію останню,
Ще нота, і останні вже рядки...
Аж раптом, постать з пісні виринає —
Юнак, тримає вервицю у лівій все руці.
Він так, як всі, на вигляд — непримітний,
Його лиш тільки погляд видає,
Очима міг би голову скрутити,
А руки геть не слухаються вже.
Вони опущені додолу, і звисають,
Перебираючи зернятка на дузі,
Із губ зриваються молитви рясно,
Прохання спокою, здоров'я, теплоти.
Коли на землю опускаються тумани,
Не чути пострілів гармати і стрільби,
Буває, місяць з хмари виринає,
Послухати оті бажання молоді.
Спиняє гру на скрипці віртуозно
І забирає юнака собі...
Бо на війні ніхто не обирає:
Чи жити, чи померти в чужині...

КІЦЕЛА-УДУД ОКСАНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1962 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: пекар-тістовод, фотограф. Друкується в альманасі «Джерельні дзвони» вперше (№31, 2024).

* * *

Подивилась на своє село з висоти,
Кращого краю немає,
Не поїхала б звідси я нікуди,
Мене рідна земля тут тримає.
Тут найкраще у світі співають птахи
І вода найчистіша в криницях,
Ця Земля найрідніша мені,
Де найкраща у світі пшениця.
Найпахучіші квіти в Карпатах,
І ліси тут багаті на все,
То чому залишати країну,
Їхати, де усе нам чуже?
Подивилась на своє село з висоти,
Сльоза по щоці покотилась,
Це мій край, моя рідна Земля,
Я тут колись народилась.
Я тут колись народилась,
І тут я тепер доживаю,

Це найкращий край на землі,
А іншого я і не знаю.

* * *

Мово наша, мово,
Що з тобою роблять,
З кожного лиш боку
Тебе рідну гноблять.
Чуємо москальську
І ще інші мови,
Лиш все менше чуєм
Рідної розмови.
А ти наша МОВА,
Така мелодійна,
Наша ти є зброя
І дуже надійна.
Не всі розуміють —
Ти наша єдина,
Пишуть іншов мовов
Назви магазинів.
Ідеш рідним містом
І не розумієш,
Чи ти у Європі,
Чи вже у росії.
А ми в себе вдома,
І в нас своя МОВА,
То ж не забуваймо
Про це ми НІКОЛИ.

* * *

Чому гримлять гармати на землі?
Чому не можуть люди на землі
Спокійно проживати?
Та Бог створив людину для життя,
А ви — один одного вбивати?
Чому гримлять гармати на землі?
На цій землі могутній і красивій!
Та Бог створив ліси, поля і гори,
Щоби росла пшениця на широкій ниві.
Чому гримлять гармати на Україні?
Невже так заздрість задушила москаля,
Що знищує усе, що тільки може...
Ох, наша ти страждальна земля!
Борімося, поборемо ми ката
За наші гори, за поля, ліси,
Щоб не гриміли на землі гармати,
Щоб кат не знищив Української краси.
На жаль, гримлять гармати на Україні,
Від болю почорніла геть земля,
І гинуть люди, геть ні в чім не винні,
Гуркіт і дим доносяться здаля.
Земля відродиться,
Відновляться села і міста,
Виросте нове покоління,
Зацвіте пшениця на полях,
Квітів розсіється насіння...
А поки що ми мусим згуртуватись
І один одного підтримати в біді,
Не розбігатись, не втікати,

Бо ще гримлять гармати на землі.
Весна прийшла, все зацвіло навколо,
Додому повернулись журавлі...
Так хочеться спокійно проживати!
Чому гримлять гармати на землі?

* * *

Приснився мені такий сон,
Що вже настала перемога,
Що закінчилася війна,
Скінчилася людська тривога.
Як зустрічають матері синів,
Яких так довго вдома не було,
Як діти обіймають матерів,
Без яких сумно їм було.
Ідуть всі не ушкоджені додому,
Наплічники тримають на плечах,
При зустрічі їх обіймають перехожі,
І радісні в них сльози на очах.
А ще приснилися поля широкі,
І трактор їздить там туди-сюди,
І люди там працюють всі спокійно,
І ніби не було у нас війни.
Прокинулась, щось сильно загуділо,
Та так гуділо, що був дзвін вікон,
І мені боляче зробилося на серці,
Що то був лише приємний сон.

* * *

Ластівка додому прилетіла,
Моїй радості не було меж.
Ця пташка для мене рідна,
І я для неї певно теж.
Рано цього року прилетіла,
Так, як рано і весна прийшла,
Напевно це воля Божа,
Ще б скоріш закінчилась війна.
Щоб скінчились оці негаразди,
Щоб співала ластівка пісень,
Щоби небо було мирне,
Щоб настав щасливий день.
Щоби ластівка принесла таку звістку,
Що уже тихо і нема війни,
Що на землі уже любов панує
Й немає звірства злого сатани.
Ластівочко рідна, дорогенька,
Звеселила серце ти моє,
Що почула знову твою пісню,
А гніздечко збереглося твоє.

ШПАКИ СПІВАЮТЬ

Як гарно шпаки пісню заспівали
В моїм саду сьогодні,
Був пташиний хор...
Стояла, слухала і сльози покотились,

А десь лиш чути техніки мотор.
Десь там далеко, я того не чую,
Але душею відчуваю біль...
В моїм саду шпачок співає пісню,
А десь шахед шукає свою ціль.
А шпаки співають свою пісню,
Бо вони провісники весни,
Та між цим співом голосистим
Ще й чути звуки сатани,
Який гримить своїм копитом
По Україні...
І знищує усе, що тільки може...
Летять ракети, дрони і шахеди,
Та Україну він не переможе.
Ще заспівають птахи по всій Україні,
Радіти будуть, що знову весна,
А поки що в моїм саду спокійнім
Шпачок радіє, бо днина ясна.

РІДНА ШКОЛА

Білий сніг тихенько на землю лягає,
Рідна наша школа нас всіх зустрічає.
Рідна наша школа там стоїть старенька,
Ми зустрілися в оцій, бо вона новенька.
А старенька школа, все таки, нам мила,
Бо в старенькій школі нас букви учили.
Вчили нас читати і букви писати,
Ну а потім ті букви в речення складати.

Ми зустрілись в школі, бо вже сорок років,
Як нема у нас в житті веселих уроків.
Тут згадаємо ми зараз, як колись учились,
На перерві в коридорі як не раз ми бились.
Однокласників згадаєм, що уже нема,
І учительку, ту першу, що в клас завела.
Ще згадаємо тих друзів, що не вийшло їм
Навідатись сьогодні у цей рідний дім.
А тепер я, любі друзі, хочу побажати,
Щоби років через двадцять всім отут зібратись.
А цей вірш, написаний сьогодні:
Згадалась мені моя рідна школа,
Шкільні подружки, друзі, вчителі,
Які веселі були роки шкільні,
Коли ми з Вами були ще малі.
Сорок п'ять років пролетіло,
Як закінчили ми десятий клас...
Голови наші давно посивіли
І багатьох уже немає із нас.
Стоїть в шкільнім подвір'ї рідна школа
Старенька і така сумна,
Що не дзвенить дзвінок у коридорі
Й не бігає весела дівчора.
Багато було в мене одностудців,
Щоб школу швидше закінчити,
Бо так хотілось вже дорослими стати,
А не уроки в школі учити.
Та вже дорослі всі і вже не молоденькі,
А в школу хочеться хоч раз зайти,
Сісти за парту, сидіти тихенько...

На жаль, не вернуться назад роки...
Можливо, ще колись зустрінємось у школі
В мирний час, коли закінчиться війна,
І знов згадаємо ми свої шкільні роки
І тих, кого із нами вже нема.
До зустрічі у 2029 році.

2019 рік.

* * *

Опустилась тихо ніч на землю,
Місяць зійшов, і зорі мерехтять,
А я не можу аж ніяк заснути,
Бо думками, де люди не сплять.
Де над головами свищуть кулі
І градами сиплять навкруги,
Там не до сну і не до відпочинку,
Коли навколо тебе вороги.
Тому молитву я до Бога посилаю,
Щоб захисникам нашим допоміг,
Щоб хоч одна нічка була їм спокійна,
Щоб ні один воїн не поліг.
Молюся, щоби було мирне небо
І щоб ніч спокійною була,
Щоб Україна тихенько заснула,
А вранці, як проснеться, ВІЛЬНОЮ БУЛА.

14.05.2024.

* * *

До Тебе, Господи, звертаюся з проханням,
Молюся щиро, Господи, прости,

Спаси Ти нашу неньку Україну,
За всі гріхи Ти наш народ прости.
Прости, що часто ми грішили,
І не ходили ми у Божий дім,
Що Божі храми ми колись валили,
А потім ще й сміялися над цим.
Ми люди грішні, але можна нас простити,
Бо каємося щиро, від душі,
Прости нас, Боже, бо Ти усе можеш,
Зупини муки в Україні ці страшні.
Подивися, Боже, як земля страждає,
Які глибокі рани на землі,
Як гинуть люди, геть ні вчім не винні,
Як гине наше майбутнє — діточки малі.
Молюсь до Тебе, Господи, дай сили
Біду оцю страшну нам пережити,
Ще раз Тебе я, Господи, прошу
Усі гріхи Українцям простити.

28.04.2024.

СПОГАД

Згадалась мені розповідь одна,
Що нам колись бабуся розказала,
Як гнали у Сибір її, в заслання,
І чи повернеться, вона не знала.
Молода мама, двоє діточок,
Чоловіка із війни чекала,
І тим, хто за вільну Україну воював,
Вона тихенько, як могла, допомагала.

Дізнались ті, "што прішли освободжать",
Та били так, що кості аж хрустіли,
А потім, на очах дітей, петлю на шию
І на старій яблуні повісити хотіли.
Не повісили, але погнали у сибір
Та десять років «бабці» присудили,
Там вижила вона, при думці про дітей,
Де бралися у каторжанки сили?
Вже посивіла верталася додому,
Ішла пішки з Коломиї, від вокзалу,
Хтось синові дав знати: МАМА йде,
Та син при зустрічі не упізнав маму.
Прийшла додому, чоловік зустрів,
При зустрічі обоє лиш мовчали,
Не було слів, лиш спогади одні,
Які на десять років роз'єднали.
Та була зустріч незабутня ще одна,
Старшого сина з армії пустили,
Ця випадкова зустріч на дорозі
Надовго маму й сина засмутили.
Ішли одне напроти одного в селі,
Син привітався й пішов далі по дорозі,
А мама відповіла, як чужому,
А по щоці чомусь потекли сльози.
Якби не дід, чоловік бабусі,
Якого Бог прислав у ту хвилину,
Отак би розминулись у селі
Сива матуся із солдатом сином.

01.06.2024.

КОВТУН НАДІЯ ЄВГЕНІВНА

Народилася 16.06.1993 року в місті Розділ Львівської області. Спеціальність: лікар-стоматолог. Живе і працює в Лісабоні (Португалія). В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

НАРОДЕ МІЙ

*Другій річниці війни
присвячується*

* * *

Народе мій, з тобою я завжди,
У щастя час і у скрутну хвилину,
Відчути можу в серці і в душі
Й поважного старця, й малу дитину.
І зараз випробовування нас,
Немає нам спокою, лиш чекання,
У цей нелегкий і буремний час
Народ відходить тихо у вигнання.
У час скорботи сльози матерів
Землі орошують долини,
І стогін долинає із душі,
І серця стук, і сліз гірких глибини.
І зорепадів тиха круговерть
Нам тішить око щиро і нетлінно,

Я засинаю... І ніяка смерть
Нам не зашкодить, знаю, неодмінно.
Любити нам життя повік віків
І тішитися співом солов'їним,
Бо знаю я, що будем ми завжди
Народом суверенним і єдиним.
Гостей ми будем радісно приймать
І хлібом-сіллю щедро пригощати,
Але насильство і ворожу рать
Потуримо з землі, бо ми — солдати.
Солдати ми, великий і малий,
І гідну відсіч дали супостату,
Щоб незабаром мирно засівать
Лани зерном й білити біло хату.
І щоб радіти променям весни
В щасливий час і у лиху годину,
І Україну на руках нести,
Немов маленьку зморену дитину.

21.02.2024.

СКАЖУ ДИКТАТОРАМ...

Скажу диктаторам, що створюють закони,
Що, мов лавини гук, тривожили весь світ:
Вам не страшні безмежжя перепони,
Якщо добра несли в житті ви ніжний цвіт?
Якщо ж позаду вас гаряча кров лилася,
І людські голоси злилися у біді,
Зловісна зла стріла тривожно натяглася,

Й колись, мов бумеранг, повернеться тобі!
Від помаху жорстокої руки
Залежить доля цілого народу.
Ви тільки уявіть собі таке...
Не бачити би нам такого зроду!
Бо ж неможливо будувати дім
На крові і кістках людей безвинних,
Ніколи не панує щастя в нім...
І цим уже покарано всіх винних.

КУРГАНСЬКА ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА

Народилася 23.09.1955 року в с. Буртин Полонського району Хмельницької області. З 1977 року проживає в місті Хмельницький. Освіта вища. Професія: бібліограф. Понад 20 років пропрацювала в ХНУ (Хмельницький національний університет). Учасниця та переможниця багатьох літературних конкурсів і видань. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

ПАМ'ЯТЬ БАБИНОГО ЯРУ

Із вікових глибин повіяв
Осінній спомин — біль війни:
Скорботні Україна, Київ
Вклоняються аж до землі.
День історичний повертає
Могильний вітер із-за хмар.
Ворушиться земля, здригає...
Ридає горем Бабин Яр.
Простір розтерзаний від болю,
Нестерпний стогін лине в світ.
Умився Бабин Яр сльозою,
Несе начертаний завіт.
Боже! За що така спокута?
Чим провинились люди ті?
Безжалісна, жорстока, люта
Смерть їх засипала в землі.

Розпачливе, гірке ридання,
Молитва і прокльон звучить,
Нестерпне, болісне благання —
Постріл... і зааніміла мить.
Гірка дорога в потойбічність...
Народи поєднала смерть.
Безсмертям увійде у вічність
Пам'ять. Нічим її не стерть!
Там, в тім Яру, без домовини
Нацист безвинних всіх поклав.
Нині війна йде в Україні —
Рашист безжалісно вбива.
Біду цю будем пам'ятати,
Не повторилась щоби знов.
Убивчим війнам не бувати!
Утвердимо добро, любов!

29.09.2023.

ДАРУЙМО ДОБРО!

Проживаємо дні тут свої ми земні,
Як призначено нам: і щасливі, й сумні.
Чи хороше, чи ні, кожен день тут при дні
На стежину земну простеляєм собі —
Люди різні ми всі.

Часом хаос якийсь все пливе в голові...
Не складається в нас, думи темні, сумні.
То вже чітко усе: думи світлі, ясні,

Що від серця іскристо палають в Душі,
Посилаєм Землі.

Найцінніша Душа є в людському житті,
В неї крила з духовності всі чарівні,
Розмережені сяйвом, розшиті в добрі.
З дивовижних пір'інок духовних вони,
В дивовижній красі.

Найчарівніше пір'я від Духу Душі
По пір'їнці щодня роздаваймо Землі,
І даруймо його людям щедро щодня,
Голуба наша вся щоб планета Земля
Лиш добром тут цвіла!

11.04.2024.

ЄДНАЙТЕСЬ, ЛЮДИ, ПРОТИ ЗЛА!

Душа згорьована, спустошена,
В ній поселилася біда:
Туди ввірвалося непрошено
Горе — проклята ця війна.
Крига здавила груди —
Болісно там повсюди.

Страшне із півночі немірене
Дике злетілось вороння,
Ключуть життя, Богом посіяне,
Без перебору, навмання:

Смертні покоси всюди —
Гинуть безвинні люди.

Слізьми набатними церковні всі
Плачуть ікони вже святі.
Герої-янголи у за́світні
Линуть у ві́рійні світи.
Боже! Чи Ти те бачиш,
Як гірко люди плачуть?

Всі мирні люди! Вас благаємо:
Коршуна-вбивцю зупиніть!
Ми справу з нелюдом всі маємо —
Може настати тая мить,
Пізно коли вже буде:
Згíнути можуть люди.

Свавіллю цьому божевільному
Статись не дайте на Землі!
Блакиті да́ху неба мирного
Терзать не дайте цій орді!
Єдністю зло здолаймо —
Згинуть Землі не даймо!

12.03.2024.

МАЖОРНІ ЗВУКИ

Загублена світанком доли,
У вихор кинута буття:
Насипано пуд цілий солі —
Глибока рана від життя...
Стоїть над прірвою Душа —
Вітер війни її шмагá.

Хотілося мажору звуки
Приймати радісні завжди.
Журливі їй мінору муки
Вогненні, жалісні сюди
Кидає пекла небокрай...
О Боже! Той мінор не грай!

Розтерзане небесне лоно —
Так кру́ки, яструби страшні
Смертями посипають гроно:
Хрестами солять по землі.
Мотив із пекла нам кидá
Проклятий нелюд — сатана.

Всю зрánену, криваву Дúшу
Не дам мінору полоніть!
Мажорними її примушу
Надії звуками тут жить.
Покрий, мажор, всі небеса!
Скінчиться хай страшна війна!

16.03.2024.

ДУШУ СПАСИ, СКРИПАЛЮ!

О мій скрипáлю! Грай!
Так т'яжко на Душі, ти знаєш!
Біда болить... Нехай!
Нехай уся зведеться! Маєш
Зірвати серця біль,
Що мучить звідусіль.

Сумний мотив жалю
Хай Душу полонить стражденну!
Зіграй, тебе молю,
Свою мелодію блаженну!
Втоплюсь нехай слізьми
Посеред горя тьми.

Смичком жалю веди
По струнах невгамовних серця!
Тяжкий той біль зірви
Мотивом гіркоті! Спасеться
Душа моя, лиш грай!
Спаси мене, скрипаль!

22.02.2024.

ДОЗВОЛЬТЕ ВАС ЗАБУТИ

Як я мав таку необережність
Зустріти вас в осінній час?
Як я міг потрапити в залежність:
Так сильно покохати вас?
Неспинно голову дурманить —
Ваш образ магією манить.

Наче випив зілля приворотне,
Рятунку вже Душі нема.
Ніби в рабство вільне, неприродне
Потрапила Душа моя.
Немов би випив я отрути —
Не в силах вас уже забути.

Ваша ніжна, витончена врода,
Нектарна, дивовижна вся,
Сниться. Вкрадена моя свобода —
Невільник, раб кохання я.
Нащо вам я? У вас є інший.
А може ні? Цей світ весь грішний...

Сили Неба! Згляньтеся на мене!
Не хочу так страждати більш.
Хочу бути вільним. Цей від мене
Напиток заберіть скоріш!
Я вас забуду. Ви мене забудьте.
Прошу: ви лиш щасливі будьте!

29.02.2024.

ВЕЛИЧНИЙ СВІТАНОК

Велично як же сходить наше Сонце!
Дух весь захоплює, в полон бере.
Небесне Всесвіту без меж віконце
Навстіж світанку вже відкрите все.
Бархатна ніч змінила зоряний свій стан —
Пливé спочити у космічний океан.

Потягується Сонце багрянисто,
На підвіконні влігся горизонт,
Все небо кармазиново, іскристо
Сяє. Багряних шле Землі щедрот.
Вогненним заревом палає небокрай —
Небесний, чудодійний, наче дивограй.

В вогненній купелі родивсь світанок,
Весь пурпурово він палахкотить.
Схопив на плечі всі щедроти ранок,
Нести у білий світ їх всі спішить.
Запеленався у тумани на Землі,
Босóніж мчить і миє ноги у росі.

Хай кожний ранок світлим, мирним буде!
З Сонцем обнявшись, радість нам несе!
Небесну благодать несе всім людям,
Хай більш ніде війни не буде вже!
Наш ранок життєдайний! Мирним будь завжди,
Відродження світанком всій Землі неси!

10.04.2024.

ВЕСНА ПІДНІМЕ КЕЛИХИ ТЮЛЬПАНІВ

Прийшла весна і розцвіли тюльпани —
Весняні квіти щастя на Землі,
Посланці Бога, ніжні джентльмени,
Стрункої грації, в їхній руці
Шовкова Чаша із небес віконця —
Напій нектарний з поцілунком Сонця.

Напої жовтих чаш — всі благодатні.
У білу чашу влито запашній
Нектар святий. В червону — сік могутній
Медового кохання віковий.
Хто той напій пригубить — весь палає,
Блаженством щастя дивовижно сяє.

Нехай Господь налле в тюльпанні чаші
Нектарні, мирні соки запашні,
Щоб горя, бід не знали люди наші
Ніде, ніколи на святій Землі!
Весна! Бокали піднімай тюльпанні!
Неси нам мир — омріяний, бажаний!

05.03.2024.

МОЛОТКОВСЬКА СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 29.10.1971 року в селі Грабівка Калуського району Івано-франківської області, де і проживає. Спеціальність: медична сестра відділення анестезіології та інтенсивної терапії. Працює в Німеччині (Земля Гессе). В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

* * *

Що таке щастя? Спитаю у себе?!
Найперше — це наше життя!
Дарунком для мами була Божа воля,
Коли притулила до серця дитя.
Плекала, ростила, ночами не спала,
Вкладала всю душу в мале немовля,
Роки у книжках сторінками листались...
Вже вирости діти і пішли у життя.
Що таке щастя? Колосся пшениці —
Це хліб запашний на столі.
Не може щасливою бути людина,
Коли не питає у нього ціни.
Що таке щастя? Це сонечко ясне!
Всміхається тим, де черствіє душа,
Теплом зігриває в холодну годину,
Коли вже байдужість у серці була.
Що таке щастя ? Водиця джерельна!
У жилах, у дереві, в кожному стеблі,

Не може ніхто існувати на світі,
Якщо не нап'ється води.
Що таке щастя? Сім'я і родина,
Це — відданість, вірність й любов!
Велика є праця навчити Людину,
Щоб заповідь Божа у серці була.

12.04.2024.

* * *

Мамині руки найсильніші у світі!
З ранку до ночі вони працьовиті,
З кожним світанком, як бджілка у полі,
Ти починала роботи доволі!
Мамо, матусю, не спіши так, рідненька,
Бо підганяєш свій час так скоренько,
А за плечима стоїть твоя вічність,
Збігли роки, мов розтаяла свічка!
Все, мов у сні, залишилось у скронях,
Часу все менше і сили в долонях,
Як ще хотілось багато зробити,
Дні чомусь стали коротшими жити.
Старість приходить так непомітно,
Сиве волосся і зморщок пів віку,
І нагадало життя про турботи,
Дало багато свого вже уроку.
Зірка на небі уже засіяла,
Про спокій матері вона нагадала...
Сядь, відпочинь і побудь ще зі мною,
Мамо, матусю, поговорим з тобою!

30.12.2023.

* * *

Моя любов, ти все іще існуєш,
Не маєш втоми ні одного дня,
Чи то падіння, чи бувають злети,
А ти красива, все одно, щодня.
Твої видіння, як пуста газета,
Так мало є правдивих й добрих слів.
Хто не зумів так щиро покохати,
Лиш в пам'яті залишив спогад свій.
Моя любов, ти все іще існуєш,
Палає промінь у твоїй душі,
І зірка ясна у просторах неба
Сіятиме, допоки ми живі.
Таке життя, й доволі сумувати,
Бо в незбагненнім колі — вороття,
Ти славишся од віку і до віку
Своїм палким і щирим почуттям.
Немає меж в коханні — все законно,
Від радості в байдужість один крок!
Несе на крилах ніжно твій лелека
Дитя, що народилось у вас двох.
І так проходить в спогадах кохання,
У різнім віці правдою стає,
Залишить слід й свої розчарування,
Посидить трохи й з радістю піде.

18.03.2024.

* * *

Ти зайшов в мою душу
Так тихо й зненацька,
Щось хотів розказати,
Але промовчав.
І по той бік екрану
Я дивилась на тебе,
Відтворила я образ,
Що спокою не дав.

Ти зайшов в мою душу
Таким ніжним, привітним,
У очах я побачила
Більше добра.
Відобразила вічність
Блакитного неба,
Тільки жаль, що далеко
Від дому була.

Ти зайшов в мою душу,
Де надія палає,
Де залишився спокій,
Безкорисна любов.
І ми будем мовчати —
Мовчати у тиші,
Де не буде образ,
Тільки щира любов.

Ти зайшов в мою душу —
То ж віддай їй належне,

Не топчи, не розкидай
Палкі почуття.
І як хочеш лиш чимось
Її образити,
Не роби цього, прошу,
Бо страждає душа.

02.04 2024.

* * *

Загубилась любов —
Поміж людей ходить!
Така незадоволена, така знедолена!
Її слів бракує на теплі обійми,
Чогось шукає, кудись втікає,
Та дні за днями явно спливають.
Ніби вчора кохала, сьогодні забула,
Сама не знає, в кого заночує!
Ходить любов тихо, ходить, блукає
І у щасливих долі шукає.
Може там знайде? Чи не годиться!
Хтось розуміє, іншим втопиться...
Любов буває навіть примхлива,
Чи то багато таких не вродливих?
Чи вже не модні думками лишились,
Звідки і в кого любові навчитись?
Так мало правильних, так мало вірних,
Доля любові буває різна.
Чи то самотні, чи то у парі,
Тут не вгадаєш — життя, як примара.
Вже відбулося доволі історій,

Та чи лишили той слід за собою?
Жила любов поміж різні поради,
Їх у житті було дуже багато,
Слухала, плакала, тихо питала:
Що стало знову її на заваді?
Не відповіла любов, пішла далі,
Бо зрозуміла — життя вже позаду!
Так і ходила вона поміж люди,
Може щасливою на старість буде.

* * *

Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Нагадує про наше все життя.
Пройшли роки, а з ними те кохання,
Що тамувало нам серцебиття.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду.
Думками лину знову я туди,
Де було ніжне і палке кохання,
Де дощ нашіптував свої казки.
Я чую дощ, Він тихо плаче правду,
Стікають сльози по німому склу.
Роз'їхались по світу два серденька,
Лишила доля враз мене одну.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Що не сказали і не зберегли,
А почуття шукали нових звершень,
Так і з минулим не зустрілися вони.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду,

Забутими стежками вже не йде,
Розгойдує в садах цвіт білих вишень
І з тихим вітром музику веде.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
І правда за коханням плаче теж.
Життя і невгамовне, й невблаганне,
Не знаєш, що загубиш, що знайдеш.

02.04.2024.

* * *

Якби мої очі вміли розмовляти,
Вони б розказали про наше життя,
Про життя єдине і єдину славу,
Свого роду єдність й тихе майбуття.
Як би мої очі вміли розмовляти,
В них би відродилась вся наша краса,
Вся краса народу на землі українській,
Де колосся жита вмивала роса.
Як би мої очі вміли розмовляти,
То спинили б погляд на людській біді
І в безсонні ночі щиро помолились,
Простягнули руку, бо сили вже слабкі.
Якби мої очі вміли розмовляти,
Вони б розказали про нашу біду.
Донесеться голос воїнів із неба:
«Слава Україні! Слава на віки!».

18.03.2024.

* * *

О, Музо! Ти живеш в віках,
В віках розумної людини,
Твоя поезія близька
Всім тим, хто так кохає Україну.
Пророцтво слова на віки —
Несеш з собою вічну славу,
Думками сяєш до небес,
Нехай зірки уже пропали.
Та слово твоє, як граніт,
Не вирвеш, не зітреш з століття!
Все написали на папір,
Вложили душу тут поети.
О, Музо! Ти іще живеш —
Живеш у правді і свободі,
Бо мудрість твоя понад усе,
Бо слава твоя вся в народі!
Нескорені і так прості —
Доволі нести хрест і муки,
Єднаймося! Бо єдність є —
У силі нашого народу!

25.03.2024.

ОЛЕСЯ РУТА

Народилася 17.05.1977 року в селищі Яблунів Косівського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Коломиї. Власниця салону вишиванок «Рута». Членкиня Спільки літераторів Коломиї «Суцвіття». В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№31, 2024).

* * *

Розтопитись в тому, чого немає —
Трансформація зі снігу в теплий дощ.
Він крізь шкіру пальців протікає,
Не чекаючи секунд гріхів і прощ.
Наздогнати із піску годинник
І тримати міцно в кулаці.
Із краплин дощу сплести хвилини
І укласти в зачіску рубці.
Берегти все те, чого немає,
Розуміючи, чому так цінний час.
Цей відрізок із дощу триває.
Цінність є безцінною для нас.

* * *

Настає момент, коли більше не хочу нічого,
А хочеться взяти біту і порозбивати вікна.
Емоціям треба волі. Вона є навіть у сліпого.
А я зряча. Маю серце. Власним відчуттям вірна.

То для чого я маю тримати марку терпіння
І робити вигляд поведінки іншої людини?
То не я. То кокон, що волає божеволінням
І не може вкластися в рамки німої картини.

* * *

Твій погляд... Просверлює наскрізь мене,
Сховатися неможливо ніде.
І я не впевнена, що це відчуття магнетизму мине,
Бо не проходить, і чи колись пройде?
Бо так, як зараз, не було раніше ніколи,
Насичена кожна мить в мені.
Немає середини, є біле і чорне у колі.
Навколо вогонь. Я вдячна оцій весні.
Мої слова — це крик душі зсередини,
Це шепіт тіла, що голос утратило весь.
Уже не рахую ні час, ні роки, ні хвилини,
Бо погляд зумів піднести мене до небес.

* * *

Весна володарка — цвітуть сади.
Змінюють люди нас, а ми людей.
Надворі квітне час. А ти прийди...
Я пригортаю трунок до грудей.
Шепоче ніжністю орлиний птах
І впевнено летить у височінь...
А ти пройди через Чумацький шлях,
Крізь зорі протиріччя до видінь.

Надворі ще весна окутує плоди,
І квіти розквітають на очах.
Змінився час. А ти прийди, прийди...
Як кожну ніч мені приходиш в снах ...

* * *

На горизонті, між світами,
Де не закінчується диво,
Любов літала із вітрами,
Несла на крилах своє чтиво.
І все писала, і писала,
Пером нотатки малювала,
І щось читала, і кремсала,
І віднімала, й додавала...
Зустріла я її раптово —
Ударилась чолом у крила —
В очах малюнки кольорові
Для мене інший світ відкрили.

* * *

Є моменти, які не забуваються,
Є історії, що змінюють життя.
Та то доля у жмурки грається,
Все без правил та без вороття...
Якби ж то не було ілюзії...
То не було б кохання також.
І віршів би не було контужених,
Не кидало б агонію, в дрож...

І знаходиться те, що губиться,
І зникає єдина та мить,
Що тримається серцем і любиться,
Що дає наснаги творить...

* * *

Кохай! Бо кохання — то є велика сила —
Виникає з нізвідки і зникає в нікуди.
Кохай! І карма прибере гострі вила,
Що душили клеймом і тиснули на груди.
Вітроломом вривається чорне і біле,
На шляху ломить грані окреслених ліній.
Ти кохай ту любов — збожеволілу!
Ту, що потом стікає в морожений іній.

* * *

Сидить моя доля на лавці, край тину.
Одна. Серед ночі. Голодна. Сліпа.
І тут біля неї думки без зупину
Рояться, як бджоли навколо стовпа.
Літають, ганяють, кусають за шкіру,
Лишаючи рани, як після вогню.
А доля благає гармонії й миру,
Дивлюсь я на неї, і час не спиню.
Та можу зігріти покусане тіло,
Зусиллями волі відмити сліди,
Знайти окуляри, щоб їй не боліло,
Коли вже без неї розквітнуть сади.

* * *

Не буду говорити про любов,
Про смерть також не буду говорити.
Це вічні теми серед тих оков,
Що нас тримають на плаву, щоб жити.
Про що ж сказати, окрім вище слів?
Можливо, про якусь там іншу цінність?
Не вистачить усіх пророчих снів,
Щоб без цих двох придумувати вічність.
Достатньо речень є про сьогоднішня,
Ними заклеєні комп'ютерні екрани.
Багато слів, сортуючи натхнення,
Стараються омалювати стани.
Та чи комусь допомогли цитати:
Сухі, настирливі, правдиві чи брехливі?
Любов і смерть не будуть їх читати,
Бо цей дует у виборі примхливий.

* * *

Межа — струна. А замінити на іншу уже нереально.
Пірвалася.
Відчуття в кожного різні. І б'ють по холодному мозку.
Я би рада повигрибати з голови абсурдні події.
Задовбалася.
Та стержень розтопився у внутрішньому казані воску,
І там застряг. А витягнути як? Не получається.
Такого сильного горіння не можу зрозуміти.
Та вже не знаю, яким чином душа кохається,
Бо любов — це щось високе. А я впала. То як летіти?

* * *

Просто будь. В твоїй безбашності існує сила,
Така велика, що змітає все навколо.
Просто живи. Живи без правил і твори те диво,
Що миле серцю і тобі кайфово.
Просто іди. Так, як ти хочеш, і ніяк інакше.
В твоїх слідах карбуються узорі.
Тримай від себе граблі всі подальше
І не впускай їх у свої простори.
Просто лети. Лети до мрії, то потужна сила.
Твої бажання так кохають долю...
Лови, тримай натхнення і вирівнюй крила.
Із волею в душі ти просто будь собою!

* * *

У світі, де моя земля,
Де небо зранку трави миє,
Де сонце квітне у полях,
Життям вирує Коломия.
Шепоче вітер на вустах,
А гомін вулиць лиже плечі,
Натхнення прокладає шлях
У дивні, загадкові речі.
А люди творять джерело,
Що дасть наснагу всім і силу —
Той стержень, що кує добро,
Невтомність місто це зростило.
Пісенний розквітає край,
Скрипаль гуцулку витинає,

А дівчина плете розмай,
На берегах вишиває.
Шедеври творять малярі,
Кодують візерунків диво,
І заплітається у грі
Поетів невловиме читиво.
Пройдуся містом в цій порі,
Серпанками запахла кава,
Ранкове сонце надворі
Бере мене за руку жваво.
І поведе у дивний край,
Де храм ідей обличчя миє,
Де відкривається розмай
В моїй шаленій Коломиї.

28.05.2024.

ОРИЩЕНКО АЛЛА ГЕННАДІЇВНА

Народилася 20.07.1960 року в смт. Понорниця, що на Чернігівщині. Проживає у Києві. Спеціальність: учителька музики і співів та викладачка педагогіки і психології. Учасниця та переможниця багатьох літературних конкурсів і видань. В альманасі «Джерельні дзвони» бере участь вперше (№31).

НАПИСАНО ПЕРОМ

Всі кажуть, що написано пером,
Й «сокирою» ти вирубать не зможеш.
Живеш брехнею, злом, а не добром,
Вперед пройдеш — вернутися не зможеш.
Скажу вам чесно все, що на душі.
Коли добром живеш, добро плекаєш,
Відчуття заздрість, фальш — тобі чужі,
Легко гармонію ти відчуваєш.
Немає діла, байдуже до тих,
Хто не цінує, протиставить може.
Щасливі ображать не будуть всіх,
На інших «его» і звертать не гоже.
Живи, люби життя своє, радій
Кожній квітчині, сонцю і природі,
Лети на крилах з хмарами і мрій.
Не сказане — ще стане у нагоді.
Скажи про все, що в серці залягло,
Бо може залишитись несказаним.

Пройде життя, щоб «СЛОВО» проросло
Паростком істини, людьми пізнанням.
Хтось прочитає може, хтось і ні,
Комусь це буде вдихати повітря.
Суть того «СЛОВА» — не в його красі,
А головне — посіяти довір'я.

17.04.2024.

ВЕЛИКОДНІЙ СОН

У суботу, перед Великоднем, зранку
Дівчина вмивалася на ґанку,
Потім ще й молитву шепотіла,
Прибрана писати писаночку сіла.
В голові думки перепліталися,
Для родини, для людей,
Для України намагалася,
І для воїнів на сході, що воюють,
Кольористі писанки чарують.
А на писанках і палочки, й кружечки,
Завитки, родинне дерево, й кілечки,
І трикутники, і ромбики, і крапки,
Безконечники, і соняхи, й зернятки.
Там і олені, і пташечки, і квітки,
Ще вербові і дубові гілочки,
Божа ручка, грабельки, кривульки,
Зірка восьмикутна і зозульки.
З кольорами теж вона подбала,
Більше жовтого з блакитним поєднала,

Серцем і душею ще й червоний,
Бо її коханий на війні і все холоне.
Розписала всі, схилилась, задрімала
І у сні коханого впізнала...
Усміхається їй красень, обіймає,
А вона все дивиться, чи руки й ноги має....
Вмить зраділа: «Я ж у візерунки все додала,
Щоби й зірка, й дерево, й мир, і сонце встало.
І тризуб на синім небі блисне,
Щоб зникла орда та ненависна».
Дівчина прокинулася, на столі паска,
Писанки красуються, і Божа ласка...
Сльозу не стримала. Свіча не згасла.
Дзвінок коханого до неї вчасно....

13.04.2023.

ГОРИЦВІТ

Буває, часом, у житті година,
Й здається, що над прірвою стоїш.
Саме в той час та вирішальна днина
Й вирішує: «горіти» будеш, чи «згориш».
Все віддалилось, наче ти один у світі,
Твоя проблема ніби світова.
Погасло «вогнище», лише «жаринки-миті»
Нагадують, що ти іще жива.
Все ж підіймаєшся, поволі духу набираєш,
І не жеврієш, горицвітом зацвітеш.
...Таке дрібне усе, із часом зрозумієш:
В житті буває все! Його не обійдеш.

Для себе аксіома — минуть лихі години,
Щоб пережити те підступне зло,
«Хочеш підняти до вершини істини,
Буває після того, як опустишся на дно».
Життя вивчає нас, на міцність випробовує,
А протиріччя рухають взамін.
Горить і горицвітом в серці хай палає
І сила, й воля, певність до вершин.

30.03.2024.

МРІЯ

Є у людини мрія заповітна,
Про неї тільки думаєш, не скажеш...
Вона солодка, трепетна, магнітна,
Бо думаєш і коли спати ляжеш.
Літаєш з нею серед хмар у небі,
Понад лісами, десь за горизонтом.
Вона з тобою завжди в кожному дні,
Радієш з нею в дощик і під зонтом.
І так наполягаєш, щоб збулася,
Усім еством своїм і кожною клітиною.
Усі зусилля — щоби удалася,
Й наблизилась коротшою годиною.
Вся суть життя у мрії тій загаданій...
Я вірю і надіюся, що збудеться.
Вона — то для душі бальзам настоящий.
Тривожність відійде, і усе зміниться...
Я так лелію тебе, мріє довгожданная,
Чекаю терпеливо і вимолюю...

27.04.2024.

ЩО Є ЩАСТЯ?

Щастя, де ти забарилось?
Чом до нас ти не приходиш?
По других країнах ходиш?
Ти мені уже й приснилось!
Таке радісне, привітне,
І від тебе небо квітне!
Сонцем сяєш Великоднім!
Духом дихаєш Господнім!
Щастя, буду я тебе чекати,
Щоб зраділа кожна мати,
Щоб прийшла звістка від сина,
А війна нехай ця згине!
Щастя, дай усім тебе відчутти,
Лихоліття це забути,
Мирно жити в Україні,
І радіть кожній дитині.
Дай в ріллю зерно покласти,
Визріть жито колосисте,
А життя — щоб примножалось,
Україна — відродилась!
Як для щастя — це не мало,
Щоб не пізно людству стало!
В щасті розуміть віднині —
Був би мир і хліб в Країні!

25.03.2024.

ЛІНІЯ ЖИТТЯ

Життя моє, спокійне і бурхливе,
Пронеслось швидко, наче один день.
Оглянуся в минуле, а воно й примхливе,
Й леліяло мене, як спів пісень.
Перепліталися у ньому річки течії,
Тримали мене біля рідних берегів.
Бувало, й по коліна, і приплив енергії,
Крутило з головою — впливала,
А хтось і не доплив....
Стелила доля всяке рушниками:
На них і голуби, і виноград,
Червоним були квіти в них рядами,
А поміж ними чорне невпаад.
Душа воліла світлого, земного раю,
Блаженства, щирості людської, доброти.
Такого дару нам усім не вистачає,
Не завжди вміємо ми все це берегти.
Ідеш все по життю, ну, як по лінії,
Де місце тонке — треба вміло перейти.
Коли вже мудрий вік, була б гармонія,
Творить, надіятись і вірить, й далі йти!

15. 03.2024.

ОБІЙМИ...

Обійми мене міцно руками
Так, щоб відстані не лишилося,
Щоб притиснулися ми чолами,
Щоб серденько швидко забилося.
Обійми мене ніжно словами
Так, щоб слухати вічно хотілось,
Щоб над світом з легкими крилами
Нам з тобою по небу летілось.
Обійми своїм духом, душею,
Щоб в єдине, одне воз'єднались.
В цих обіймах я буду твоєю,
Душі наші навек щоб кохались.
Обійняти руками? Немає вже...
Обійняти крилами? Не маю.
Обійму тебе, мила, душею.
Це усе, що у мене лишилось...

2023 рік.

ЛЮДИ

Ми все шукаєм щось у людях,
Чомусь у інших, не в собі.
Ми ж всі тримаєм хрест на грудях,
Хочем добра й пощади всі.
Ми помічаєм зло у когось,
В себе воно — без міри край.
Лукавство, підлість робим чогось,

Як сквернословим: «Вибачай!»
Такі всі різні, невблаганні,
Нестриманість чи заздрість в нас.
Ми імпульсивні, емоціональні,
Пиха і зверхність у цей час.
«Не осуди! — підтримай словом».
«Не ображай! — це ж низько так».
«Люби усіх!» і «Поважай старого!».
Нам Божа заповідь ніяк?
Де взяли ці погані риси,
Що так псують нам світ оцей?
Так доживемось, що і криси
Чемніші стануть від людей.
Якось би стати всім добріше
Та й починати всім з себе.
Було б і жити всім миліше,
Й радість до кожного прийде.
А ми ж цінуєм зовсім інше:
Не людське, не духовне, так!
Ми забуваєм про найвище,
Що ЛЮДИ — це сестра і брат!

06.02.2023.

ЯСІНСЬКА НАДІЯ РОМАНІВНА

Народилася 16.06.2005 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Студентка І-го курсу Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Спеціальність: загальна психологія. Друкується вперше (№31). Перші проби пера. Хай щастить!

* * *

Пам'ятаю той день, як зустріла тебе,
Пам'ятаю слова, які вбили мене...
Пам'ятаю усе, що сказав ти мені,
Пам'ятаєш, ти думав, що не будемо ми.
Я закреслю всі дії, які були в житті,
Бо здається, що поруч, та далеко ми всі...
До кінця по дорозі ми своїй не дійшли,
Але нашу дорогу, все-таки, ми знайшли.

Пам'ятаю ті дні, коли все починали,
При зустрічах знову слова забували...
До самого ранку почуття нас тримали,
Ходили й так пізно ми спати лягали...
Настали ті дні, був початок зими,
Ти тільки згадай, як все починали...
Так холодно зараз, а ти все зникаєш.
Жорстоко ці дні тебе убивали...

Піднявся ти знову, а я пропадаю,
І як же нам жити? Скажи, я благаю!
Нас це убиває і ти про це знаєш:
Ні тебе, ні любові у світі немає...
Ніколи не зникне світло над нами.
Холодні руки ти міцно тримав,
Ніжно обнялись з тобою серцями,
Тепло ти мені все своє дарував...

Нарешті зустрілись, втішала себе,
Хвилини, година і місяць пройде...
Прискорити час не вдасться мені,
Щоб знову відчути руки твої...
Хвилини, година і рік так пройде...
От побачиш, як час швидко мине,
Та наша розлука, неначе отрута....
Повільно ти нею вбиваєш мене.

Життя, як завжди, пропонує кіно,
Не слухаю Play, бо мені все одно...
Пам'ятаю той день, як зустріла тебе,
Пам'ятаю слова, які вбили мене...
Пам'ятаю, мені ти промовив "Ні",
Закреслю всі дії, які були в житті,
Забуду про все погане між нас,
Всі рани душевні лікує нам час.

Здається, так поруч — далеко ми всі,
Сварились...так боляче було в душі...
Не хотілось втрачати тебе назавжди,
Ніжні очі твої і твоєї краси...

Я бачила фільм про твою красу,
Про все в цих рядках тобі прямо скажу:
Надовго залишусь у думці твоїй,
Мене не забудеш — ти це зрозумій!

* * *

Так багато від нього хотіла,
Не завжди його розуміла,
Кохала його всяким, любим —
Нікому не потрібним, добрим і злим...

Я любила його завжди
За можливість дивитись в очі
І за дивні його неймовірні думки,
Що бентежили серце дівоче...

У нього я не благала
Зірок з неба чи дзвін монет,
Одного я тільки бажала,
Щоб поряд був, аж до небес...

Чи заповнить душу до кінця
Усмішка ласкава моя?
Чи так же щиро і безмежно
Полюбиш ти мої уста?

Чуєш... Закрий очі, я спіймаю,
Думати вже пізно, руки не зламаю...
Бо полюбила тебе таким —
Добрим, щирим та чужим...

* * *

Полюбила я очі твої голубі,
Відчула тепло твоє, жаль, що у сні.
Кожними днями я буду чекати,
Чи ти приїдеш в обійми палкі...
Не подумай, мені зовсім не складно,
Бо полюбила тебе безоглядно,
Тільки би знати, що це не дарма,
Чи ти будеш чекати так само, як я.
Мені легко не буде, та це не біда,
Повір, що я дочекаюсь тебе,
Лише б мені знати, що я не сама,
Що й ти кохаєш так сильно мене.
Час пролетить, хоча не так швидко,
Ти тільки повір, ми все перейдемо,
А потім у солодких обіймах
Завжди засинати разом будемо...
Я просто дуже хочу любити
Тебе й ніжні очі твої голубі,
Ніхто інший мені не потрібний,
Бо в мене є ти, тільки ти, у житті.

24.04.2024.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР

Слова і мелодія Марії Боєчко

* * *

Весняний вечір над землею

Пливе у зорянім човні...

А я всім серцем і душею

Тебе чекаю уві сні...

ПРИСПІВ:

Бо Ти приходиш тільки в снах,

Мій незнайомцю загадковий,

І знов зникаєш, наче птах,

В небеснім просторі ранковім...

Чому приходиш тільки в снах

І ніжно-ніжно обіймаєш?

Чом так буває у казках,

А у житті чомусь зникає...

Без Тебе, милий, я скучаю,

Прошу Тебе лиш не зникай,

В думках з Тобою засинаю,

Бо Ти для мене — справжній рай...

ПРИСПІВ:

В Твоїх обіймах я щаслива,

Частіше приходи у сні,

Без Тебе ніч сумна й тужлива

Аж до ранкової зорі.

Чому приходиш тільки в снах
І ніжно-ніжно обіймаєш,
Чом так буває у казках,
А у житті чомусь немає...

Тебе чекаю я щоночі,
Хоч Ти у мріях лиш живеш...
Люблю, коханий, Твої очі —
Ласкавий погляд Твій без меж...

ПРИСПІВ:

Хоча незнаний і далекий,
Ти мою душу полонив
І на крилі, немов лелека,
У світ казковий запросив.
Чому приходиш тільки в снах
І ніжно-ніжно обіймаєш?
Чому живеш ти у казках
І тільки в снах мене кохаєш...

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР

Слова і мелодія Марії Боєчко

ВЕС-НЯ-НИЙ ВЕ-ЧІР НАД ЗЕМ-ЛЕ-Ю ПЛИ-ВЕ У
ЗО-РЯ-НИМ ЧОВ-НІ. Я Я ВСІМ СЕР-ЦЕМ І ДУ-
ШЕ-Ю МЕ-БЕ ЧЕ-КА-Ю Ч-ВІ СНІ. БО ТИ ПРИ-
БО ТИ ПРИ-
ХО-ДИШ ТІЛЬ-КИ В СНАХ, МІЯ НЕ-ЗНА-ЙОМ-ЦІ ЗА-ГРАД-
ХО-ДИШ ТІЛЬ-КИ В СНАХ І МІЖ-МО-НІЖ-НО О-БІЙ-
КО-ВИЙ І ЗНОВ ЗНИ-КА-ЄШ, НА-ЧЕ
МА-ЄШ, ЧОМ ТАК БУ-ВА-Є У КАЗ-
ПТАХ, В НЕ-БЕС-НИМ ПРОС-ТО-РІ РАН-
КАХ, А У ЗИТ-ТІ ЧО-МАСЬ НЕ-
КО-ВИМ. ЧО-МУ ПРИ-МА-Є.

ВЕСНЯНИЙ ЦВІТ

*Слова Любові Досінчук
Мелодія Мирослава Ільківа*

* * *

А я іду в розцвівшому саду,
Пісні співаю разом із пташками.

Я з ним цвіту, в душі цвіту,
Хоча до осені іду з роками.

ПРИСПІВ:

Весняний цвіт, чарівний цвіт,
Тут завжди мрій моїх політ.
Весняний цвіт, весняний цвіт,
Краса завжди рятує світ!

Люблю п'янки весняні вечори,
Там в небі сяють смарагдові зорі.
Я погляд свій звертаю догори,
Й до неба простягаю я долоні.

ПРИСПІВ:

Весняний цвіт, чарівний цвіт...

Нехай у всіх в душі цвіте весна
І подарує нам усім надію.
Любов'ю хай наповняться серця,
І здійсняться усіх бажана мрія!

ПРИСПІВ:

Весняний цвіт, чарівний цвіт...

ВЕСНЯНИЙ ЦВІТ

Слова Любові Досінчук

Мелодія Мирослава Ільківа

А я і-ду в роз-вів-шо-му ся-ду, віс-ні спі-
-ва-ю ра-зом із пта-ха-ми. А я цві-
ту, в ду-ші цві-ту, хо-ча до о-се-ні
і-ду з ро-ка-ми. Вес-ня-ний цвіт, ча-рів-
цвіт, тут завж-ди мрій по-їх по-літ. Вес-ня-ний
цвіт, вес-ня-ний цвіт — кра-са завж-ди ра-
ту-є світ. Вес-ня-ний світ

НЕЗАБУДКА

*Слова Любові Дутчак
Мелодія Богдана Братівника*

* * *

Він закохався в Незабудку,
У милі очі голубі
І вмить позбавив її смутку,
І в ніжнім серденьку журби.

Оті біленькі рученята
У чоловічі руки брав,
Хотів за стан тендітний взяти,
Щоб з нею в вальсі закружляв.

А потім ввечері на скрипці
Гарну мелодію заграв,
Незчувся, як в Чарівній Квітці
Собі щось рідне відшукав.

Її красою милувався,
Цю жінку з небом порівняв,
І вже ніскільки не вагався:
— Будь ти моєю, — їй сказав...

НЕЗАБУДКА

Слова Любові Дутчак

Мелодія Богдана Братівника

М...

Він за-ко-хав-ся в не-за-бу-д-ку, у ми-лі
о-чі го-лч-бі, і вми-ть по-за-вч-в
ї-ї смут-ку і в ніж-нім сер-деч-ку жур-
би, о-ті бі-лень-кі ру-че-ня та у чо-ло-
ві-чі ру-ки брав, хо-тів за стан-тен-дін-ий
взя-ти, що в не-ю в валь-сі за-круж-ляв. Хо-тів за
в валь-сі за-круж-ляв.

ЛЕБІДЬ І ЛЕБІДКА

*Слова Любові Дутчак
Мелодія Богдана Братівника*

* * *

Лебідь і Лебідка
Плавають у парі,
Взимку чи улітку,
Почуття в розгарі.

Вже дорослі діти,
А вони, мов юні,
У серцях ще літо
Й весняне відлуння.

Вірність лебедина,
Пара ідеальна,
Є любов між ними
Й, звісно, що кохання.

Хоч життя не казка
В них сімейне було,
Але ніжність й ласку
Між собою чули.

Дочекались внуків
В розумінні й мирі,
Лебеді під руку
Плавали й летіли.

Із обіймів далі
Дні розпочинають,
То ж стосунки гарні
До цих пір тривають.

ЛЕБІДЬ І ЛЕБІДКА

Слова Любові Дутчак

Мелодія Богдана Братівника

Ле-бідь і ле-бід-ка пла-ва-ють у пр-рі, взир-ючи у-
-літ-ку по-чит-тя в роз-гя-рі. Вже до-рос-яї
ді-ти, а во-ни, нов ю-ні, у сер-цяx ще
лі-то ї вес-ня-не від-лун-ня. Вір-ність ле-бе-
ди-ня — па-ра і-де-аль-на, є лю-бов між
ни-ми ї звіс-но, що ко-хан-ня. Хоч жи-тя не
каз-ка, в них сі-мей-не бу-ло, а-ле між-ність
ї лас-ку між со-бо-ю чу-ли.

ПІСЛЯМОВА

Книги, як і люди: народжуються, живуть і вмирають. Як і люди, вони то веселі, то сумні, то меланхолійно-ліричні, то пригодницько-романтичні. Книги — то згусток людських думок, то відображення подій часу, то наша пам'ять, а, можливо, і генетичний код.

Шановні читачі, ось Ви перегорнули останню сторінку ще одного випуску альманаху «Джерельні дзвони». Уже тридцять першого! Чи думала я колись, у 2001 році, що світ побачить понад тридцять видань нашого видання, яке з маленького джерельця за 23 роки перетвориться у потужне джерело літературного Прикарпаття? Звичайно, що ні.

І все це завдяки неймовірно талановитим творчим людям нашого рідного краю, тобто, кожному із учасників «Джерельних дзвонів». Адже альманах відкритий для всіх: як для відомих у літературних колах авторів, так і для початківців та народних митців слова, навіть для школярів. Тому і не дивно, що рівень творів за професійністю написання різний. Але кожне слово, рядок, строфа написані серцем і душею всіх учасників альманаху. Особливо тепер, коли Україна переживає найважчі часи за всю свою історію через варварську війну, безцеремонно розв'язану російською імперією проти українського народу.

Наше завдання, мета і мрія полягає в цілковитій перемозі України над несамовитим ворогом на усіх фронтах цієї священної боротьби. Один із них — збереження культури і, особливо, літератури, як дзеркала всіх подій, які відбуваються не тільки в Україні, але й у цілому світі.

У книг, як і в людей, своя доля. Хочеться вірити, що «Джерельні дзвони» ще трішки продовжать своє існування. Адже з кожним випуском вони зростають і стають популярними на літературній ниві всіх теренів України. Їх полюбили за чистоту, щирість, любов і вірність рідному слову та пісні. Зрештою — за демократичність. Їх знають. Їх читають. На них чекають. Бо, як говорили колись мудреці, слова летять — написане лишається. Отож, до зустрічі в новому випуску альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»! Дай, Боже, щоб уже в мирний час, в час Перемоги України над нашим запеклим ворогом — російською імперією. Отож, разом до Перемоги, шановні дзвонарі і читачі! Слава Україні! Героям слава!

З повагою і щирою вдячністю
за підтримку і творчу дружбу
Марія Боєчко з Ковалівки

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	3
----------------	---

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ.....	5
БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА	12
БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА	15
БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА	21
БОЛТИШ ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ.....	29
БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ	33
БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА.....	41
ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ ВАСИЛІВНА	48
ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ	53
ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ	58
ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ.....	68
ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА.....	72
ГІНЧИЦЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ.....	77
ГОРОДНИЦЬКА ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА	81
ГУРАЛЬ ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА	87
ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА.....	95
ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА	106
ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА.....	116
ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА	118
ЗАДОРОЖНЯК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ.....	124
ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ	128
КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ.....	134

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА	142
ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ.....	148
МАРЧУК ОЛЬГА ЛЕОНІДІВНА	152
МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ	158
НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ	162
ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ	168
РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА	174
СОЛОВКО МАРІЯ МИХАЙЛІВНА	182
СТРИМБІЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА	190
СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА.....	198
ТИМОФІЇВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА	203
ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА.....	208

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА	215
БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА	220
ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА.....	227
ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА.....	232
КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ	241
КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА.....	248
КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА	255
ОДОСІЙ ЛЮДМИЛА ВАСИЛІВНА	262
САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА.....	270
СМЕТАНЮК ОКСАНА БОГДАНІВНА	277
ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА	284

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИБЕНЬКИ»

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА.....	291
МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА.....	295
ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА.....	302

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ	309
БОДНАРУК СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА	316
КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА.....	321
КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА	330
МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА	333
ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА.....	340
ЯМБОРАК ІРИНА-ОРИСА БОРИСІВНА.....	344

НОВІ ІМЕНА В ДД-31

ГОРБУЛЕВИЧ СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА.....	350
ГОРОДЧУК НАТАЛІЯ ЄВГЕНІВНА.....	356
КАВАЦЬОК ВІТА ВАСИЛІВНА	362
КІЦЕЛА-УДУД ОКСАНА МИХАЙЛІВНА.....	368
КОВТУН НАДІЯ ЄВГЕНІВНА.....	378
КУРГАНСЬКА ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА.....	381

МОЛОТКОВСЬКА СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА	390
ОЛЕСЯ РУТА	398
ОРИЩЕНКО АЛЛА ГЕННАДІЇВНА	405
ЯСІНСЬКА НАДІЯ РОМАНІВНА	413

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР	417
<i>Слова і мелодія Марії Боєчко</i>	

ВЕСНЯНИЙ ЦВІТ	420
<i>Слова Любові Досінчук</i>	
<i>Мелодія Мирослава Ільківа</i>	

НЕЗАБУДКА	422
<i>Слова Любові Дутчак</i>	
<i>Мелодія Богдана Братівника</i>	

ЛЕБІДЬ І ЛЕБІДКА	424
<i>Слова Любові Дутчак</i>	
<i>Мелодія Богдана Братівника</i>	

ПІСЛЯМОВА	426
------------------------	------------

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 31

“Писаний Камінь”

Косів

2024

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083

Косівський р-н., м. Косів.

тел.-факс.: 067 3420747

E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 05.07.24. Формат 84x60\32.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Тираж 300 прим. Замовне 628.

ВИДАВНИЧО-РЕДАКЦІЙНА ГРУПА

Упорядкування і редакція

Технічний редактор

Відповідальний за друк

Музичний редактор

Художник

Кур'єр і водій

Марія Боєчко

Віталій Стефурак

Михайло Павлюк

Мирослав Ільків

Олег Лобурак

Іван Боєчко

Б 76 Джерельні дзвони – 31/Альманах – Косів:

Писаний камінь, 2024. – 432 с. 8 кол.